

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WAHŞİ DOYU'M

John
Coyne

JOHN COYNE

VAHŞİ DOYUM

KELEBEK YAYINLARI

Ücretsiz PDF İncele **İSTANBUL** <https://rantey.org>

«The Searing»
adlı ingilizce aslından dilimize çeviren
Sevin OKYAY

kitabı hazırlayan : yıldırım bozkurt
kapak resmi : şahin
birinci baskı : ekim 1982
copyright : kesim ajansı - 1982
bu kitap **Özgeçmiş** adlı dizinin bir parçasıdır
Özgeçmiş Projesi için teşekkürler: www.ozgecimes.org

ÖNSÖZ

Sonbahar, 1608

İrmağın ötesindeki ormanlıkta, beyaz kuyruklu dişi geyik,, şafakla birlikte uyandı. Narin başını kaldırıp rüzgârı kokladı. Tepeden, biraz yukarılardan, bir tavşanın kokusu geliyordu. Kıyıdan ırmağa kayan bir kunduzun da suya çarptığını duydu. Bu yaratıklardan yana korkusu yoktu zaten.

Yine de, sık ağaçların dibindeki rengi sarıya dönmüş çalılıkların ve kısa otların arasına gizlenerek, bir an durakladı. Sonunda çevrede yırtıcı hayvanlar olmadığına karar verdi. Yapraklardan oluşan yatağında incecik bacaklarının üstünde gururla dikildi. Soylu duruşuyla gepegenç, boyu bir metreyi ancak aşan, ipeksi kahverengi tüylü, dokunsan kırılıverecekmiş gibi zarif bir hayvan... Sığınağın-
dan çıkarak ağır ağır yürüdü. Güneş çoktan ufuk çizgisini aşmış, Apalaş dağlarındaki Fairfax kayalığından gelerek Chesapeake Körfezindeki Lookout burnunda denize dökülen suları aydınlatacak kadar yükselmişti. Genç geyik bu ırmağın ne kaynağı, ne de uzunluğu hakkında bilgi sahibiydi. Algonquin Kızılderililerinin ırmağa Patawomeck adını taktıklarından da haberi yoktu.

Üstelik geyikcik, bu pırıl pırıl sonbahar sabahında, John Smith adlı bir beyaz adamın, yeni topraklara yerleşmek isteyen Avrupalı öncüler adına, Yeni Dünyanın beyaz ayağı basmamış bu bölgesini keşfetmek için teknesiyle ırmağın aşağılarından doğru geldiğini de bilmiyordu. Yıllardan 1608'di. Kimin nesi olduğu belirsiz bu beyaz kuyruklu geyikciğin de ancak bir saatlik ömrü kalmıştı.

Onu yalnızca kuru bir dalın beklenmedik çıtırtısı ya da otlardan birden havalanan bir kekleğin kanat çırpışı ürkütüyordu. O zaman olduğu yerde kıpırtısız kalakalıyor, yabancı ormanın doğal bir kamuflaj oluşturan bitki örtüsüne sığınarak, kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi çarpa çarpa bekliyordu.

Korkusu dinince, ormandan çıkıp çayırılığa ayak bastı. Buradaki otlar, hayvanın boyunu aşıyordu. Çayırılık kadife gibi dümdüz bir toprak parçasıydı. Irmağın kıyısına kadar kesintisiz uzanıyordu. Doğal bir amfiteatr biçimindeydi. Sanki ırmak yatağının yukarısındaki yarım millik arazinin yumuşacık toprağına dev bir parmak bastırılmış gibi, düzlenmişti burası.

Beyaz kuyruklu geyik, çekine çekine ilerledi. Bu çayırılığa ilk kez adım atıyordu, ama bir erkek geyiğin kokusunu almıştı. İçini birden kasıp kavuran bu güdüyle heyecanlanmış, biraz da korkmuştu Kokuyu izleyerek çayırılığın ortasına doğru yürüdü. Derken, uzun otların arasında bütün bütün gözden kayboldu. İlerlediği, yalnızca otların düzensiz bir biçimde dalgalanmasından anlaşılıyordu.

Erkek geyik, çayırılığın öte yanındaki ormandaydı. Güç-

l  kokusu, dişinin nemli burun deliklerini dolduruyordu. R zg rın her  f r ş nde, genç hayvanın burnu titriyordu. Sonunda, içine çektiği kokudan sarhoş olarak ileri atıldı, çayırılık boyunca koşmaya başladı. Her sı rayışında biçimli kahverengi gövdesi uzun otların tepesinde görünüyordu. Sivri tırnakları daha toprağa değmeden, zarif bir sıçrayışla yine havaya yükseliyordu.

İşte tam orada, tepedeyken, uzun otların üstünden uçarcasına geçtiği o kısacık anda, darbeyi yedi. Görünmeyen, anlaşılmayan, ani ve keskin bir acı beynini parçaladı sanki ve hayvanı toprağa  aktı.

Garip bir şekilde düştü yere. Hareketleri artık tümüyle denetiminden çıkmıştı. Düşerken otları da ezdi. Sonra bir kez yuvarlandı ve hemen öldü. Teninde,  l m n nedenini gösterecek hiçbir iz yoktu. Yalnızca burun deliklerinde bir kan kabarcığı belirmişti, o kadar. Gözleri kocaman kocaman açılmış, uzun otların arasında kalakaldı. Masum ve terkedilmiş bir canlı...

Erkek geyik onun otların üzerinden uçarcasına geçerken sendeleyip düştüğünü görmüştü. Hemen gerisin geri döndü ve hızla karanlık ormana daldı. Patawomeck kıyısı boyunca koştu, koştu. Bir daha da o çayırılığa hiç dönmedi.

Beyaz kuyruklu dişi, terkedilmiş ve el sürülmemiş halde, ince, narin gövdesi güneşin altında kaldıkça sertleşerek, orada uzun süre yattı. Öğleden sonra ormanın leş avcıları onu buldu.  l  gövdesinin etini ilk parçalayan, onlar oldu. Daha sonra kemirici hayvanlar, karıncalar ve daha bir sürü börtü böcek geldi. Onlar da kemikleri iyice temiz-

ledi. Geride yalnızca beyaz kuyruklu geyikciğin iskeleti kaldı.

İskelet, çayırılıkta uzun süre öylece durdu. Yalnızca değişen hava koşullarından, fırtına ve tipiden, bir de incecik kemiklerle biçimli kaburganın arasında, öte berisinde her yıl yeniden büyüyen otlarla çiçeklerden etkileniyordu.

Doğaldır ki, zamanla bu iskelet de, kemiklerin biçimi değişip parçalandıkça, yumuşak toprağa gömülüp gittikçe, yok oldu. Artık, nedeni belli olmayan bu ölümün, tanığı da kalmamıştı.

Doğada nedeni belli olmayan bir ölüm işte. 1608 yılında. Kızılderililerin Patawomeck adını verdiği ırmağın kıyılarında, bastırılmış bir başparmak izini andıran boş çayırılığın ortasında, bir sonbahar sabahında dişi bir geyiğin katledilmesi Bu garip biçimli toprak parçasındaki ilk ölüm de olmayacaktı.

Eylül, 1973

Çocuk mutfakta, kadının yanında idi. Çiftlik evinin muşamba döşeli zemininde oynuyordu. Sıcak bir gündü. Kadın, öğleden sonranın boğucu havasında, biraz esinti olur diye arka kapıyı açmıştı Ahıra doğru inen bahçede kocasının ağır ağır dolaştığını, koyu gölgelere bir girip bir çıkarak, ufak tefek işler yaptığını görüyordu. Doğru dürüst

iş yapılamayacak kadar boğucu bir gündü. Sıcak, havada ıslak bez gibi asılı kalmıştı sanki.

Kurduğu konservelerden başını kaldırarak, kızına baktı. Çocuk yere oturmuş, öne arkaya sallanarak, büyük bir dikkatle sağ eline bakıyordu. Elini gözlerine adamakıllı yaklaştırmıştı. Bir o yana, bir bu yana döndürüyor, kendi benliğinin bu küçücük parçasının esrarıyla tam anlamıyla büyülenmişe benziyordu. Kadın içini çekti. Çocuğa bakmak bile, kalbini hüznle dolduruyordu.

Kız, altı yaşındaydı. Ne anasına, ne babasına benziyordu. Vücudu babasınınki gibi esmer ve tıkız değildi. Ama çöp gibi zayıf, çökük yüzlü annesine de çekmemişti. Lekesiz, yumuşacık, Çin porseleni gibi şeffaf bir teni vardı. Gözleri koyu renk, yüz hatları da ince ve kusursuzdu.

«Cindy?»

Çocuk, kadının çağrısına kulak bile asmadı. Elinden başka bir şeyle ilgilendiği yoktu. Elinin ayasını, yüzünün birkaç santim ötesinde, döndürüp duruyordu. Kadın, çocuğun onu iştmediğinin farkındaydı. Doktorlar o kadarını olsun söylemişlerdi.

Çocuk, kendi güvenli ve tehlikeden uzak dünyasına kapanmıştı. Doktorlar onun hastalığına bir ad koymuşlar, annesine de okuması için bir sürü kitap vermişlerdi. Ama onun, günahının ceremesini açıklamak için, bir doktora gereksinimi yoktu.

Evet, günahının cezasını çekiyordu şimdi. Tanrı ona bir kız vermiş, sonra da kızının aklını almıştı. Onu çift-

likteki hayvanlara çevirmiş, ağızsız, dilsiz bir yaratık haline sokmuştu. Evet, yaptığıının cezası buydu işte.

Kadın yeniden işine koyuldu. Kendini tümüyle konserve yapmaya vermiş, başka her şeyi aklından çıkarmıştı. Eli hiç boş kalmamalıydı, hiç. Her gün çiftlikte deliler gibi çalışıyordu. Çalışıyordu ki, gece yorgunluktan bitkin düşünüyabiliyordu. On beş dakika daha uğraştı. Konserve kavanozlarını önce sıcak suda kaynattı, sonra da sonbaharın ilk meyveleriyle doldurdu. Lavabodan kafasını kaldırmaya kadar. Cindy aklına gelmedi. Kafasını kaldırdığında ise, çocuk ortada yoktu.

Kadın önce mutfığa şöyle bir göz gezdirdi. Sonra masanın altına baktı. Kauçuk eldivenlerini çıkararak ocağı söndürdü. Kaygılanmış sayılmazdı Cindy, yürümeye henüz başlamıştı. Daha bu işin pek üstesinden gelemiyordu. Nasıl olsa uzağa gidemez, diye düşündü.

Ama aşağı kattaki odalarda da, dolapların içinde de Cindy'den eser yoktu. Kadın karanlık bodrumu bile karış karış aradı. Bir keresinde, Cindy'yi orada, rutubetli bir köşede, tıpkı bir cenin gibi büzülmüş, kalbinin atışına tempo tutarcasına öne arkaya sallanırken bulmuşlardı.

Ne var ki, Cindy bodrumda da yoktu. Kadın, kızı evde bulamayınca, hızla dışarı çıktı, bir koşu kocasının yanına giderek haberi ona verdi.

Adam hemen, «Burada değil,» dedi. Ahır kapısının önünde, pırıl pırıl güneşin altında durmuş, dev çınar ağacı ile beyaz çiftlik evine bakıyordu. Uzağı seçebilmek için,

zaten iyi görmeyen gözlerini büsbütün kısmıştı. Yüzünü de, sanki sıkılan bir yumrukmuş gibi, garip, katı bir şekilde buruşturmuştu.

Kadın heyecanla, «Ya çayırılara giderse!» dedi. «İneklerden sakınmayı beceremez, biliyorsun. Başına bir hal gelecek.» Kocasını bir an ona baktı. Kadının yüzü kaygıyla kırışmıştı. Daha yirmi dört yaşındaydı. Ama çocuğun derdiyle şimdiden yaşlanmıştı.

«Sen ineklerin otladığı çayıra git,» dedi. «Ben de öteki tarlalara bakarım.» Sonra, çiftlik yolunun arkasındaki geniş çayırlığa yönelerek, kararlı adımlarla, ağır ağır yola koyuldu. Başını, rüzgâra karşı yürüyormuşçasına, öne eğmişti. Oysa rüzgâr falan yoktu. Adımını, bastığı yere sahip çıkıyormuşçasına kuvvetle, tek tek atıyordu.

Yeşil yonca tarlası, ırmağa paralel olan yoldan yukarı doğru, tepenin eteği boyunca giderek, ta doruğa kadar dümdüz, kesintisiz biçimde uzanıyordu. Çeyrek mil genişliğindeydi. Uzunluğu ise, yamaca kadar, bir mil ya var ya yoktu. Tarla, doğal amfiteatrın sınırları içinde kalıyordu.

Adam tepede, çiftlik yolunun sola kıvrılıp ineklerin otladığı çayırı çevrelediği noktada, Kızılderililerin mezar olarak kullandığı tümseğe giden yola saptı. Aşınmış kayaların üstüne çıkarsam, aşağıdaki tarlayı bir uçtan bir uca görebilirim diye düşünüyordu. Çocukluğunda kendisi de orada oynardı. Erkek kardeşleriyle, tümseği kale yerine koyar, sonra da karşıdaki meşe koruluğunda gizlenen hayali Kızılderililerle savaşırlardı.

Meydanı boş bulan yabani otlarla çiçekler gömütün çevresini sarmış, çevresindeki toprağın ekim yapmak için sürülmesi de. yapının kısmen gözden kaybolmasına neden olmuştu.

Adam, sık çalılıkların arasından tırmanarak, dikdörtgen biçimindeki toprak gömütün yassı tepesine çıktı. Birden aşağıda, harıl harıl toprağı kazan çocuğı gördü.

Aşağı indi, gömütün çevresinden dolanarak kızın arkasında durdu. Çocuk uzun otların arasında çömelmiş, gömütün dibini kaplayan toprağı kazıyordu. Mezarın köşetaşını şimdiden ortaya çıkarmıştı.

Adam yavaşça, «Cindy,» dedi. Kızının hemen arkasında, ondan olsun olsun da bir kol boyu uzaklıktaydı. İstese uzanıp onu kollarının arasına alabilirdi. Yine de beklemeyi yeğledi. Çocuğun bu garip, ani davranışı onu şaşırtmıştı. Cindy daha önce evden hiç uzaklaşmamıştı.

Bir kez daha, «Cindy,» dedi. Ama çocuk kazmaya devam etti. Minicik elleriyle toprağı bir yana atarak, yassı köşetaşını temizliyordu.

Adam dikkatle bakınca, bunun yontulmuş bir taş olduğunu farketti. Tuhaf, ilk kez gözüne çarpıyordu. Taşın yüzeyinde eğri büğrü birkaç işaret vardı. Cindy şimdi bunları temizlemeye koyulmuştu. Dikkatle çalışıyor, taşın üstüne oyulmuş işaretleri temizlerken büyük özen gösteriyordu. İşi bitince yere oturdu. Ağır ağır, tekdüze bir şekilde sallanmaya başladı. Dur durak bilmeden tekrarladığı, bütün günlerini dolduran bir hareketti bu.

Adam yassı taşın üzerindeki kaba saba işaretleri inceledi. Belli bir dilden çok, acemi birinin elinden çıkmışa benzeyen eğimlerden ve anlamsız yarıklardan oluşuyordu bu işaretler. Herhalde taşı eski bir sabanın burnuyla oymuşlar, diye düşündü. Uzanarak Cindy'nin küçük vücuduna kollarını doladı. Ona sıkı sıkı sarılmaya çalıştı.

Ama Cindy'yi tutmanın imkânı yoktu. Babası onu serbest bırakana kadar. adamın kollarında çırpındı durdu. Sonra yine öne eğildi, kayaya iyice yaklaşarak dikkatle kaba saba işaretlere dokundu. Parmaklarını çizgiler üzerinde, neredeyse saygılı bir şekilde ağır ağır gezdirdi. Çizgileri ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

Mayıs, 1980

Doktor Sara Marks, ahır kapısının gölgesinde duran çocuğu gördü. Kızın, ince, anlamlı güzelliği hemen dikkatini çekti. Olsa olsa on iki yaşında, diye düşündü. Kızın vücudu ergenlik çağı öncesinin tipik bir örneğiydi. İnce bir vücut, uzun kollarla bacaklar. Ne var ki, kara gözlerine bakınca, insan, daha büyük olması gerek diye düşünüyordu. Bu gözlerde hüüzün, hatta trajedi okunuyordu. Kızı böylesine güzel yapan da, işte gözlerindeki bu acı çeken ifadeydi.

Çocuğun çarpıcı görünümüne karşın, yüzüyle kolları şaşılacak kadar beyazdı. Sara kendi kendine, belki de hastadır. dedi. Ürkek bir hali vardı. Kız, gölgelere çekilmiş, düşmanca bakışlarını da açık artırmayı yöneten adamın çevresindeki kalabalığa dikmişti. Sara birden, yılların tıp eğitiminin kazandırdığı bir sezgiyle, onun normal olmadığını anladı. Herhangi bir şekilde geri kalmıştı çocuk.

«Doktor Marks!»

Sara omuzunun üstünden geriye baktı. Lewis Magnuson ona doğru geliyordu. Kalabalığı ite kaka, ahırın avlusundaki büyük çınarın altında, gölgede tek başına duran genç kadına yaklaşıyordu.

«Ben de, gelirsiniz diye düşünüyordum.»

Yüksek sesle, herkesin dikkatini çekerek konuşuyordu. Genç kadın, uzatılan eli istemeye istemeye sıktı. Adam onun elini sıkıca kavrayarak, şiddetle bir aşağı bir yukarı

salladı. Sara içinden, çok şükür, artık onunla işim kalmayacak diye düşündü.

«Dikkatinizi çeken bir şey oldu mu, doktor?» Gözünü kırptı.

Genç kadın onun sırnaşıklığına alışmıştı artık. Yine de, adamın bu tavrına fena halde sinirlenmekten kendini alamıyordu. Yüzü öfkeden kızarak, avlunun öte yanına baktı. Küçük kız, karanlık ahırdan hızla fırlayarak, yapının köşesini dönmüştü. Garip bir koşuşu vardı. Telaşla giderken, kollarıyla bacakları iki yana savruluyordu.

«Bu kız kim?»

Lewis Magnuson başını çevirip baktı. Kız, sanki peşinden birileri kovalıyormuş gibi sendeleyerek, kollarını, bacaklarını dimdik duran mısır saplarına çarpa çarpa, tarlanın içinde gözden kaybolmak üzereydi.

«Cindy o. Bruce Delp'in kızı. Hasta. Anormal derecede içine kapanma hastalığıymış. Konuşamıyor. Kendi küçük dünyasında yaşıyor. Neden böyle olduğu da belli değil.» Adam daha devam etmeye niyetliydi. Ama Sara onun sözünü kesti.

«Evet, bu hastalığı biliyorum.»

«Doğru ya! Bilmeniz gerekir.» İriyarı adam kıkırdadı. «Bu sizin uzmanlık alanınıza giriyor, değil mi doktor? Çocuklar demek istiyorum. Siz pediatri uzmanıydınız, değil mi? Yoksa şu kadın doğum hastalıkları uzmanlarından mısınız?» Adam uysal uysal gülümsüyordu. Genç kadının doktorluğunu da, ihtisasını da ciddiye almaz gibi bir hali vardı.

«Pediatri uzmanıyım. Endokrinoloji alanında araştırma yapıyorum.»

Magnuson parmaklarını şaklatarak cevap verdi.

«Devlet hizmetinde misiniz?»

«Ulusal Sağlık Enstitülerinde çalışıyorum.» Genç kadın, lafı kısa kesmeye uğraşıyordu. Ne var ki adam, soğuk davranışlardan etkilenecek takımından değildi.

«Valla buraya taşınan o kadar çok kişi var ki, hanginizin doktor, hanginizin müsteşar ya da Beyaz Saray görevlisi olduğunuzu anımsamak çok zor. Ben basit bir köylü çocuğuyum. Biz böyle önemli şeylere pek alışkın değiliz.»

Adam hâlâ sıırtmaya devam ediyordu. Dudaklarının üstü ile alını terlemişti. Yüzü gümüş gibi parlıyordu.

«Buraya ne zaman taşınacağız, Bay Magnuson?»

Sara eliyle çiftlik avlusunun arkasındaki çayırılığı gösterdi. «Evlerin hiç de tamamlanmış gibi bir hali yok.»

Magnuson'un kalın sesiyle verdiği cevap top gibi patladı. «En fazla üç ya da dört hafta daha sürer.» Yine coşmuştu. İşin şeref payına kendi sahip olmak istiyordu.

«Bu eski çiftlik içinde ilginizi çeken bir şey buldunuz mu bari? Yeni evinizde işinize yarayacak bir şey?» Eliyle, ahırla çiftlik evi arasındaki avluya yığılmış kalabalığı işaret etti.

Kalabalık gittikçe artıyordu. Bekleyenlerde tedirginlik belirtileri göze çarpmaya başlamıştı. Herkes açık artırmanın başlaması için sabırsızlanıyordu. Toplananların çoğu, Virginia'nın daha güney kesimlerinden ve ırmağın karşı yakasından, Maryland'den gelen çiftçilerdi. Sara, çiftlik evi-

nin aşağı tarafındaki açıklıkta park edilmiş kamyonlarla arabaların plaka levhalarını görebiliyordu.

«Çok yazıklı» dedi.

«Yazık olan nedir, doktor?» Magnuson koskoca bir mendil çıkarmış, yüzünün terini kuruluyordu. Mendili sabun bezi gibi kullanıyordu. İşi bitince yüzü daha da fazla parladı.

«Toprağını satmak, çiftliğinden vazgeçmek zorunda kalması.»

«Eh, bugün bu kadarcık bir yerden hayatınızı kazanamazsınız ki zaten. Hem babalık, işleri hiç de fena idare etmedi. Delp'in çiftliği, Potomac üzerinde, Washington'a bu kadar yakın olanlardan kalan son çiftlik. Toprakları için iyi para aldı. Sizler de yeni bir kooperatif köyüne kavuşmuş oldunuz.»

«İyi ama, toprağını kaybetti! Hiç sanmam ki, ailesi kuşaklardır burada yaşamış olan Delp gibi bir adam, salt kârlı bir iş yaptığı için mutlu olsun. Bana kalırsa o, toprağın **zorla sürüldü**. Ne kadar çok olursa olsun, para bu gerçeği silemez.»

Sara birden Magnuson'a fena halde kızdığını farkettiler. Üstelik ilk kez, duygularını, köyü inşa eden bu adamdan saklayamamıştı. Hızla onun yanından geçip gitmeye kalkıştı. Adam yerinden bile kımıldamadan ağır ağır konuştu. «Delp'in bu çiftliğe aldırıldığı yok. Nasıl olsa buradan hep zarar etmişti. Babası da öyle. Aslını ararsanız, Delplerden doğru dürüst bir adam çıktığı görülmemiştir.»

«Üstelik, toprağının tümünden de vazgeçmiyor. Bundan sonra da toprağında çalışmak niyetinde. Herhalde o çocuk yüzünden, hani akıllı pek başında olmayan o kızcağız. Biz de onunla, köyün onarım işlerini yapması için anlaştık. Çiftlik evi ile, aletlerin durduğu daha küçük yapılardan bir iki tanesi ona kalacak. Ahıra ise, kapalı tenis kortu, yüzme havuzu falan yapıyoruz. Neyse, planları görmüştünüz zaten.»

Magnuson iğneli iğneli, «Sizler de işi iyi idare ettiniz,» diye ekledi. «Bizim Delp çiftliğinden olsa bile, yeni hükümette yer alan sizler, kırsal bölgede nefis bir yere kavuştunuz. Ha, bir de, Potomac nehri üzerindeki en harika manzaraya.» Kolları ile çevreyi kucaklarcasına, geniş bir yay çizdi.

Çınarın altında durdukları yerden ırmağın Mason Adasının üst yanında kalan bölümü olduğu gibi görünüyordu. Suyun öte yanında ise, Maryland uzanıyordu. Sara kendi kendine, gerçekten de çok güzel bir manzara dedi. Potomac'ın kıyılarındaki ağaçların yaprakları şimdiden yeşermişti. Birkaç gün içinde ırmak sık yaprakların arkasında kalacak, gözlerden silinecekti gerçi. Ama şimdi, bu sabah, pırıl pırıl ilkbahar güneşi, soğuk sulara vuruyordu.

«Yaz sonuna kadar buraya taşınmış olacağımdan emin misiniz?» Bu kez tatlı tatlı konuşmaya çalışmıştı. Adamla iyi geçinmek için biraz daha çaba harcamalıyım.

«Benim sözüme güvenebilirsin, şekerim.» Magnuson'un tombul yüzüne yine o sırtık ifade yerleşmişti.

«Teşekkürler, ben kontratıma güvenmeyi yeğlerim.»

İyi davranamıyordu işte, adam en kötü yanlarını ortaya çıkarıyordu. Anlaşılan tek çıkar yol, çekip gitmekti. Genç kadın, ağacın gölgesini bırakarak, güneşe çıktı. «Voltlarla buluşmam gerek. Piknik yapmayı kararlaştırmıştık.»

«Onlara tarafımdan selam söyleyin, doktor. Sizi tekrar gördüğüme memnun oldum. Yeni eviniz için de hiç kaygılanmayın. Her şey yolunda gidecek. Siz gençleri, Eylül ayından önce Rönesans Köyü'ne yerleştireceğiz, merak etmeyin.» Hâlâ gülümsüyordu, ama artık gözlerinde o sıcaklık kalmamıştı. Genç kadını açık artırmaya katılan kalabalık arasında gözden kaybolana kadar bakışlarıyla izledi Mısır püskülü rengi saçları, uzun bacakları ve küçük, sımsıkı kalçalarıyla çok güzel bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Peggy Volt, bayıra tırmanan kocasının peşinden gidiyordu. Kaldırımları döşenmiş sokaklarda inşaat alanından ayrılalı epeyce olmuştu. Upuzun otlar arasından çayırılık sırta çıkıyorlardı. Yol boyunca da, genç kadının piknik yapmak için çok elverişli bulunduğu birçok yerden geçmişlerdi. Ama Kevin'i bilirdi o. Kafasında mutlaka mistik bir nokta, aklının gözleriyle yalnızca kendisinin görebildiği kusursuz bir yer vardı mutlaka. Dostları onun bu gizli sistemine gariplik bir huy gözüyle bakar, gülüp geçerlerdi. Peggy'ye göre ise, bu, dizginleri ele almaktan başka bir şey değildi. Onun için de hiç hoşuna gitmezdi.

Her şeyi Kevin taşıyordu: hasır piknik sepeti, arabanın battaniyesi, şarap ve bira dolu küçük buz kutusu. Peggy onun ensesinin ter içinde kaldığını görüyordu. Adamın pa-

muklu gömleğinin sırtı da terden sırılsıklam olmuştu. Kevin'in harcadığı çabayı görünce, bir an için kendini suçlu hissetti. İyi ama, altı aylık hamile olan ve dik bayırı yan yan tırmanmaya çalışan da kendisiydi, değil mi ya?

Sonunda Peggy, bitkin düşerek durdu. «Kevin, sence burası iyi değil mi?» Yüzü sıcaktan kıpkırmızı olmuştu. Kocasının geriye dönüp ne kadar yorulduğunu görmesini istiyordu. Oysa adam omuzunun üstünden bağırmakla yetindi. «Tepeye vardık sayılır. Geçen gün dümdüz ve gölgelik bir yer görmüştüm orada.» Sonra da, doruğa yaklaştıkça adımlarını çabuklaştırarak, yürümeye devam etti.

Piknik yeri gerçekten de kusursuzdu. Çayırlığın tepesinde ve tarlayı çevreleyen ağaçların hemen içinde kalan bir noktaydı. Kevin her şeyi tam yapardı zaten. Bu da kadının sinirini bozuyordu. Flörte yeni başladıklarında, onun zekâsı ve ayrıntıları gözden kaçırmayışı Peggy'yi hayran etmişti. O zamanlar, kusursuz sayılacak biriyle yaşamının ne kadar zor olacağının farkına varmamıştı demek.

Yakınma dolu bir sesle, «Sara bizi burada kesinlikle bulamaz,» dedi. Aslında huysuz bir kadın değildi, ama bu tırmanış sinirlerini bozmuştu.

«Bulur, bulur. Ona nerede olacağımızı tam olarak söyledim.» Kevin sakın sakın piknik yerini hazırlamaya koyuldu. Arabanın battaniyesini yere yayarak piknik sepetini açtı. «Ama hemen gelmez sanırım. Avlu bahçesine gidip, satılık şeylere bir göz atacaktı. Sonra da evine uğrayacak.»

«Biz de bir şeyler almaya çalışsak fena olmazdı.»

Kevin, plastik tabak çanağı yerleştirirken cevap verdi.

«Ben aldım bile. Dün öğleden sonra, Delp ambarlarını temizlerken geldim. Herkes seçmeden önce işe yarar birkaç parça aldım.» Başını kaldırınca karısının ona baktığını gördü. «Ne oldu?» Kolunu kadının omuzuna doladı. Ama kucaklayışında pek bir sıcaklık yoktu. Planlı, kılı kılına he-saplanmış bir hareketti bu. Tıpkı askeri eğitim gibi.

Kevin öyle muhabbetli bir insan değildi zaten. Peggy ta başından beri biliyordu bunu. Yine de adamın temiz hali, İskandinavlar gibi uzun boylu, sarışın tipi onu çekmişti. Onun özenli hecerikliliğinde dayanılmaz bir cinsel çekicilik buluyordu. Kevin ince uzun boylu, kabak kafalıydı. Daha tanışmalarından önce, kafasını tümüyle traş etmeye başlamıştı.

Evine geldiği ilk akşam da, Peggy'den usturayla kafasını traş etmesini istemişti. Kız işini bitirip onun kafasını yumuşak, mavi bir banyo havlusu ile sildiği zaman, istekle öylesine sarhoş olmuştu ki, adamı oracıkta, banyonun serin, nemli fayansları üzerinde sevişmeye zorlamıştı.

Kevin yine, «Ne oldu?» diye sordu.

«Hiç.»

Adam geriye yaslanarak içini çekti. Ona, ergenlik çağındaki bir kız gibi davranmasıyla canını sıktığını anlatmak istiyordu. Sonra tekrar hasır piknik sepetine eğildi. Yiyecekleri çıkarma işini tamamladı.

Peggy tepeden aşağıya bakınca Sara'yı gördü. Genç kadın, köyün en uç yolundaki meydanlığın girişinde duruyordu. Peggy'yi görünce el salladı.

Genç kadın da güçlükle ona karşılık verdi. Sara şimdi

ağladığımı görür, hamilelikten sanır Herkes şu son haftalarda böylesine huysuz ve gözü yaşlı oluşunu hamileliğe yoruyordu zaten. O da yanlış düşündüklerini söylemek zahmetine girişmiyordu. Oysa geçirdiği isteri krizleriyle çocuğun hiç bir ilgisi yoktu. Onu ağlatan Kevin'di. Kocas, nefret ettiği kocası.

«Yine ne oldu?» diye tekrarlardı adam.

Peggy cevap vermeksizin başını salladı. Sonra doğrulup burnunu sildi, yüzünden akan yaşları kuruladı. Kocasına bakmıyordu. Gözünü, vadiyi çevreleyen koyu renkli ağaçlara dikmiş, hayatında ilk kez açık seçik düşünüyordu. Bebek doğunca, Kevin'den ayrılacaktı. Çocuk isterse onda kalsın, vızgelirdi. Kocasından kurtulmak istiyordu. Ondan, bu yeni dostlardan, hepsinin harika, zekice, özel bir şey gözüyle baktıkları yeni kooperatif köyünden kurtulmak istiyordu.

Başını kocasına döndürerek çabuk çabuk, «Olmayacak, Kevin,» dedi. «Yürümeyecek. Ötekilere söyleyeceğim ben.»

«Hayır, Peggy, söylemeyeceksin.» Adam sesini yükseltmeye bile gerek duymamıştı. «Yürüyecek, sen de çeneni kapalı tutacaksın. Bunun hakkında herhangi bir şey söylersen, seni öldürürüm. Şaka da etmiyorum, sevgilim.» Eddie Bauer tipi kasketinin gölgelediği yüzünü bir gülümseme aydınlattı.

Sara köyün asfalt yolundan ayrılarak tarlaya saptı, inşaat halindeki evine yürüdü. Duvarları ile çatısı tamamlanmıştı. Ama kapılarla pencerelerin yerleri boştu. Ev de bom-

bardımandan çıkmışa benziyordu. Çalışma odasında bir şöminesi ve iki garajı olan, çift katlı, ahşap bir binaydı bu.

Genç kadının bu kadar büyük bir eve gereksinimi yoktu tabii. Üstelik kent dışında oturmak zorunda kalmaya da hiç hevesli değildi. Ama Kevin Volt ona, iyi yatırım yapmanın önemi hakkında nutuklar çekmişti. Hele otuz yaşını geçtiği şu sıralarda bu iş büsbütün önemliydi.

Üstüste yığılmış hurufat döküntüleri ile arka kapı arasına uzatılmış kalastan geçerek eve girdi. İçerisi serindi. Hele tarlalarda geçen sıcak bir günden sonra, insanı âdeta canlandıran bir serinlik. Kapılarla pencereden gelen esintiyi hissediyordu. Oda oda dolaşmaya başladı. Henüz yapımı tamamlanmamış inşaatın şimdiki halini gördüğü yoktu. Kendi eşyalarını yerleştirdiği zaman ne hal alacağını gözünün önüne getiriyordu.

Üç beş boyundaki oturma odasından ağır ağır geçerken, mobilyalarının yetersiz kalacağını farkettil. Belki de en iyisi evi kiraya verip, başkentte tek yatak odalı bir daire kiralamaktı.

Olduğu yerde durarak, kocaman, bomboş eve baktı. Birden içten gelen bir hüzüne kapıldı. Böyle olması şart değildi diye düşünüyordu hep. Böyle olması şart değildi.

O hafta boyunca Boston'da kar kesilmek bilmemişti. Sara da kadın doğum hastalıkları uzmanına gitme işini bir kez daha ertelemişti. Sonunda Harvard'dan adama telefon ettiği zaman, saat biri geçiyordu. Doktor da ona, zaten bildiği bir şeyi söylemişti.

Sara üniversiteden çıkıp Harvard Yard'a gitmişti. Kal-dırımlarla patikalar yokmuş gibi, avlunun ortasından, diz-boyu karda yürümüştü.

Dışarıda yalnızca birkaç öğrenci vardı. Yüzlerine çar-pan tipiye karşı yürümeye çalışan kopkoyu gölgeleri an-dırıyorlardı. Başka zaman olsa, genç kadın bu manzarayı pek hoş bulurdu: kırmızı tuğla duvarlar, kar, okul arazisi-nin tertemiz, bembeyaz görünüşü. Hatta avluda bir an du-rarak kara bir ağaca yaslanabilir ve manzaranın tadını çı-kartabilirdi. Harvard'ın en çok bu halini severdi çünkü: terkedilmiş ve karlarla kaplı olduğu zamanı, yalnızca Sa-ra'ya aitmiş gibi görüldüğü zamanı.

Yine de durmadı. Amaçsızca yürüyerek önce Cambrid-ge'den geçti, Appleton Chapel'i ardında bırakarak Quincy boyunca yürüdü. Sonra da Divinity Avenue'yu adımlayıp, biyolojik araştırma laboratuvarlarına döndü. İşte ancak la-boratuvara vardığı zamandır ki, ağladığını farkettili.

İçeri girince, dosdoğru öğretim üyelerinin dinlenme salonuna gitti. Yüzünü yıkadı ve makyaj yaptı. Oysa gün-düzleri hiç makyaj yapmazdı. Laboratuvardaki minicik bü-rosuna ancak ondan sonra döndü.

Evet, önemli olan önündeki birkaç saattir. Biliyordu bu-nu. Eğer öğleden sonrasını sinirleri iflas etmeden geçire-bilirse, isteri krizlerine tutulmazsa, bu vartayı da atlataca-ğını biliyordu. Bu sürede kendine hakim olabilirse, Sam'a söyleyecek cesareti de bulurdu.

Laboratuvarda ihtisas yapan asistanı, «Hey, Sara, ne-

relerdesin?» diye seslendi. «Deneylere başlamada şimdiden bir saat geciktik.» Odanın öbür yanında, beyaz fare kafesleri arasında duruyordu.

Genç kadın, «Dışarıda kar yağıyor,» diye cevap verdi. «Haberin yok mu?» Bir eliyle notlarıyla dosyalarını tutup, diğeriyle beyaz laboratuvar önlüğünün kuşağını bağlamaya çalışarak, onun yanından yürüyüp geçti.

Bürosu laboratuvarın öte yanında, düzinelerce küçük madeni kafesin arkasına gizlenmiş ufacık bir yerdi. Zorla masasına vararak iskemleye çöktü. Rapor yığınlarının arasında neredeyse gözden kaybolmuştu. Sonra gözlerini yumdu ve derin derin soluk aldı.

Asistanı sessizce kapıya gelmişti. «O benzodiazepin deneylerini ne zaman yapmak istersin?» Elinde, üzerine notlar aldığı mandallı bir yazı tahtası vardı.

Sara ağır ağır, «Bensiz başlayın, Terry,» diye cevap verdi.

Delikanlı başını kaldırıp ona baktı, şaşırmıştı.

«Hey, bir şeyin yok ya?» Gözlüklerinin gerisinde, küçük, tatlı bir yüzü vardı. Sara, laboratuvardaki yaşlı, kısa kuyruklu Hint maymunlarından birine benzediğini söyleyerek onu kızdırmaktan hoşlanırdı.

«Yok herhalde.» Sara neşeyle gülümsemeye çalıştı. «Belki de Etiyopya gribine tutuldum. Ya da bu kış moda olan grip hangisiyse, ona. Ama iyiyim. Programa göre nasıl gidiyoruz?»

«Bu sabah bölüm X-43'e kloropromazin ve haloperidol-la yaptığımız o deneyi uyguladım.»

«Ne oldu peki?» Her soru onu dikkat etmeye, aklını işine vermeye zorluyordu.

«Beklediğimiz şey. Farelerin beyinlerindeki dopamin metabolitlerinin miktarını artırdı.»

Sara başını sallayarak onayladığını belirtti. «Sanırım Carlsson haklıymış.» Acı acı gülümsedi.

«Öyleyse benzodiazepin dizisine başlıyor muyuz?»

«Elbette. Ama X-47 üzerinde değil. O farelerin sisteminde en ufak bir antipsikotik ilaç izi olmasını istemiyorum. O gruba daha sonra meprobam tat deneyleri uygulamak isteyebiliriz.»

Aniden ayağa kalkınca midesi bulandı. Bir an, oracıkta, büroda kusacağını sandı.

«Hey, Sara, otursana.» Asistanı masanın çevresinden dolanarak yanına geldi, iskemlesine oturmasına yardım etti. «Ölü gibi bembeyaz kesilmişsin!» Çok şaşırılmış görünüyordu Elini genç kadının alnına koydu. «Üstelik de ateşin var.» İşte şimdi iyiden iyiye kaygılanmıştı. «İyi olduğundan emin misin? Belki de Sam'a telefon edip, seni almasını söylesem daha iyi olur »

«Hayır, hayır, buna hiç gerek yok.» Sara yerinde doğrularak onun elini itti. Alev alev yanmaya başladığını hissettiği için, kendisine dokunulmasını istemiyordu. «Bana biraz su getirir misin, lütfen.»

«Tabii, tabii.» Delikanlı yardım etmek için çırpınıyordu. «Yerinden kımıldayayım deme.» Hızla bürodan çıkarak, beyaz farelerle dolu cam kafeslerin doldurduğu upuzun laboratuvarı koşmaya başladı.

Sara gevşemeye çalışarak, kendine yeniden hakim olabilmek için derin soluklar aldı. Harvard'daki herkesin gribe tutulduğumu sanması en iyisi, diye düşünüyordu. Hiç değilse şimdilik. Hiç değilse bebek konusunda ne yapacağıma karar verene kadar.

Saat altıda Sam telefon etti.

«Hâlâ çalışıyor musun?» Kızmışa benziyordu.

«Korkarım öyle. Birkaç yeni benzodiazepin deneyi yaptık ve ben...» Birden özür dilemekten vazgeçti. Hareketlerinin hesabını vermeyecekleri konusunda aralarında sessiz bir anlaşmaya varmışlardı. Ama alışkanlıklardan kurtulabilmek o denli zordu ki.

«Eh, ben de yemek pişirmeye başlasam mı diyordum. Ama eğer sen geç kalacaksan, kendime hemen birşeyler hazırlayayım bari. Açlıktan ölüyorum.» Kendini aldatılmış hissediyor gibi bir hali vardı.

«Bir saate kadar evde olurum.» Sara duvardaki saate bir göz attı. «Dükkândan almamı istediğin bir şeyler var mı?»

«Yok, yok, ben alışveriş işini çoktan hallettim. Trafik felâket sıkışık. Belki de gecikirsin.»

Sara atılarak onun sözünü kesti. «Otobüse binerim. Arabayı da burada bırakırım.» Sam'in huysuzluğu onu da öfkelendirmişti. «Yedide evde olurum. En geç çeyrek geçe.» Telefonu kapattı. Sam'la konuşmanın heyecanı ile bütün vücudu titriyordu. Gereğinden fazla tepki gösterdiği-

nin farkındaydı. Nedenini de biliyordu bunun. Sam'a durumu anlattığı zaman onun söyleyeceklerinden korkuyordu.

Sonunda yine arabayla gitti. Sam'a otobüs beklediği için yarım saatinin ziyan olup gittiğini söyleyecekti. Oysa aslında, evde işler büsbütün karışır da dışarı çıkmak isterse diye, arabayla gitmeye karar vermişti. Tam bir paranoyak gibi davrandığının da bilincindeydi. Ama başka türlü davranmak elinden gelmiyordu. Sam'i biraz olsun tanıyorsa diye düşündü, çocuklar konusundaki fikirlerini de biliyorum demektir.

Trafik gerçekten de Sam'ın tahmin ettiği gibi tam bir felâketti. Watertown'a gitmek bir saatten fazla vaktini aldı. Orada bile Volkswagen'i lisenin yanına bırakıp, Barnard Caddesinden eve yürümek zorunda kaldı.

Sara bahçeden geçip verandaya gelirken onun oturma odasında kitap okuduğunu gördü. Mahsus ağırdan aldı, bir süre tahta merdivenlere ayaklarını vurdu. Sam'in ön kapıya gelip onu karşılayacağını umut ediyordu. Adamsa yerinden bile kıımıldamadı. Artık daha fazla oyalanamayacak hale gelince, ön kapıyı açıp içeri daldı. Geniş antrede, üstündeki karları dört bir yana silkeledi.

Adam içeriden, «Kapı!» diye haykırdı. Birden içeri buz gibi rüzgârın dolmasına öfkelenmişti.

Yemek yemişti. Sara uçtaki masanın üstünde duran bu-laşıkları görebiliyordu. Hatta bir şişe Beaujolais bile açmıştı. Şişeyi bitirmek üzereydi. Dolu şarap kadehi, masa lambasının tatlı ışığını yansıtıyordu.

Sara, üstünde kalmış karları halıya dökerek onun ya-

nına gitti. Paltosu hâlâ sırtındaydı. Uzun yün atkısına da sıkı sıkıya sarınmıştı. Adamın başında durarak kendisiyle ilgilenmesini bekledi. Sam başını kaldırıp, çatık kaşlarla ona baktı. Kendisinden ne istendiğinden pek emin değil gibi bir hali vardı. Atkının üstünden genç kadının yalnızca gözleri ve sert rüzgârdan kızarmış yanakları görünüyordu.

Adam yavaşça, «Sara,» dedi. «Her tarafı ıslatıyorsun.» Kadının giysilerinden damlayan sulardan ıslanmaması için uzun bacaklarını yana çekti. «Derdin ne, söylesene.»

«Sam, hamileyim.» Kendi kendine, «Allah kahretsin!» diye düşündü. Sesim bile suçlu çıkıyor.

Sam, «Tüh, Allah kahretsin!» diye fısıldadı. Elindeki kitap parmaklarından kayıp düştü.

Sara kıpırdamadı. Onun tepesinde durmuş, gözlerindeki bakışı görmek için başını kaldırmamasını bekliyordu. Ama adam başka yere bakmaya devam etti. Genç kadın kendine hakimiyetini yitirmemek için vargücüyle uğraşıyordu. Sonunda adam sordu. «Kaç aylık?»

«Altı hafta.»

«Eh, hiç değilse geç kalmış sayılmazsın.»

Sara, «Ne için geç kalmış sayılmam?» diye sordu. Ama içinde, derinlerde hissettiği buz gibi korku yumağı, alacağı cevabı bildiğine işaret ediyordu.

Adam gözlerini ondan ayırmadan sakın sakın, «Kürtaj olmak için,» dedi. «Kliniğe Greg'e telefon edip sana yarın için randevu alırım. Sabah dersin var, değil mi? Eh işte, Greg'e söylerim, sana öğleden sonra erken saatlerde bir randevu ayarlar. Çok basit bir operasyon, inan bana.»

Bunları söylerken ayağa kalktı. Jean pantolon giymişti. Ellerini arka ceplerine sokmuş yürürken, belden yukarısını hafifçe öne doğru eğiyordu. Boyu uzundu, bir sekenden fazla. Zayıf ve uzun bacaklıydı. Taktığı kocaman gözlüklerle, bir profesör karikatürüne benziyordu.

Sara hiç bir zaman onun yakışıklı olduğunu düşünmemişti. Ama yine de adamı çekici bulmuş, kafasının çalışma şekliyle, yaratabildiği yoğunluktan büyülenmişti. Sam, Tıp Okulundaki en iyi genç araştırmacıydı. Bazen diğer erkeklerde bulunduğu sıcaklık ve dostluğu aradığı da oluyordu gerçi. Ama, Sam salt aklının gücüyle onu kendisine çekiyordu.

Şu anda onun yüzüne bakacak gücü yoktu. Gözlerini oturma odasının eski püskü halısına dikti.

Adam, «Bir çocuğa ihtiyacın yok,» diye kararını bildirdi. «Hele tam ben bir kitaba başlayıp, sen de araştırma bursunu tamamlarken. Hayatımızı karmakarışık etmekten başka bir işe yaramaz bu.»

Sara başını iki yana salladı. Ayaklarının üstünde hâlâ zorlukla duruyordu. Sam'in zorluk çıkarmasını bekliyordu zaten. Ama adamın buz gibi tepkisi kanını dondurmuştu. Sanki Sam onu bir sürü izleyici önünde soyup, çıplak bırakmıştı.

Adamın duygusuzca tepkisinden altüst durumda, yine midesi bulanarak öte yana döndü. Sam, sanki evle ilgili basit bir sorunu çözümler gibi, ikisi için de karar vermişti... verandayı boyatsak mı acaba? Hayır, sen araştırmanı bitirip, ben de kitabımın ana hatlarını saptamadan olmaz.

Adam sonunda, onun gözlerindeki şaşkın bakışı görerek, «Ne var?» diye sordu.

«Henüz ne yapacağıma karar vermedim, Sam.» Bu kısacık cevap bile bitkin düşmesine yetmiş de artmıştı.

«Sara!» diye azarladı adam. «Gerçekçi olalım.» Sesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu. «Bir çocuğa ihtiyacımız yok. Kadroya geçmeme daha iki yıl var. Hem de garanti değil, biliyorsun. Kesintileri de göz önüne alırsan, kitaba karşın, bu işin garantisi olmadığını iyice anlarsın.» Dönüp yine yerine oturdu, kitabı ve şarap kadehini de yine eline aldı. Bu kasıtlı tavrı ile genç kadına tartışmanın sona erdiğini, kararının da kesin olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Sara güçlkle odanın karşı yanındaki kumaş kaplı koltuğa kadar giderek, koltuğun koluna ilişti. Cevap vermedi. Olduğu yerde kıpırtısız kaldı sadece. Biraz zaman kazanarak, kendine hakim olmaya, Sam'in tepkisinin ilk hızını göğüslemeye çalıştı. O kürtaj kelimesini ağzına alana kadar, çocuğu ne kadar çok istediğinin farkına varmamıştı. Bu istek, sanki kendisinden sakladığı bir sırdı. İçinde canlı bir bebeğin var olduğu düşüncesi, yepyeni, büyük bir servet keşfetmişçesine, muazzam bir güvenlik duygusu vermişti genç kadına.

Sam de kalkmış, her şeyi mahvetmişti.

Sara başını kaldırınca, onun dikkatle kendisini süzdüğünü gördü. Kitabı kucağında açık duruyordu. Işıklar saçan lambanın ardında kalan yüzü gölgeler içindeydi. Adam hareket edince, gözlüklerinin gümüş çerçeveleri ışıldadı.

«Bebeği aldırmayacağım.» Bu kez Sara'nın sesi güçlü ve kararlıydı. Niyetini yüksek sesle dile getirince birden bunun imkânsız olmadığını düşünmeye başlamıştı. «Bir çocuk sahibi olmak istiyorum, Sam.»

«İşin daha önemli, Sara. Kendi çocuğunu doğurarak bir şeyler kanıtlaman gerekli değil. Düşünsene bir, endokrinoloji alanındaki araştırmacı ne kadar çok çocuğu kurtarıyorsun. Oysa anne olmaya kalkarsan, bu araştırma sektörüne uğrayacak.» Ağır ağır, dikkatle, sanki hepsini önceden hazırlamışcasına konuşuyordu.

Genç kadın yavaşça cevap verdi. «Araştırmam yeterli değil. Başka bir şeyler gerekli bana. Bir çocuk hastanesine her gidişimde bunun farkına varıyorum. Evet, acı çeken çocukları görmek bana azap veriyor. Ama kurtardığım bir çocuğu tanımak da harika bir şey olmalı. Ellerimle kurtardığım bir çocuk, her gün laboratuvarında deneyini yaptığım bir ilaç değil. Hayatımı paylaşmak istiyorum ben... Seninle, hastalarla, kendi çocuğumla. Anlamıyor musun?»

Gözyaşları onun açık seçik görmesini engelliyordu. Yine de adamın serinkanlı bir şekilde başını salladığını gördü. Sam'in bu tür bir mantığa, bu tür bir insan ilişkisine ve sevgiye ihtiyacı yoktu. Araştırması, laboratuvarındaki çalışmaları yeterliydi ona. Tek tek hastalar insanı tüketmekten, elini ayağını bağlamaktan başka işe yaramazdı. Sara ta başlangıçtan beri aralarında temelde böylesine bir farklılık olduğunu biliyordu, ama şimdiye kadar buna önem vermemişti. Oysa şimdi bu farklılık önem kazanmıştı.

Adam onun yakarışına kulak asmadan, «Senin aksine,

ben çocuk istemiyorum,» dedi. Kızmıştı. Öne doğru eğilince, lambadan yayılan parlak ışık başını aydınlatmış, gözlüklerinde yansıyarak, yüzüne uğursuz bir hava vermişti. «Sara, saçmalıyorsun. Seninle evlenmeye hazır değilim. Henüz bu kararı benimseyecek vaktim olmadı.»

«Ben senden benimle evlenmeni istemiyorum ki!» Ayağa kalkarak paltosunu çıkardı. Artık evden kaçması söz konusu değildi. Ne yapması gerektiği konusunda hiç kuşku kalmamıştı.

«Bunu daha sonra konuşuruz.»

Genç kadın holdeki dolaba giderek paltosunu astı. «Ben kararımı verdim, Sam. Çocuğu doğuracağım.»

Sam birden elindeki kitabı odanın karşı köşesine fırlattı. Gerçi Sara'yı nişanlamamıştı, ama ağır ders kitabı yine de kadının yanından uçarak geçip, hızla ön kapıya çarptı.

«Çocuk mocuk doğurmayacaksın, anladın mı?» diye haykırdı adam. «Allahın cezası bir çocuk istemiyorum.» İskemlesinden fırlamıştı, ayaktaıdı. Var gücüyle, bütün bütün zıvanadan çıkmamaya çalışıyordu. Böyle çatışmalardan hoşlanmazdı hiç. Sara biliyordu bunu. Ağzından çıkan her lafa nasıl dikkat etmesi gerektiğini de, sinirlenince çenesini tutmayı da öğrenmişti. Ama şimdi oturma odasına dönüp, onun karşısına dikilirken, kararından dönmeyeceğinin bilincindeydi.

«Sam, bu çocuğu doğuracağım.»

«Seni terkederim, Sara.»

Genç kadın nâsılsa omuz silkmeyi becerebildi. «Kusura bakma, Sam. Beni terketmeni istemem.» Gözlerini onun yüzünden ayırmadı. O zayıf yüzde bir açıklama, bu düşmanca tavır için bir neden okumayı bekliyor gibiydi. Sonra, gözyaşları bir kez daha boşanınca, adamın yüzünü hayal meyal seçmeye başladı. Onur kırıcı davranışı karşısında, yaprak gibi titriyordu. Birden her şeyin bittiğini farkettiler.

«Sam,» diye yalvardı. «Anla, n'olur!»

Adam bir an durakladı. Sanki kararını bir kez daha gözden geçirmeyi düşünür gibiydi. Sonra onun yanından yürüyüp geçti ve odadan çıktı.

Bir hafta sonra. Ferdinand lokantasında öğle yemeğine gitmek için Mount Auburn Sokağından geçerken, Sara buzda kayıp yere yuvarlandı ve düşük yaptı.

Sara, yeni evine bir daha göz atarak tam çıkıp pikniğe gitmeye hazırlanıyordu ki, ikinci kattaki geçici kalas tavanından aniden yağmur gibi toz yağdı.

«Hay Allah!» Genç kadın hemen yana çekilerek, saçlarıyla omuzlarına dökülen inşaat pisliğinden temizlenmek için başını öne eğip hızla iki yana salladı. Bomboş evde amaçsızca gezinmenin ne kadar anlamsız olduğunu şimdi farkediyordu.

Yukarıda yine bir kalas oynadı, durdu. Odaya tekrar toz yağdı. Sara'nın boğazına bir korku yumruğu tıkanırdı sanki. Bir an soluğunu tuttu.

Genç kadın, «Kim o?» diye bağırdı.

Bir kalas daha kımıldadı ve yarıkların arasından yine toz ve inşaat artıkları serpildi. Cevap veren de olmadı.

Yukarı katta kim varsa yürümüyor, öne arkaya bir iki adım atıyor demektir. Yine o iki kalas oynadı.

Sara bir koşu ön kapıya gitti, ama daha güneşe çıkmadan durdu. Burası onun eviydi. Hiç kimsenin onu buradan kaçırmasına izin vermeyecekti.

Merdivenin ilk basamağında durakladı. Parmaklarının ucunda yükselerek gevşek tahtaların arasından ikinci katı görmeye çalıştı. Gıcırtilar, daha sonra giyinme odası ve gömme dolap olacak bölümden geliyordu. İkinci katın ta öbür ucunda olan bu köşeyi görmesine olanak yoktu.

Kendi kendine yine, «Hay Allah!» dedi. «Bir hayvan olsa gerek.» Duvara dayanarak derin derin soluk aldı. Bu beklenmedik gerginlik soluğunu kesmişti. En iyisi çekip gitmekti. Yukarıdaki her neyse, ya kendi kendine giderdi ya da pazartesi sabahı marangozlar onu tarlalara kadar kovalardı.

Böyle olduğu halde, bir an duraksadı. Korkmuştu evet ve bu korku onu öfkeliyordu. Kendinde böyle bir zaaf keşfettiği zaman, hep mücadele edip onu yenmeye çalışırdı.

Birinci katta kısa, kalın bir tahta buldu. Sonra, her adımında basamakları güm güm öttürerek yeniden yukarı çıkmaya koyuldu. Yukarıdaki yaratık her ne ise, ikinci kata çıkmadan önce onu korkutup kaçıracağını umut ediyordu. Merdivenlerin tepesine varınca, yine durarak bağırdı. «Aya-

ğını denk at, şimdi geliyorum oraya.» Sonra da yaptığı şeyin saçmalığı karşısında kendi kendine kıkırdadı.

Kereste parçasını elinde sopa gibi tutarak, yukarı kat koridoruna girdi. Duvarlar suni tahta kaplanmış, oda bölme-leri de tamamlanmıştı. Giyinme odasının içini görmek için açık bir kapıdan gözetlemesi gerekti. Bir köşeye yığılıp bırakılmış keresteler dışında, oda bomboştur.

Sara, dolaba fazla yaklaşmamaya özen göstererek oda-ya girdi. Yaratık üstüne saldırırsa, kaçacak yer kalsın istiyordu. Adamakıllı korkmaya başlamıştı artık. Elindeki ke-reste bile titriyordu. Yaklaşmadan önce onun nasıl bir şey olduğunu görmeliydi.

Kendi kendine, fazla büyük olamaz diye düşündü. Was-hington'un bu kadar yakınında ayı da, vaşak da bulunmazdı. Olsa olsa ırmaktan gelen bir kunduz ya da misk sıçanıydı bu. Neyse ki, ikisi de değildi. Sara şükranla içini çekerek, kolunu indirdi.

Çocuğu tanımıştı. Ambarın kapısında daha önce gör-düğü kızdı, Bruce Delp'in kızı. Kız sırtını dolabın girişine dönmüştü. Kaba saba keresteler üzerinde, dizlerini yukarı çekmiş, kollarını da sıkı sıkı bacaklarına dolamış halde, oturuyordu. Bir ceninden farkı yoktu. Başını kaldırıp genç kadına bakmadı. Ağır, düzenli bir tempoyla öne arkaya sal-lanmasını sürdürdü.

Sara bir an çekip gitmeyi düşündü. Çocuğun başına bir şey gelmezdi. Anlaşılan annesiyle babası tarlalarda öz-gürce dolaşmasına karışmıyorlardı. Yine de çekip gideme-di. Hem bir kadın olarak, hem de doktor olarak sorumlu-

luğu vardı. Elindeki sopayı bir yana bırakarak dolaba girdi. Kızı ürkütmemek için dikkatle hareket ediyordu.

«Merhaba, Cindy,» dedi. Ama kız cevap vermedi.

Sara birkaç adım daha atarak çocuğun önünde durdu. Dolap oldukça loştu. Yine de kız yeterince görebiliyordu.

Çocuk, Sara'nın sandığından daha güzeldi. Üstelik bu yalnızca bir çocuk güzelliği de değildi. Bu kız taze, masum görünüşünü geride bırakalı çok olmuştu. Güzel yüzünde sakin, vakur bir ifade vardı. Yirmi yaşlarında bir kadının görünümü vardı onda, esrarlı ve romantik bir hal. Sanki bazı sırları biliyormuş gibi. Bir çocuğun değil, ardında geçmiş olan birinin yüzüydü bu.

Sara kızın önünde diz çökerek yavaşça, «Cindy?» dedi.

Cevap yok. Genç kadın, çocuğun varlığını farkedip etmediğini anlamak için onu yakından izliyordu. Kız ise, kocaman yuvarlak gözleri, dolabın kara, çıplak duvarına diki-
li, görmeden bakarak öne arkaya sallanmasını hâlâ sür-
dürüyordu.

Çocuğun, burnuna çarpan vücut kokusu Sara'yı dehşete düşürdü. Bu kızın yıkanması gerekiyordu. Giysisi kir pas içindeydi. Vücudu ter ve ahır pisliği kokuyordu. Çocuk domuzlarla oynamıştı. Annesi neredeydi bunun? Sara, çocuğa daha iyi bakılmadığı için aniden öfkeleni. Eh, yine de fazla kızmamak gerek. Ne olsa burası Virginia'nın kırsal kesimi. İnsan daha fazla ne bekleyebilir ki?

«Cindy?» Yumuşak bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Bunun bile çocuğun gizli, sessiz dünyasına bir müdahale olarak yorumlanacağını bilincindeydi.

Kız öne arkaya sallanmayı bırakarak ağır ağır Sara'ya döndü. Yüzünde korku izi yoktu. Sara uzanarak çocuğun omuzuna dokundu. Kız birden elleri ve ayakları üzerinde emekleyerek geriye sıçradı ve sırtını köşeye verip, kara gözlerini Sara'ya dikerek çömelip durdu. Şimdi kızmıştı işte. Hızla, kesik kesik soluyordu.

Ona dokunması hataydı, elbette. Cindy'de kendisine karşı yeterli bir güven duygusu uyandırmamıştı. Sara, çocuğun duygusal koşullarına uymadığı için şimdi kendisine kızıyor, suçluyordu.

Bir kez daha söze başladı. «Cindy, seni incitmeyeceğim ki. Hadi kalk, eve gidelim. Annen seni aramaya başlamıştır bile.» Dizleri, katı tahtalara değmekten acımaya başladığı halde, Sara hâlâ yere diz çökmüş duruyordu.

Dolabın karanlık köşesinde çocuk yine, uzun, zayıf kollarını bacaklarına dolayarak, büzülmüş, kalmıştı. Görmeyen gözlerle ileriye bakıyordu.

«Artık çiftlik evine, senin evine gitsek iyi olur, Cindy. Annenle baban seni aramaya başlamışlardır. Ben de seninle geleceğim. Eve yalnız gitmeyeceksin. Şimdi ayağa kalkıp sana doğru yürüyeceğim. Senin ayağa kalkmana yardımcı olacağım.»

Cindy cevap vermedi. Gözleri boş boş bakarak, yavaşça öne arkaya sallanmayı sürdürdü.

Sara, kızın tepesinde zebellah gibi durduğunun, ufacık dolapta cüssesinin tehdit edici boyutlara ulaştığının farkındaydı. Ama yapılacak başka şey de yoktu. Bir yan-

dan tatlı tatlı konuşarak, yavaşça ilerledi. Gözünü, kızın gözlerinden ayırmıyordu.

Çömeli oturmış çocuğun hemen hemen elli, altmış santim ötesindeydi şimdi. Kız hâlâ tepki göstermemişti. Ama Sara'nın gövdesi onun görüş .açısını, dış odadan gelen parlak ışığı kapatınca, Cindy tiz ve keskin bir çığlık kopararak, ani, şiddetli bir hareketle yerinden fırladı. Yanından geçerken Sara'ya kollarıyla çarptı. Kızın kolu Sara'nın midesine geldi. Genç kadın iki büklüm olarak beklenmedik darbenin etkisiyle haykırdı. Kız çoktan hem dolaptan hem odadan çıkmış, vargücüyle koşuyordu.

Sara onun ayak seslerinin önce merdivenlerden, sonra da birinci kattan ve nihayet evin dışından geldiğini duydu. Soluk almaya çalışarak yere çöktü. Birkaç dakika içinde kendine geleceğini biliyordu. Kız ona bir zarar vermemişti. Üstelik de olup bitenlerin hepsi kendi kabahatiydi. Gidip yardım çağırmalıydı. Çocuk hastaydı, ciddi şekilde hasta. Ve duruma, böyle şövalyece müdahale etmekle aptallık etmişti.

Öyle yapmaması gerektiğini bilirdi oysa. Hep bilirdi, ama yine de aynı hatayı işlemekten geri kalmazdı. Daha önce de olmuştu, bundan sonra da olacaktı. Acı çeken, azap içinde birini gördü mü, yardım etmeden duramıyordu. Başkaları bunun en güçlü yanı olduğunu düşünüyorlardı. Sara ise, gerçeği açıkça görebiliyordu. Bu, onun en zayıf yanıydı.

Eylül, 1980

Kevin yeni oturma odasındaki şöminenin önünde durmuş, sanki ağırlığını bir geminin yalpalamasına ayarlıyormuş gibi, öne arkaya sallanıyordu.

Sol eli, gri yünlü pantolonunun derin cebindeydi. sağ eli ise, Perrier suyu ve buz dolu uzun bir bardağı sıkı sıkıya kavramıştı. Konuşurken, sağ eliyle söylediklerinin anlamını pekiştirecek hareketler yapıyor, bu arada da bardağındaki buz, kalın cama çarparak tıngırdıyordu. Buzun çıkardığı ses hoşuna gittiği için, gereğinden daha fazla el hareketi yapıyordu o da. Bu sesin söylediklerine önem kazandırdığını sanıyordu. Akşam yemeğine gelmiş konuklarıyla konuşuyordu. Onlara yeni evini nasıl hale yola koyduğunu anlatıyordu. On beş dakikadan beri hiç susmaksızın konuşuyordu.

«Bu modele Locust Grove deniyor. Sömürgecilik dönemi mimarisinden esinlenerek yaratılmış. Eskiden burada Binbaşı Samuel Wade Mgruder oturuyormuş. Tabii ben birtakım değişiklikler yaptım. Yukarıdaki konuk odasını bebek odası haline getirdim. Bodrumda da şimdi küçük bir atölyem var.»

Kevin, sırtı şömineye bu kadar yakın durmaktan rahatsız oluyordu. Ateşin sıcaklığından, bacaklarının arka tarafları kavrulmuştu neredeyse. Ama yine de hareket etmek istemiyordu. Holün aynasında gördüğü yansıması pek hoşuna gitmişti. Buyurucu ve çekici bir hali vardı. Peggy'e

kafasını daha o sabah kazıtmıştı ve şöminenin tatlı parıltısında, kafası altınmış gibi görünüyordu.

Gözü aynadaki yansımalarına takılınca, birden anlattıklarının ucunu kaçırdığını farketti. Duraklayarak, Perrier'inden bir yudum aldı ve birden sordu. «Neil, senin yerinin tipi nasıl bir şey?»

«Benimki Portsmouth.» Neil Cohoe gereksiz bir heyecanla konuşuyordu. Anlaşılan, kendisine laf atıldığı sırada, Kevin'in konuşmasına gereken ilgiyi göstermiyordu. «Sömürgecilik dönemine özgü, odaları değişik düzeyde olan türden bir ev.»

«Dört yatak odası var, değil mi?»

Neil, içkisini yudumlarken, başıyla onayladı.

«Peki, diğer üç oda hakkında ne tasarlıyorsun?» Kevin sırtımasını sürdürerek, ısrarla bir Neil'e, bir de Marcia Fleming'e baktı. Marcia sonunda tedirgin olarak başını önüne eğip, gözlerini ellerine dikti.

«Senin evin ne tip, Marcia?»

«Rambler.» Kadın başını hızla kaldırarak onun sorusuna soğukça, aralarında bir mesafe bırakarak cevap vermişti. Sonra, tavizde bulunmak istercesine gülümsedi. Pırlıl pırlıl, kusursuz beyaz dişleri, ıslak süeti andıran kahverengi gözleri ve zeytuniye çalan esmer bir teni vardı.

«Rambler dediğin iki yatak odalı çiftlik evi oluyor, değil mi?» Kevin, bir şey kanıtlarmışcasına çenesini havaya dikmişti.

«Evet.» Kadının gülümsemesi yüzünden silinmişti.

«Seninle oğlun için biraz fazla sıkışık değil mi?» So-

runun nereye varacağını kamufle etmek istercesine, Perrier'inden bir yudum aldı.

«Daha fazla yere ihtiyacımız yok.» Kadının, bu kez buz gibi bir şafağı andıran gülümsemesi, yine yüzüne yerleşmişti.

«Eh, madem öyle, neden Neil'in yanına taşınmıyorsunuz?» Volt acımasızca devam ediyordu. «Onca odanın içinde kuru başına ne yapacaksın ki, Neil? Boş bir kutudaki misket gibi tıngırdayıp durursun herhalde.» Kendi söylediğine bir tek kendi güldü. Hem de kahkahayla. Kanapede oturan Neil ve Marcia hiç bir şey demeden bakiştılar ve deri koltuğa gömülmüş Sara Marks da, büyük oturma odasının ortalarındaki belirsiz bir noktaya dikti gözlerini. Gerginlikten bitkin düşen Peggy içini çekti. Derken bebeğin ağlaması duyuldu. Peggy hemen ayağa kalktı.

«Amy'nin yüzünden birçok şeyi yeniden düzenlemek zorunda kaldık.» Özür diler gibi gülümsedi, ama gözleri gururla parıltıyordu. «Ona bakıp geleyim, sofrayı kurarım.»

Marcia Fleming atıldı. «Ben de seninle gelebilir miyim, Peggy?»

«Elbette. Sara, ya sen?»

«Bebeği görmek istemez olur muyum?» Kevin Volt'tan kurtulduğuna sevinen Sara da, telaşla iskemleden kalkmıştı.

Yüzü alev alev yanan Peggy, «Birkaç dakikada döneriz,» dedi. Ona karşı öfkesi içinde gittikçe hızlanan bir ateş topu gibi büyüyerek, aniden kabarıyordu. İkinci kata vardığında, avaz avaz haykırmamak için dişlerini sıkıyordu.

Güven vermek ister gibi onun koluna dokunan Sara, «Bir şeyin yok ya, Peggy?» diye fısıldadı.

«İyiym, Sara. Bebekten, herhalde. Anlıyorsun ya, Amy ağlayınca sinirlerim bozuluyor.» Karanlık holden bebek odasına doğru ilerlerken, kendini gülmeye zorladı. Hafif bir ışık saçan gece lambası açık bırakılmıştı. Oda loş ve kasvetliydi.

Peggy tepedeki ışığı yakarak, ta öbür köşedeki beşiğe gitti. Oda çocuk kokuyordu. Kakalı bebek bezi ve bebek pudrası kokuyordu. Peggy'nin gittikçe gönül bağladığı bir kokuydu bu.

Bebeği özenle beşikten kaldırarak bağrına bastırdı, sırtına hafif hafif vurarak ona bir şeyler fısıldadı. Amy'nin yüzü kızarmış, yaşlarla ıslanmıştı.

Peggy, Sara ve Marcia'ya dönerek, «Harika! Gerçekten harika bir şey!» dedi. «Meme emme zamanı dışında hep uyuyor.»

Sara, «Her şey yolunda mı?» diye sordu. Koca akşam boyunca kadınlar ilk kez yalnız kalmışlardı.

Peggy omuzunu silkti.

«Ya Kevin?»

Peggy bu kez başını salladı ve hemen gözlerine yaşlar doldu.

«Özür dilerim.» Sara onun yanına gelerek genç kadını ve çocuğu kucakladı. Bebek artık susmuştu. Ama hepsi suskun, bastırılmış bir ağlayışı paylaşıyorlardı.

Sara, onu inandırmaya çalışarak, «Her şey düzelecek,» diye fısıldadı.

Peggy geriye çekildi. Amy yeniden uyuyakalmıştı. Peggy onu yavaşça şiltenin üzerine yerleştirerek doğruldu, içini çekti.

Gözleri hâlâ çocuğunda. «Yo, düzelmeyecek,» diye cevap verdi. «Amy doğduktan sonra Kevin'i terkedecektim. Ne düşündüm, bilmiyorum. Yani nereye gidecektik? Neyle gecinecektik?»

Dönerek, kadınların yüzüne baktı. Sanki sorduklarının cevabını orada arar gibiydi.

«Bu evde, bu sahte köyde, kendimi kapana kısıtılmış gibi hissediyorum. Amy, onu başkasına bırakabileceğim yaşa gelene kadar burada, Virginia'da kapana kısıtılmışım ben. Peki sonra? Bilemiyorum ki! Nereden iş bulurum? İki yıldır iş piyasasından uzaktayım. Washington'da işlerin nasıl yürüdüğünü de bilirsiniz. İş bulmak için birilerini tanımak gerekir. Oysa ben kimseyi tanımıyorum. Herkes Kevin'in dostu. benim değil.»

Marcia, «Peggy, sen doğum sonrası bunalımına düşmüşsün,» dedi. «Birkaç haftada bir şeyin kalmaz.»

Peggy, «Hayır, geçmez, biliyorum,» diye cevap verdi. Hayatındaki aksaklığın ne olduğunun bilincindeydi.

Kocası ile Neil Cohoe üst kata çıkmışlardı. Kevin'in, evin planında ne gibi değişiklikler yaptığını ayrıntılarıyla anlatan sesi, merdivenin sahanlığından geliyordu. Adam, bu yeni evle, çocukla ilgilendiğinden daha fazla ilgileniyordu.

Genç kadın, «Bir an evvel buradan çıkalım,» diye fısıldı.

dadı. «O, Amy'yi uyandırmadan, bebek odasının kapısını kapatmak istiyorum.»

Kevin ve Neil şimdi de ön taraftaki yatak odasına, evin en büyük yatak odasına geçmişlerdi. Son birkaç hafta Peggy kocasıyla aynı yatakta yatmamış, konuk odasına taşınmıştı. Kevin'e de, bebeğe daha yakın olmak istediğini söylemişti. Yalandı bu. Artık kocasıyla aynı yatakta yatmaya, vücudunun kokusunu duyacak kadar yakınında olmaya dayanamıyordu.

«Yemeği hazırlamana yardım edebilir miyim?» Sara, Peggy'ye yardımcı olmak, onun bu korkunç dönemi atlattırmasını sağlamak istiyordu.

«Hayır. teşekkür ederim. Zaten kırmızı şaraplı dana haşlamasından başka bir şey yok. Yapılışı çok basit. Hiç denediniz mi?» Zoraki bir heyecanla yeniden hızla konuşmaya başladı. Konuş, aklına ne gelirse söyle. Tek Kevin'i düşünme de.

Konuklarının önüne düşüp, arka merdivenlerden mutfığa indi. Şimdi bütün dikkatini akşam yemeğine vermişti. Tahta masa ile fırın arasında mekik dokuyordu. Marcia ve Sara, sıcacık taze ekmeği fırından çıkarmayı bile teklif et-seler. reddediyor, kadınların ellerini hiç bir şeye dokundur-muyordu.

Peggy'nin davranışı Sara'yı ürkütmüştü, gerçekten çil-gin gibiydi. Mutfakta oradan oraya koşuşturuyor, hiç durmadan konuşuyordu. Ciddi olarak hastaydı. Sara onun yüzündeki gerilimden, mavi gözlerinin garip bakışlarından okuyordu bunu.

«İşte!» Peggy dana haşlaması tabağının önünden geriye çekildi. «Bitti işte.» Harcadığı çabadan, bir yandan koşturup, çalışıp, bir yandan konuşma çabasından, kan ter içinde kalmıştı.

«Siz ikiniz bana bir iyilik edip, şunu yemek odasındaki masaya götürür müsünüz?» Peggy kendini zorlayarak gülümsedi. «Yukarı çıkıp üstümü değiştirmem gerek. Böyle terli terli, ateş basmış halde masaya oturamam.» Bir çırpıda bunları söyledikten sonra, aniden dönerek mutfaktan, neredeyse koşarcasına çıktı.

Yukarı varınca, Kevin ile Neil'e seslendi. Sonra konuk odasına girerek kapıyı içeriden kilitledi. Son birkaç günde bütün giysileri ile tuvalet eşyalarını buraya taşımış, özel hayatını Kevin'inkinden ayırmıştı. Konuk odasının yanında bir banyo vardı. Asıl yatak odasının bitişiğindeki büyük banyoyu ise, Kevin'e bırakmıştı. Bu oda ile, bebek odası, onun sığınagiydi. Kevin artık holün bu tarafına bile geçmiyordu.

Peggy bluzunu çıkartarak vücuduna deodoran sıktı. Sonra parfüm sürdü. Keşke bir banyo yapabilseydi. Keşke Kevin'in aşağıdaki konuklarını tümüyle aklından çıkarıp, kendini sulara bıraksaydı. Derken bebek beşiğinde kıpırlamaya başladı. Peggy çocuğun çıkardığı seslere öylesine alışmıştı ki, uykusunda bile Amy'nin en ufak gürültüsü onu uyandırabiliyordu.

Yatak odasından geçerek karanlık bebek odasına girdi. Kalın halı, ayak seslerini hafifletiyordu. Pencerele-

uzağında ve yatak odasının iç duvarına bitişik duran küçük beşiğin yanına gitti.

Aslında beşik gerçek bir beşik değil, Kevin'in eski ahırdan satın aldığı yemliğin bir parçasıydı. Kevin bu yemliği atölyesinde kullanmak istemiş, ama Peggy bunu bebek için alıkoymuştu. Çiftçinin de yardımıyla, yemliği kesip biçerek bir beşik haline koymuşlar ve yüksek kenarlarını da yorganla beslemişlerdi.

Peggy eğilerek kızına yakından baktı. Çocuk uyurken, gözlerini yummuş, ellerini yukarı kaldırmış, incecik parmaklarıyla havayı kavramaya çalışıyordu sanki. Öyle kolay incinecek gibiydi ki. Pijamalarının sıkıca sardığı minik bir bohça misali, karınüstü yatıyordu.

Peggy elinin ayasını Amy'nin ağzına tutarak, ılık ılık tenine vuran o hafif soluğu bekledi. Bebeğin çaresizliği, tam anlamıyla annesine bağımlı olması, kadını ürkütüyordu. Artık başına ne gelirse gelsin, yalnız olmayacaktı. Kevin'i terkedebilirdi, ama Amy'yi asla. Amy hayatını, artık geriye dönülemeyecek şekilde değiştirmişti.

Gitmeliydi. Yukarı çıkmalı on beş dakika olmuştu. Kevin neredeyse, söz dinlemez bir çocukmuş gibi, onu çağırırdı. Peggy içini çekti ve iradesini toparlamaya çalışarak aşağı kata, hayatının son normal yemeğini yemeye indi. Saat ona geliyordu. Bir aylık Amy Volt'un bir saatten az ömrü kalmıştı.

Amy huzur içinde uyuyordu, zihni beyaz bir bilinçsizlik bulutundan farksızdı. Birkaç basit seziş, kucaklamanın

zevki ve verdiği sıcaklık, saatler boyu süren huzur dolu uykular dışında, bir şey bilmiyordu. Doyuruluyor, altı değiştiriliyor ve yumuşacık yatağında yatıyordu. Beşiğinin ötesindeki dünya, bir bilinmezlik sisiydi. Yalnızca, hayatındaki tek kadının kokusunu ve dokunuşunu tanıyordu.

Amy birden uyandı. Mavi gözlerini henüz belli bir noktaya dikemiyordu. Gölgeyi görmedi, hayatına yönelik bir tehlike de kavrayamadı. Yalnızca garip bir duygunun varlığını sezdi ve bundan ürkererek hemen bir çığlık attı. Ama sesi kısıldı. Küçük gövdesi hemen boyun eğdi. Bir anda kendini kaybetti. Gövdesi sarsılır ve yemlikten bozma beşikte kaskatı uzanırken, soluk almaya çalıştı. Burun deliğinde minik bir kan kabarcığı belirdi. Kısacık ömrü inanılmaz bir acıyla son buldu. Bu acı, bir yıldırım gibi zihnini sarstı ve beynini mahvetti.

Küçük kolları ile bacakları bir kez çırpındı, sonra hareketsiz kaldı. Sanki oyuncak bir bebekmiş gibi, göz kapakları ardına kadar açıldı. Peggy onu, beşiğin yorganlarla beslenmiş yüksek kenarına savrulup kalmış, gözleri açık halde buldu. Bebeğin yuvarlak, pembe yanaklı yüzü, vahşi ölümünün izlerini taşıyordu.

ÜÇ

«Bayan Vólt, bunların sizin için ne kadar güç anlar olduğunu biliyorum, ama lütfen anlayışlı olun. Birkaç soru

sormamız gerek.» Virginialı genç dedektif kullanacağı kelimeleri dikkatle seçiyordu. Daha önce bir çocuğun ölümünü hiç soruşturmamıştı. Bu, onun için tam anlamıyla yepyeni bir tecrübeydi. Polis eğitim kurslarındaki çalışmalar gibi.

Peggy cevap vermedi. Oturma odasındaki iskemleye çökmüş, gözlerini ileri dikmişti. Büzülüp küçülmüş, iskemlenin içinde kaybolmuşa benziyordu. Adam bir an, acaba onu şimdilik sorguya çekmesem mi diye düşündü. Sonra sorgulamaya karar verdi. «Bebeği ne zaman buldunuz?»

«Amy! Adı Amy onun!» diye haykırdı Peggy.

«Sakin ol, sevgilim.» Kevin karısının yanına gelerek koltuğun koluna oturdu. Ama karısına sarılmaya kalkınca, Peggy onun elini itti.

Joe Santucci, bakışları bir ona, bir ötekine giderek, karı kocayı izliyordu. İkisnin arasında birtakım sorunlar olduğunun farkındaydı. Ama belki de bunlar, yalnızca bebeğin ölümünün tepkileriydi. Çok dikkatli olması gerekiyordu. Hayale kapılmanın sırası değildi. Yine de, avuçları terlemişti ve bunun her zaman iyi bir işaret olduğunu biliyordu. Avuçları terlemişse, bazı cevaplara yaklaşıyor demekti.

«Bayan Volt, bana Amy'yi nasıl bulduğunuzu anlatır mısınız, lütfen.» Bu kez alçak sesle konuşarak kadını sakinleştirmeye çalışmıştı. Kendisine öğretildiği şekilde soruşturma yapıyordu yani.

Kadının cevabı bir fısıltı halinde çıktı. «Yemek yiyorduk.. Tam yemek yiyorduk ki... masaya henüz oturmuştuk.

Birden içime garip bir his geldi. Amy'ye bir şeyler oluyor diye düşündüm.» Gözlerinde yaşlar vardı. Çocuk bulundugundan beri sürekli ağlıyordu.

Polis, «Amy'yi yerinden oynattınız mı?» diye sordu. Kadını dinliyor, o da Peggy gibi yavaş sesle konuşmaya çalışıyordu. Odadaki gürültü de dinmişti böylece. Başkaları da vardı. Voltların yemek konukları, birkaç polis, Alexandria'daki ağır suç laboratuvarından gelmiş kişiler ve **Washington Post** gazetesinin bir muhabiri.

Peggy Volt, ağır ağır, «Yan dönmüştü,» dedi. «Sanki yan yatıp uyumuş gibi. Ama olamaz ki bu! Yan dönemez. Çok küçüktü daha.» Peggy birden başını kaldırarak polise baktı.

Biliyordu artık. Adam farkındaydı bunun. Kadının gözlerine bir dehşet ifadesi gelip yerleşmişti. Yüzündeki ifade o kadar korkutucuydu ki, adam, onun etkisinde kalmamak için, başını aldığı notlara eğdi.

«Saat on sıralarında masadan kalkıp yukarı gittiğinizi söylediniz. Saatin tam olarak kaç olduğunu belirtebilir misiniz?»

Kadın başını iki yana salladı. Konuşacak hali kalmamıştı.

«Memur bey, bu sorulara daha ne kadar dayanmak zorundayız?» Kevin Volt, itirazının daha güçlü olmasını istiyormuşcasına, ayağa kalkmıştı. «Karımın halini görüyorsunuz. Korkunç bir şey bu, korkunç...»

Santucci hemen cevap vermedi. Volt'u izliyordu zaten. Kocanın davranışları garipti. Trajedinin tam ortasında. ka-

rısı üzüntüsünden isteriye kapılmışken, Volt fiziksel olarak ondan uzaklaşmışa benziyordu. Sanki bu olay başka birinin ailesinin başına gelmiş de, kendisinin hiç ilgisi yokmuş gibi.

Peggy, «Bebeğimi öldürdüler,» diye fısıldadı. Hâlâ gözlerini dikmiş, hiç kimseyi görmeksizin ileriye bakıyor, yalnızca Amy'nin beşikteki, yüzü yorganlara gömülmüş duruşunu hatırlıyordu. Bebek soluk almıyordu. Kendi kendine dönemezdi. Üstelik öleli de çok olmamıştı. Onu alçak beşikten kaldırıp kucağına aldığı anda, vücudu hâlâ sıcaktı. Bir an için Peggy her şeyin yolunda gittiğini düşünmüş, sonra Amy'nin minicik başı yana kayıvermiş, burundan kan boşanmıştı.

Santucci, yine alçak sesle konuşup, kadına hitap ederek, «Otopsi yapılmasını talep edeceğiz,» diye devam etti. «Eğer dediğiniz doğruysa. bir cinayetle karşı karşıya olabiliriz.»

«Durun hele! Allah kahretsin, durun dedim!» Kevin Volt polise doğru yürüdü. «O bebeğe otopsi falan yapmayacaksınız. Çocuğumu kimse öldürmedi. Sen neden söz ediyorsun?» Destek beklercesine diğer polisler baktı. Sonra bakışlarını Neil Cohoe'ye çevirdi. «Anlat onlara, Neil. Bu gece hep birlikteydik. Şu polise anlat!»

Santucci, «Bay Volt, lütfen oturur musunuz?» dedi.

«Burası benim evim, komiser! Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin!»

Kapının dibindeki iki resmi polis oldukları yerde dikildiler. Ama Santucci eliyle onlara karışmamalarını işaret

etti. Sonra, kafasını kaldırıp koltuğunun yanında heyula gibi dikilen adama baktı.

Volt iriyarı biri değildi. Ama doğal bir ortasikletin ince, sıkı vücuduna sahipti. Santucci, Volt'un hayatını nasıl kazandığını, fiziki yönden niye bu kadar kusursuz olduğunu merak etti. Ordudan herhalde diye düşündü, adamda asker görünüşü var.

«Özür dilerim, Bay Volt. Evet, burası sizin eviniz. Ama ben de bir polis soruşturmasını sürdürmeye çalışıyorum. Kızınızın bir cinayete kurban gitmiş olması mümkün.»

Kevin Volt, «Bu evde bizden başka kimse yok ki!» diye haykırdı. Polise doğru eğilmişti. «Yoksa beni, kendi çocuğumu öldürmekle mi suçluyorsunuz?» Volt kendini kaybetmiş gibiydi. Kazınmış kafası heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Kan damarları açık seçik belli oluyordu.

Santucci boylu poslu bir adamdı. Eskiden Virginia Tech basketbol takımında oynardı. Gövdesi, yerleştiği koltuğu tamı tamına dolduruyordu. Yavaşça Volt'a cevap verdi. «Kızınızın doğal bir nedenle ölmüş olması mümkün. Hatta akla yakın diyebilirim. Ya da, bir beşik ölümünün kapsamına giren nedenlerle diyelim. Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Onun için de otopsi gerekli. Neden öldüğünü bulmak zorundayız. Ama kızınızın bir cinayete kurban gitmiş olmasının mümkün olduğunu bilmenizi istiyorum.»

Volt, «Kim öldürdü onu peki?» diye haykırdı.

«Bodrum girişindeki cam kapıyı kıran ve hem döşeme, hem de mutfak merdivenlerinizdeki çamur izlerini bırakan kişi.» Santucci söylediklerinin anlaşılması için

bir süre bekledi. Volt, ummadığı bu cevaptan şaşkına dönmüştü. Sendeleyerek polisten uzaklaştı. Böyle bir cevap beklemiyordu gerçekten.

«Kevin, gel şuraya biraz otur.» Neil Cohoe, kanepede cna yer açmak için yana kaydı. Adamı dirseğinden tutarak oturttu, sonra da polise döndü. «Yani biz yemek yerken gece buraya biri girip bebeği öldürdü mü demek istiyorsunuz?» Artık ondan ve diğerlerinden kuşkulanılmaya-cağı için, rahatlamışa benziyordu.

«Biraz susmanızı rica edeceğim, Bay Cohoe. Birkaç dakikada her şeyi çözümleyeceğiz. Birkaç sorum kaldı, o kadar.» Santucci gülümsedi. Şimdilik, hepsine iyi davranacaktı.

Mutfakta, Tom Dine gerindi. Eğilmiş, oradaki servis girintisinden kalabalık oturma odasını gözlüyor, Joe Santucci'nin beş kişiyi sorguya çekmesini izliyordu. Onun için de uzun bir gece olmuştu bu. Yorgundu.

Santucci geceyarısından sonra telefon ederek, Potomac kıyısında inşa halindeki yeni bir köyde bir cinayet olduğunu haber vermişti. Dine iki aydır Santucci'nin peşindeydi. Genç bir polisin işini nasıl öğrendiğini araştırıyordu. **Post** gazetesi için yazı dizisi hazırlayacaktı. Her şey tamamlanmıştı artık. Cinayet dışında. Cinayet de, yazacağı öykünün odak noktasını oluşturacaktı. İşte şimdi o da tamamdı, bir aylık çocuğun öldürülmesi. Yazı dizisini dramatik hale getirebilmek için gerekli bir şeydi. Bu gerçeğin bilincine varınca, midesi bulandı.

O gece daha erken saatlerde, üst kattaki bebek odasında. Joe minicik battaniyeyi çekerek ona çocuğu göstermişti. «Ben önce herhangi bir beşik ölümü sandım. Ama, bak, çocuğun boynunu görüyor musun? Bükülmüş gibi. Bana kalırsa birisi çocuğun o Allahın belâsı boynunu bükmeye kalktı.»

«Aman Allahım!» Tom başını öte yana çevirdi. Birden, karanlık odada sinsi sinsi yürüyerek çaresiz bebeği yakalayan, ağzını kapatıp, büyük bir insanın kuvvetiyle onu kolaylıkla boğan kişiyi gözünün önüne getirdi.

«Onlardan biri mi?» diye sordu. Sonra yeniden çocuğa baktı. Beşiğin ayak ucunda, minicik bir bohçadan farkı yoktu.

«Hayır, onlardan biri değil. Bodrumun döşemesinin her yerinde çamurlu izleri var. Arka kapı da maymuncuk gibi bir şeyle kurcalanmış. Anlaşılan onlar yemek yerken birisi eve girip gizlice yukarı kata süzölmüş.»

Tom Dine, defterini çıkararak bebek odasının ayrıntılarını not etti. Garip bir beşikti bu. Aslında, çocuğun boyuna uygun hale getirilmek için kesilmiş bir yemlik olduğunu, ancak bir süre sonra farkettti.

«Bak, Tom, yazdıklarına dikkat etmelisin. Eğer mahkeme açılırsa ve bu olay hakkında gereğinden fazla şey yazılmışsa başıma dert açılır, biliyorsun. Kuşkulanılan kişi, adil bir şekilde yargılanmadığını söyler.»

«Anlıyorum. Olayla bu kadar yakından ilgilenmeme izin vermeni de takdir ediyorum zaten. Söz veriyorum sana, seni koruyacağım. Ama unutma. Belâlı bir iş bu.»

Joe Santucci başıyla onayladı. Tatmin olmuş görünüyordu. Bu yazıyı, kendisi hakkındaki bu öyküyü, Dine'in yazmasını istiyordu. Gereken dikkat gösterilirse, yazının mesleğine yararı olurdu. Ama yine de muhabirin dizginlerini elinden bırakmamalıydı tabii.

«Tamam. Hadi şimdi girip şu konuklarla bir görüşelim. Boktan bir iş, değil mi? Sen yemek masasında otururken gidip çocuğu öldürüyorlar. Şu Volt denen kadın ne haltetmeye aklını kaçırmadı anlamıyorum!»

Santucci öbür polislerin önüne düşerek bebek odasından çıktı, koridordan merdivenlere ilerledi. Komiser, eve büyük geliyordu. Tavan alçak olduğu için eğiliyordu. Cüsesiyle de, tıpkı tünelin ucundaki ışığı kesen muazzam bir kaya gibi, koridoru karartıyordu.

Tom Dine geride kaldı. Ağır suç laboratuvarından gelenler hâlâ bebek odasında çalışıyorlardı. Cesedi almak için polis cankurtaranı da gelmişti. Genç adam görevlilere yol vermek için yana çekildi. Ama hemen aşağı inmek istemiyordu. Voltların evine. üst kata son gelişi olabilirdi bu. Özel hayatlarının nasıl olduğunu görmek istiyordu.

Holü geçerek yatak odalarından birine baktı. Gardrop-ta kadın elbiseleri, tuvalet masasının üstünde de, parfüm ve bir mücevher kutusu vardı. Odadaki iki yataktan yalnızca birinin kullanıldığı belliydi. Çarşaf lar kırışmış, yatak da baştansavma düzeltilmişti.

Tom dönerek evin ön tarafına, asıl yatak odasına gitti. Bu oda diğer odaların iki katı büyüklükteydi. Kendi banyosu ve giyinme bölmesi de vardı. Çok güzel bir odaydı.

Yumuşak pastel renklere boyanmış ve duvardan duvara kalın, kahverengi bir halı gerilmişti.

Tom birden içine kıskançlık dolduğunu hissetti. Eğer kentteki apartmanından kurtulacak imkânı olsa, tam böyle bir yer isterdi işte. Yatak odasında bir şömine vardı. Şömine daha erken saatlerde yakılmıştı herhalde. Şimdi karanlıkta yalnızca ufak bir kor kümesi ışıklar saçıyordu. Kocaman oda, köyün sokaklarındaki lambalarla hafifçe aydınlanmıştı.

Tom bu insanların ne denli kusursuz bir hayatları olduğunu düşündü: Kırdaki yeni bir ev, yeni doğmuş bir çocuk. Sonra birden çocuğun görünüşünü hatırladı. Onun küçük, kusursuz elini, sıkılmış minicik yumruğu, minyatür parmakları unutamıyordu.

Banyonun ışığı yanıyordu. Giyinme odasından geçerek oraya gitti. Herhalde polis evi ararken ışığı açık bırakmıştı. Önemsiz bile olsa, onların gördüğü her şeyi o da görmek istiyordu.

Pırıl pırıl aynaları ve ışıklarıyla büyük bir banyoydu. İki lavabosu, hem camdan bir duş bölmesi, hem de derin, geniş bir küveti vardı. Tom içeri girdi. Burada diğer bütün odaların döşemelerini kaplayan kalın halıdan bir tek burada yoktu. Genç adam, ilk kez, kendi ayak seslerini duydu.

Çevresine bir göz atınca, banyonun düzenliliği onu etkiledi. Bir lavabonun üzerinde iki traş losyonu, traş kremi, birkaç deodoran, ağız gargarası, talk pudrası ve kahverengi deri bir manikür takımı vardı.

Bu tuvalet malzemesi, renk, biçim ve ton olarak da birbirini tamamlıyordu. Bir bütünlük içindeydi. Kendi ilaç dolabının karmaşıklığı ile karşılaştınca, burası Vermeer' in bir natürmortu kadar dikkatle düzenlenmişse benziyordu. Tertipli bir banyo, kadın eli değdiğini gösterir diye düşündü. İyi ama bu tuvalet malzemelerinin hiç biri kadınlarla ilgili değildi ki!

O anda, Peggy Volt'un bu banyoyu kullanmadığını anladı. Bu banyo yalnızca kocasına aitti. Şişelerle kavanozlar da askerî bir düzenle sıralanmıştı. Voltlar aynı yatak odasını paylaşmıyorlardı. Aynı yatakta da yatmıyorlardı. Kadının evin arka tarafında, bebek odasının yanında yatışını şimdi anlıyordu. Nedense bu ona önemli bir şey gibi göründü. Banyonun ışığını kapatarak, Joe Santucci'nin konukları sorguya çekmesini dinlemek için aşağı indi.

Telaştan, duş bölmesinin bir köşesine büzülmüş kızı da görmedi. Kız, uzun bacaklarını bitiştirip, dizlerini yukarı kaldırmıştı. Güzel, kara gözlerini açmıştı. Sanki uzaklardaki bir dünyaya bakıyor, o dünyayı dinliyor gibi boş bakışlı, ama gerçekten çok güzel bir çocuk.

Tom Dine, not defterine şunları yazdı: «Peggy Volt deri koltuğa küçük geliyordu. Yumuşak yastıklara bir ağırlık gibi çökmüştü. Kalabalık, havası çok gergin odada, kaybolmuştu. Soruşturma, sanki yabancı bir dilde yapılmış gibi, onu hiç etkilemiyordu.»

Tom, bir kez daha Doktor Sara Marks'a baktı. Bütün gece, soruşturmanın akışına kendini kaptırma görünümü

altında, onu gözleyip durmuştu zaten. Ender raslanır güzel-
likte bir kadındı. Sarı saçları, kalın, çağıldayan bukleler ha-
linde omuzlarına iniyordu. Pırıl pırıl gözleri ise, firuze ma-
visiydi. Ama genç adamı asıl ağız büyülemişti. Geniş, nem-
li dudaklı bir ağızdı bu. Hüzünle bile gülümsese, bu gülüm-
seyiş kadının yüzünden sessiz bir patlama yoğunluğuyla
geçiyordu. Tom, bu gülümsemenin içinde uyandırdığı tuhaf
özlemle çarpılmıştı.

Genç adam defterini kapattı. Nasıl olsa dikkatini olup
bitenlere veremiyordu. Santucci bitirmek üzereydi. Akşam
yemeği konuklarına son talimatını veriyordu. Komiser aya-
ğa kalkınca, boyu ve cüssesi yanında oda yine küçük kaldı.

Santucci'nin yapısındaki adamlar Tom'u korkutmazdı.
O da bir seksen boyundaydı. Ama tıknaz yapılı ve geniş
omuzlu olduğu için, daha kısa görünürdü. Ayrıca, sert bir
havası da vardı. Yüzü, profesyonel bir boksörün yüzü gibi
yassı ve küttü. Burnu çok kalın, ağız da çok büyüktü. Ama
gülümseyişi ve kurşuni gözleri bu sert izlenimi yumuşatı-
yordu. Gülümsediği zaman daha genç görünüyordu. Gü-
lümseyişi insanların direşinişi kırar, onların kendisine gü-
venmelerine yol açardı. İşinde ilerlemek, kadınlarla yakın-
laşmak için kullanırdı gülümsemesini. Tıpkı başkalarının,
aileden gelen parayı kullanması gibi.

Tom'u kadınların gözünde çekici hale getiren bir şey
daha vardı. İnsanlarda tehlike duygusu uyandıran bir şey-
ler. Neden olduğunu bilmiyordu, ama kadınlar onları ür-
küttüğünü söylüyorlardı. Sevgililerinden biri, «Sende adi,
ucuz bir şeyler var,» demişti. «Yani pek sağlar» avakkabı

değilsin. Bana kalırsa, beni istismar edeceksin.» Sonra omuz silkerek itiraf etmişti. «Ama bu durum hoşuma gidiyor. Senden ne bekleyeceğimi biliyorum hiç değilse.»

Tom, defterini ceketinin cebine koyarak evden çıktı. Soğuk sabahta, ön verandada durakladı. Bütün evlerin açıldığı meydanlığa baktı. Birçok evde ışık yanıyordu. İnsanların pencerelerin önünde durmuş, sokağın bu yanına bakışlarını gördü.

Böyle bir yerde bu tür bir olayın meydana gelmesi ne korkunç. Ölüm olayını öğrenince hepsi korku duyacaktı. Hem kendileri, hem çocukları adına. Eh, onları suçlayamazdın tabii. Çoğu birbirini tanı mıyordu. Üstelik evlerin yarısı daha inşa halindeydi. Bu garip bebek cinayetinin emlâkin değerini nasıl etkileyeceğini merak etti.

Washington Post, yeni hükümette görev almaya gelenlerin, Kennedy yönetimi yıllarından bu yana, en iyi, en zeki kişiler olduğunu öne sürmüştü. İşte bu politik tiplerden bir grup bir arazi satın almış ve 'Rönesans Köyü' adını verdikleri kooperatifi kurmuşlardı. Yepyeni bir girişimdi bu. Washington'daki en yetkin maliye uzmanları, bu girişimin başarıya uğrayacağı tahminlerinde bulunuyorlardı.

Joe Santucci trençkotunun düğmelerini ilikleyerek ön kapıdan çıktı. Sabahın soğuşunu yiyince titreyerek mırıldandı. «Ne boktan meslek bu!» Sonra Tom'a bakarak sordu. «Arabamla seni bir yerlere bırakmamı istemiyorsun herhalde?»

Tom başını salladı. «Kendi arabamı sokağın aşağı yanına park ettim.» Verandadan inerek, kıvrılan kaldırımını iz-

lediler. Evlerin önünde çimen yerine hâlâ döküntü yığınları vardı. Tom Dine, Voltlar henüz çim ekmemişler diye düşündü. Oysa ilk çocuklarını kaybetmişlerdi bile.

Santucci, «Bu cinayet konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?» diye sordu.

«Haberı yazıp gazeteye yollayacağım. Yeni Rönesans Köyü'nde bir bebek öldürüldü. Birinci sayfalık bir haber bu, Joe.» Tom bu uyarıyı eklemeyi gerekli görmüştü. Santucci'nin bu suçu örtbas etmesini istemiyordu.

«Cinayet olduğundan emin değiliz ki!»

«Joe, bebeği bana sen gösterdin. Boynu gevrek bir galeta gibi kırılmıştı.»

«Yine de otopsi yapılacak. Böyle bir ölüm olayıyla karışlaştın mı, otopsi yapmak zorundasın. Adli tıp raporu gelene kadar bir şey yazma. Biliyorsun, kaza da olabilir.»

Tom kaldırımda durdu. «Sen ne demeye çalışıyorsun, Joe?» Gözlerini genç polisten ayırmıyordu. Yoksa bu, ona haberi atlattırmak için düzenlenmiş bir komplo muydu?

Santucci, bomboş kaldırımda yalnızca ikisi oldukları halde yavaş sesle cevap verdi. «Volt'tan söz etmeye çalışıyorum. Merkezden beni telefonla aradılar. Volt istihbarattan. Bir casus yani. FBI da, CIA de, ne olur ne olmaz diye, işe karıştılar.»

«Ne olur ne olmaz mı? O da ne demek?»

«İşin uluslararası boyutları varsa diye.»

Tom alayla güldü. «Yani şimdi Rusların çocuklarımızı katlettiğini mi sanıyorsun? Bunu mu anlatmak istiyorsun, Joe?»

Santucci içtenlikle atıldı. «Bu Volt, öyle önemsiz biri değil. CIA’de hatırı sayılır bir yeri var. Onlar da, çocuğun esrarlı bir şekilde ölmediğinden emin olmak istiyorlar.»

«Tabii esrarlı bir şekilde öldü. Allahın belâsı sapığın biri boğazını sıktı.»

«Anladık! Anladık!» Santucci eliyle Tom’a sakın olmasını işaret etti. «Duruma bir de benim açımdan bak. Eğer Alexandria’da senin bu soruşturma hakkında ne çok şey bildiğini anlarılarsa, mabadim tehlikede demektir.»

«Joe, bu cinayeti örtbas etmeyeceksin.» Başıyla meydanlığın çevresindeki evleri işaret etti. «Bu insanlar, eğer daha öğrenmemişlerse, olayı kısa zamanda duyacaklar.» Başını iki yana salladı. «Zaten bebeğin boğulmuş olması yeterince kötü bir iş. CIA’nın katilin bir Rus olmasından kuşkulandığını duyunca daha mı az korkacaklar sanıyorsun?»

«Bu senin bildiğin atlatma haberlerden değil, Tom. Sözümlü ettiğim adamların çoğu federal kapsam içinde. Dış işleri Bakanlığı emrinde, yabancı ülkelerde çalışmışlar. Şimdi de Smithson Enstitüsü ve Beyaz Saray’dalar. Buraları bilirim ben. Bu adamlar da benim bölgemden.» Sesinde gururlu bir anlam vardı. Olay konusunda dillerini tutmaları için onlara güveniyordu anlaşılan.

Tom, Volvo’sunun kapısını anahtarıyla açtı. Ama direksiyonun arkasına geçmeden dönüp Santucci’ye cevap verdi.

«Unutma ki, onların hepsi de insan, Joe. Ve unutma, bir aylık bebek öldürüldü. Sanırım bu çiftlerin çoğunun da

çocukları var. Amy Volt'u kimin öldürdüğünü, niçin öldürdüğünü öğrenmek isteyeceklerdir.

«Üstelik de bunu hemen öğrenmek isteyeceklerdir.» Muhabir başını salladı. Gülümsedi de. Yüzü yeniden sert bir havaya büründü. «Beyaz Saray'da ya da CIA'nın emrinde olmaları da hiç bir şeyi değiştirmez, emin ol. Çılgının biri, bir bebeği öldürdü. İster manyak olsun, ister içimize süzölmüş bir Rus casusu. Bu anne babalar, kendi çocuklarını da öldürmeden önce onun yakalanmasını isterler.

«Ve bu da senin sorunun, Joe.» Tom, kısa nutkunun pek ukalâca görünmemesi için gülümsedi. «Bu filmin kahramanı sensin.» Sonra arabasına binerek, polise başıyla selam verdi.

DÖRT

Sara Marks, Voltların mutfak kapısından çıkıp, bahçeden geçerek, tepe yokuş yukarı, Petrarch Court'taki kendi evine doğru yürüdü. Dışarı çıkıp, kurşuni renkli soğuk şafağı görene kadar günün ışıdığını farketmemişti. Eve uğrarım diye karar verdi, duş yaparım. Oradan da işe giderim. Oturup da cinayete kafayı takmanın sırası değildi. Ken-

dini meşgul edecek, aklını Peggy Volt'un hali ve çocuğunun ölümünden uzakta tutacak bir şeyler bulmalıydı.

Çıkarken ön kapıyı kitlememişti. Canım, burası da Washington ya da Boston değildi ya. Eve girerken birden bir şeylerin yolunda olmadığını, birinin kendinden önce içeri girdiğini farkettti

Ön holdeki küçük halı bir yana çekilmişti. Cilalı sert tahta döşemede çamur izleri vardı. Birisi eve girmiş, oturma odasından mutfığa geçmişti. O anda, polisin ne dediğini hatırladı. Voltların bodrumunda çamurlu ayak izleri bulmuşlardı.

Ön kapıyı açık bırakarak içeri girdi. Önce, içeride kimse olup olmadığını anlamak için sağ taraftaki oturma odasına baktı. Ama oda boştu

«Kim var orada?» diye seslendi. Sesi gergindi. Kendi korkusunun etkisiyle titremeye başlamıştı.

Cevap gelmedi. Sesini çıkarmadan durarak evin içine kulak kabarttı. Sonra ona, mutfaktan hafif bir adım sesi duymuş gibi geldi. Tek bir adım sesi. Kalbi yerinden oynadı sanki. Soluksuz kaldı.

«Kim o?» diye bağırdı. Bir isteri krizine kapılmış gibiydi. Acı ve tiz çığlığı sessiz evin içinde çın çın öttü. Birisi üstüne saldıracak olsa, kendini savunamazdı ki. Dönüp açık kapıdan kaçamayacak kadar da ürkmüştü.

Dışarı, evin ön tarafına baktı. Evlerin çevrelediği meydanlıkta ne araba, ne insan vardı. Petrarch Court'daki evlerden bazılarının sahipleri taşınmışlardı gerçi, ama bu saatte kimse uyanmamıştı ki. Yine de, gerisin geri Voltların

evine kaçabilirim diye düşündü. Sonra vazgeçti. Burası onun eviydi, hiç kimse onu buradan kaçıramazdı. Gurur duygusunun verdiği cesaretle, Boston'da, St. Patrick Günü'nde, eski bir erkek arkadaşının armağan ettiği antika sopayı, şemsiyelik olarak kullandığı uzun seramik sehpadan aldı ve yemek odasına gitti. Krem rengine kaçan beyaz halının üstünde daha başka çamurlu izler vardı.

Mutfak kapısı açıktı. Aralıktan tahta et masası, bakır fırın ve arka kapı görünüyordu. O da açıktı. Olduğu yerden bulutlu göğün bir parçası gözüne çarptı. Evin içindeki hava cereyanını da hissediyordu.

İçini çekerek, gitmiş diye düşündü. Emniyetteydi. Her şey normale dönmüştü. Yine içini çekti. Gerilim, onu zayıf düşürmüştü. Ön kapıya giderek kilitledi, sonra da sopayı yerine bıraktı. Bunu ne demeye elime aldım ki diye düşündü. Nasıl olsa kimseye vurmama imkân yok.

Sara yemek odasına dönerek elektrik süpürgesini çıkardı. Çabuk çabuk halının üstünde gezdirdi. Çamur kurumuş olduğu için kolayca temizlendi. Genç kadın sonra elektrik süpürgesini kaldırarak mutfak kapısını kilitledi. Bir an durarak her şey yerli yerinde mi diye baktı.

Yeni evinin en sevdiği yanı, mutfağıydı. Muteahhitle konuşarak mutfak planının değiştirilmesini sağlamıştı. Kahvaltı edilen girinti, diğer evlerde olduğu gibi, mutfağın geri kalan bölümünden ayrılmamıştı. Sonuç olarak da herkes o köşede toplanıyordu. Hoş bir şeydi bu. Bir akşam yemeği daveti verdiğinde ya da komşular sadece bir içki içmek için gelip de mutfağa doluşunca, aile içindeymiş gi-

bi bir duyguya kapılıyordu. Sara, tek çocuktı. Kalabalık bir mutfak da, hangi psikolojik nedenden kaynaklanıyorsa, onun kafasındaki aile fikrine uyuyordu.

Sara hazırlanmak için yukarı katın yolunu tutarken, bir yandan da giysilerini çıkarıyordu. Geç kalmıştı. Eğer çabuk tarafından bir duş yapmaz da oyalanırsa, Beltway'deki upuzun araba kuyruğuna takılırdı. Aslında, kentten bu kadar uzakta yaşamanın zahmetine değip değmeyeceğine karar vermemişti henüz. Belki de Bethesda'da bir yer alsa kendisi için çok daha basit bir çözüm olurdu. O zaman işe yürüye yürüye bile gidebilirdi.

Ulusal Sağlık Enstitülerindeki işi de bir an için zihnine takıldı. Yoksa Boston'dan ayrılmak da mı bir hata olmuştu? Boston'dan ayrılmak, Sam'ı terketmek ve Washington'a gelmek... Kocaman yatağının bir ucuna çökercesine oturarak ayakkabılarını çıkardı. Eh, iş işten geçmişti artık. Diğerlerine bir söz vermiş ve tasarruflarını da yatırıma yöneltmişti. Şimdi ayrılmak istese bile, bütçesi buna uygun değildi.

Daha önce hayatında hiç bir şeye sahip olmamıştı. Kolejde ve tıp fakültesinde, hatta Harvard'da çalışır ve Sam'le yaşarken dairesinde yalnızca elden düşme mobilyalar ve annesi ile babasının eski çiftlik evlerinde artık kullanmayıp da ona verdiği eşyalar bulunurdu.

Şimdi ise evi, **Better Homes and Gardens**'daki evler gibi, şık bir şekilde döşenmişti. Hayat stilini neden birden böyle değiştirdiğini bilecek kadar da tanıyordu kendi ken-

disini. Böylelikle Sam'den ve ortak yaşantılarından bütün bütüne kopmak istemişti. Dünya zevklerinden elini ayağını çekmiş şekilde yaşamaktan da vazgeçmeliydi. Şimdi bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu anlıyordu. Budalaca bir yöntemle ondan intikam almaya çalışmıştı. Sam'den bağımsız olarak da yaşayabileceğini göstermek istemişti. Şimdi de şu başıma gelenlere bak! Kendi aptallığına şaşarak başını salladı. Sonra da günlük jimnastiğine başladı. Dizlerini bükmeden yere eğil, dimdik otur, yat, bacaklarını ayırmadan yine kalkıp otur. Karın kaslarını güçlendirmek için bir dizi egzersiz.

Suluk soluğa, yorgun argın kalkarak banyoya gitti. Neden Sam'ı düşünüyordu ki sanki? Üzüntüden başka ne geçiyordu eline? Birden gerçeğin bilincine vardı. Voltların evindeki o muhabir. Evet, genç kadına Sam'ı hatırlatan oydu. İyi ama, niye? Sam'le ikisi birbirine benzemiyorlardı ki! Sam zayıf, uzun ve gevşekçeydi. Üstelik de müşkülpesentlikten yana, Sara'dan aşağı kalmazdı.

Muhabir ise farklıydı. Gevşeklikle ilgisi yoktu. İnsana şiddeti, kuvveti hatırlatan bir havası vardı. Kasları da çok gelişmişti. Sara, aniden muhabirin ona neden Sam'ı hatırlattığını anladı. Adam bütün gece yüzünde derin bir hayranlık ifadesiyle, güzelliğine kayıtsız şartsız teslim olur gibi, Sara'yı izleyip durmuştu. Bu durumdan heyecanlanması gerektiği halde, hiç de öyle olmamıştı. Sara, kendisine kapılmışsa benzeyen, çok çabuk teslim olan erkeklerden ürküyordu. Çünkü zamanla böyle ani arzulara güvenil-

memesi gerektiğini öğrenmişti. Böyle bir istek, erkeklerin kendisini değil de, yalnızca güzelliğini sevdiklerini, duydukları bağlılığın, yüzeysel ve yanıltıcı bir bağlılık olduğunu gösteriyordu.

Uzun saçlarını başının tepesine toplayarak tokayla tutturdu. Sapsarı bir banyo bonesi taktı. Eh, bir daha böyle bir şeye izin verecek değildi. O muhabiri hayatının dışında tutacaktı. İsteddiği herkesi, hatta bütün dünyayı bile hayatının dışında tutabilirdi. Bu güven verici düşünceyle, duş bölmesinin buzlu cam kapısını açtı. Ufak bölmenin daracık köşesine sıkışıp çömelmiş çocuğu görünce bir çığlık attı.

Sara'nın korkusu geldiği hızla geçti. Şaşkınlığın etkisinden sıyrılınca, kapıya asılmış beyaz bornozunu kaparak sırtına geçirdi. Sonra yatak odasına dönerek, kızın ana-babasına telefon etti.

Bayan Delp, «Oh, Allaha şükür!» diye haykırdı. Sonra da yine bağırarak, kocasına Cindy'nin bulunduğunu müjdeledi. Telefona dönüp, bu kez de Sara'ya bağırды. «Bir şeyi yok ya?»

«Yok sanırım.» Sara başını kaldırıncaya, çocuğun kapıda durduğunu gördü. Gözlerini Sara'ya dikmişti. Ama bakışları, onu görmez gibi bulanıktı. Sesini alçaltarak telefona fısıldadı. «Lütfen hemen gelin.»

«Bruce şimdi geliyor, Bayan Marks. Onu aramaktan deliye döndük. Bütün gece evde yoktu. Sonra o bebeğin öldüğünü de duyunca...» Bayan Delp'in sesi birden kesildi. Sa-

ra hemen atıldı. «Bir şeyi yok, merak etmeyin. Benim yanımda ona zarar gelmez.»

Kadın sustu. Sara da telefonu kapayarak Cindy'ye döndü. «Cindy, bir şey yok. Odaya gelebilirsin.»

Çocuk ileri doğru bir adım attı. Uzaklardaki birini dinliyormuş gibi başı bir yana eğilmişti. Sonra parmaklarının ucuna basarak ağır ağır bir daire çizerek yürümeye başladı. Sara, kızın yalınayak olduğunu farketti. İnşaat hafriyatının balçıklı çamuru ayaklarına yapışmıştı. Üstelik duş bölmesinde ıslanmıştı. Aşağı katta olduğu gibi, halıyı çamur içinde bırakarak yürüyordu.

Sara, çocuğa yaklaşarak, «Cindy, lütfen,» dedi. Çocuk pis ve bakımsızdı. Genç kadın, hiç bir şey olmasa, babası gelmeden onu temizleyip paklarım diye düşündü. Ama daha elini ona dokundurur dokundurmaz, Cindy kollarını tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, dört bir yana savurmaya başladı. Ne var ki, bu kez Sara, onun kollarını bileklerinden yakalayıp sıkı sıkı tuttu.

Kız, onun sandığından daha güçlüydü. Hastanedeki deneyiminden de, akli dengesi yerinde olmayanların çoğu kez normalden daha güçlü olduklarını biliyordu. Yine de, çırpınıp duran çocuğa sarılarak sakın sakın fısıldadı. «Sana bir şey yapmayacağım, Cindy. Dostunum ben.»

Kız çırpınırken ona arkasını dönmüştü. Sara ona sıkı sıkı sarıldı. Bu şekilde çocuğa daha kolay hakim olabiliyordu. Ama kokusuna dayanmak güçtü. Kız, resmen ahır kokuyordu. Sara başını öbür yana çevirerek öğürdü. Hey Tanrım, diye düşündü, bu insanlar nasıl yaşıyor böyle?

Genç kadın, Cindy'nin yorgun düştüğünü, sonunda da teslim olduğunu hissetti. Küçük kız, önce ona yaslandı, sonra yere kayarak, krem rengi yumuşak yatak odası halısı üzerinde yığılıp kaldı.

Sara kızın kollarını bırakınca Cindy, en sevdiği durum olduğu anlaşılan, kıvrılmış cenin pozisyonuna geçti. İfade-siz bakışlı gözlerini açmıştı. Boş boş döşemeye bakıyordu. Sara onun yanına çömeldi.

«Cindy,» diye fısıldayarak, kızın sıksa, kemikli omu-zuna dokundu. Kız yine olduğu yere hüzüldü.

Sara geri çekilerek onun sakinleşmesini bekledi. Son-ra sordu. «Adın ne senin?»

Kız cevap vermedi. Ama Sara sorusunun onun dikka-tini çektiğinin farkındaydı.

«Adın Cindy mi?» Sara haliya oturarak, kızın yüzünü görebilmesi için onun yanına uzandı. Yine, «Adın Cindy mi?» diye sordu.

Çocuk, derin bir soluk alarak, Sara'nın yüzüne karşı acı, tiz bir çığlık attı. Birtakım kelimeler de söylemişti sanki. Ama Sara bunların birini bile anlamadı. Derken Cindy keskin bir çığlık daha attı.

«Özür dilerim, Cindy. Ne söylediğini anlamıyorum.»

Ön kapının zili çaldı. Tanrıya şükür diye düşündü. Ar-tık Cindy onun sorunu değildi. Bornoza sıkı sıkıya sarına-rak, Sara çiftçiyi buyur etmek için aşağı indi.

Genç kadın ön kapıyı açtığı zaman Bruce Delp gözle-rini ondan kaçırdı. Beton verandaya bile çıkmamıştı. Kal-dırımında duruyordu. «Cindy'yi almaya geldim.»

«Yukarıda, yatak odamda. Sanırım onu taşımanız gerekecek. Bıraktığımda yere kıvrılmış oturuyordu.»

Çiftçi başını sallayarak merdivenlerden yukarı çıkmaya koyuldu. Sara gerileyerek onun yolundan çekildi. «Yatak odası merdivenlerin hemen üstünde.» Varlığı Cindy'nin yeniden sinirlenmesine yol açmasın diye antrede bekledi. Delp'in gitmesiyle dönmesi bir oldu. Kısa boylu, tıknaz bir adama göre çok süratliydi doğrusu. Cindy gerçi onun kucağında değildi, ama babasına sevgiyle sokulmuş, küçük eli onun kocaman avuçlarında, yanısıra yürüyordu.

İkisi Sara'nın yanından geçip kapıdan çıkarlarken, Delp, «Teşekkür ederim, küçük hanım,» diye mırıldandı. Yanından geçerlerken, vücutlarından ve giysilerinden yükselen koku genç kadının burnuna çarptı.

Sara adamın arkasından, «Bay Delp,» diye seslendi. «Cindy'nin nesi var?»

Çiftçi durdu. Kolunu, tehlikelerden korumak istercesine Cindy'nin omuzuna atmıştı. Kız da hâlâ ona sokuluyordu.

«Bana onun anormal derecede içine kapanma hastalığı olduğunu söylediler.» Bu kez başını kaldırıp Sara'ya baktı. Gözleri küçük, soğuk ve kızıninkiler kadar karaydı. «Biliyor musunuz bu hastalığı?»

«Evet, biliyorum elbette. Onu özel bir okula verdiniz mi?»

Çiftçi başını salladı. «Onun için hiç bir şey yapamazlar. Cindy'yi evde tutuyoruz biz. En iyisi bu.»

«Bay Delp, ben Ulusal Sağlık Enstitülerinde çalışıyorum. İsterseniz, meslekdaşlarıma telefon edip Cindy için iyi bir okul bulmaya çalışabiliriz. Bugün doktorların anormal derecede içine kapanma hastalığı konusunda çok bilgileri var ve...»

Delp hızla başını arkaya atarak, tehdit edici bakışıyla genç kadını susturdu.

«Birşeyler yapmaya kalkma sakın. Ben kendi başımın çaresine bakarım.» Sonra Cindy'yi önüne katarak kamyonuna doğru gitti.

«Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum, Bay Delp.» Genç kadın, küçümsendiği ve yanlış anlaşıldığı duygusuna kapılmıştı.

Delp, direksiyonun arkasına kayarak, «Çocuğumun senin yardımına ihtiyacı yok,» dedi. Sara'ya bir an bakarak ekledi. «Sen kızıma sokulma, uzak dur, o da sizlerden uzak durur.» Sonra kapıyı çarptı ve motoru çalıştırdı.

Sara ön kapıyı hızla kapayarak, Delp'in önerisine gösterdiği tepkinin verdiği şokla kapıya yaslandı. Böyle bir düşmanlığa hazır değildi. Bu düşmanlık onu korkutuyordu. Kendi kendine ne biçim insanlar diye düşündü. Niye bu kadar garipler?

Ön kapıyı kilitledi. Ek bir önlem olarak, zinciri de yerine taktı. Sonra duş yapıp giyinmek için yukarı çıktı. Ama o kadar tedirginlik duyuyordu ki, yatak odasının kapısını da arkasından kilitledi.

Yine de tedirginliği geçmedi. Şöyle bir durarak birkaç kez derin derin soluk aldı. Ama kalbi deli gibi çarpıyordu.

Bir an başı döner gibi oldu. Heyecandan diye düşündü. Bir de siniri bozuk olduğu için. Yatağın kenarına çökercesine oturdu. Derken kendisine bir şey daha, korkutucu bir şeyler daha olduğunu farkettiler.

Oyluklarının arka yanı karıncalanıyordu. Bacak kasları gerilip, vücudunun merkezine kan yürürken, yumuşak yatağın üstüne düştü. Gövdesi tümüyle denetiminden çıkmıştı. Rektum kasları gerildi, kalçası ve pelvisi, ılık ılık kan vücudunda şimşek gibi dolaşır, kasıklarını basıp, kollarına, bacaklarına doğru uzanırken, elinde olmadan ileri doğru fırladılar.

Bu hücumun uzun, ağır bir dalga halinde yayılmasını bekledi. Bir an rahatladı. Sonra başka bir dalga onu parça parça etti ve çekip gitmeden bir an daha o gerginliği yaşattı. Bir titreme daha. Başka bir tanımsız zevk çılgınlığı. Başı dönüyordu, şaşkınlı. Şakakları amansız elektrik şarjından sızım sızım sızılıyor, çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Bombardıman sürerken, nemli şilteye tutunarak aklî dengesini yitirmemeye çalıştı. Sonra birden, her şey başladığı gibi anide sona erdi. Kıpırdamadan yatarak derin derin, hızla soluk aldı. Sonra yan döndü ve yastığını kucakladı. Başına gerçekten olağandışı bir şey geldiğinin bilincinde olmanın dehşetini, kendinden uzak tutmaya çalışıyordu.

Santucci'nin sesi telefonda, «Cinayet değildi,» dedi.

Tom Dine ayaklarını masasından indirerek, not defterine uzandı.

«Ne demek cinayet değildi? Bana sen kendin söylemedin mi? Yarınki gazete için haberi çoktan hazırladım. Dizgiye bile verildi yahu!»

«Adli tıp raporu az önce elime geçti. Bebek boğulmuş.» Santucci kayıtsız bir tonla konuşuyordu. Sanki bu olay şimdi yalnızca canını sıkıyordu. Ama Dine onun sesindeki düş kırıklığını farkettiler.

«Niye ölmüş peki?»

«Henüz emin değiller. Herhalde adli tabip için bu iş biraz fazla teknik kaçtı. Bir nöropatolog çağırıyor, ama ilk incelemesine göre, çocuk boğulmaktan değil de, beyni aniden büyüdüğü için ölmüş. Daha emin değilmiş, ama olayın menenjitte benzediğini söylüyor.»

«Vay anasını be!» Bu adam da kendini polis sanıyor, diye düşündü.

«Yine baltayı taş vurduk galiba, Tom.» Santucci'nin sesinden kendini suçlu hissettiği anlaşılıyordu.

Tom öne eğilerek yeni daktilo edilmiş notlarını aldı ve onları çöp sepetine attı. Zıyan olup gitmiş bir sabah. Üstelik bir de yazışları müdürünü arayıp, haberi atmasını söylemek zorundaydı.

«Bak, üzgünüm ama, bana o zaman sorsalar bebek boğulmuş diye yemin bile ederdim. Sen de görmedin mi yü-

zünü? Tıpkı boğulmuş gibiydi. Bak sana yeminle, o velet ölmeden önce acı çekti. Büyük acı.»

«Tamam, tamam, anladık. Sen kalkmış kulağıma işiyor, sonra da bana yağmur yağdı diyorsun. Elinde bir cinayet olunca bana haber sal, olur mu Joe?» Tom telefonu kapattı.

Rönesans Köyüne giden bir okul otobüsü yoktu. Onun için de anneler, çocukları arabayla götürüp getirme işini kendi aralarında düzenlemişlerdi. Amy Volt'un yemlikten bozma beşiğinde öldüğü gün, Marcia Fleming, oğlu Benjamin ile Virginia Day okulunun üçüncü sınıfında okuyan diğer dört çocuğu almak için. Smithson Enstitüsünden erken ayrıldı.

Marcia, ön kapıyı açıp içeri girerken oğluna, «Bugün içeride oynamanı istiyorum canım,» dedi.

Benjamin hemen itiraz etti. «Ama anne, daha hava kararmadı bile. Hem ben Debbie'ye, beraber çiçek toplamaya gideriz diye söz verdim.» Okul çantasını holdeki masanın üstüne atarak devam etti. «Bayan Maness hepimize, yarın uç değişik tür çiçek getirmemizi söyledi.» Küçük ellerini kalçalarına koymuş, oturma odasına geçmemesi için Marcia'nın yolunu tikiyordu. Tıpkı annesi gibi esmerdi. O yaşta da bu esmerlik pek sevimli kaçıyordu.

«Artık Bayan Maness senin çiçeklerin olmadan idare etmeye çalışsın, ne yapalım. Tarlalarda başıboş dolaşmana razı değilim Eminim, Debbie'nin annesi de izin vermeyecektir.» Oğlunun yanından geçerek, mutfığa girdi.

«Eğer yarın bir tek ben çiçek götürmezsem, Bayan Maness beni öldürür. Geçen hafta Derek Nevins ev ödevini yapmadı diye, annesiyle babasını okula çağırttı.» Benjamin annesinin peşine takıldı. Gözlerinde yaşlar belirmişti. Annesinin onu ne kadar üzdüğünü anlaması için, vargücüyle ağlamaya başladı. Yaşlar iki sıra halinde yüzünden akıyordu

Marcia çay yapmak için demliğı ocağa koyarak, buzdolabına gitti, sütü çıkardı. Sakin sakin, «Benjamin, kahvaltı eder misin?» diye sordu. Onun dokuz yaşına özgü rollerine bağlılık kazanmıştı.

«Hayır, teşekkür ederim, kahvaltı istemiyorum.» Benjamin mutfaktaki iskemlelerden birine çökerek, başını ellerinin arasına aldı, avaz avaz ağlamaya başladı.

Marcia, onun yanına gitmemek için kendini zorladı. İşte bu gibi anlarda kuvvetli olması gerektiğini farkediyordu. Ancak bu şekilde oğlunun yaşantısında belirli bir disiplin sağlayabilirdi. Benjamin zaten onun aşırı hoşgörüsünden, oğlunun bir babaya sahip olmamasının yarattığı sürekli suçluluk duygusuyla verdiği ödünler yüzünden şırmarmıştı bile.

«İstersen Debbie'yi buraya çağır, burada oynayın. Ya da sen gidip akşam yemeğine kadar onun evinde oynayabilirsin. Ama tarlalara çıkmayacaksın! Anlıyor musun?» Sesine mümkün olduğu kadar sert bir ifade vermeye çalıştı.

«Debbie'nin evinde oynamak istemiyorum. Dışarıda oynamak istiyorum ben!»

Marcia cevap vermedi. Onun taktiklerini de, surat as-

masını da iyi bilirdi. Oğlunu mantığa davet etmenin sırası değildi. Üstelik böyle bir şeye gücü de yoktu. Voltlardaki akşamdan bu yana, Marcia'nın başına bir ağrıdır saplanmıştı. Bütün gün aspirin aldığı halde ağrı geçmemişti. Tam alnında, gözlerinin ortasına upuzun bir bıçak gibi saplanmış duruyordu.

Marcia kaynar suyu çaydanlıktan demliğe boşaltmaya girişti. Ama elleri öyle titriyordu ki, hepsini fırının üstüne boca etti. Kaynar su alevlere değince 'tıss!' diye bir ses çıkardı.

«Ne oldu, anne?»

Genç kadın başını salladı. «Bir şey yok, şekerim.» Evet, biliyordu, ona Amy Volt olayını anlatması gerekecekti. Nasıl olsa köydeki diğer çocuklardan öğrenirdi çünkü. Çocuklardan saklanabilecek bir şey değildi ki bu. Hem Benjamin'in gerçek öyküyü kendisinden duymasını istiyordu. Yine de duraksıyordu işte. Benjamin, Amy'nin ziyaretine gitmiş, hatta bebeği kucağına bile almıştı. Onun beşiğinde öldürüldüğünü duyduğu zaman neler hissedecekti acaba?

Mutfaktaki telefon çaldı. Benjamin yerinden fırlayarak telefona cevap vermeye koştu.

Marcia, «Dışarı çıkamazsın, Benjy,» diye bağırdı onun arkasından.

«Tamam, anne.» İçini çekerek telefonu açtı. Sonra uzun kordonu çekiştirip almacı annesine uzatarak, «Seni arıyorlar,» dedi. Arkasından da sırtarak fısıldadı. «Neil arıyor.»

Benjamin, tabaktan bir kurabiye kapıp, kıkırdarak uzaklaştı.

Omuzunun üstünden arkaya doğru, «Yukarı televizyon seyretmeye çıkıyorum ben,» diye seslendi.

Marcia çocuğun peşinden, «Sakın dışarı çıkma!» diye haykırdı. Sonra telefona dönerek kibarca konuştu. «Alo.»

«Marcia, benim.»

Kadın iskemlesinde doğruldu. Neil'in sesi onu hep heyecanlandırırdı zaten.

Adam, «Peggy ile konuştun mu?» diye sordu.

«Yo, hayır. Neden? Ne olmuş ki?»

«Bebek. Öldürülmemiş. Eve dönerken onlara uğradım. Polis gelmişti. Anlaşılan o komiserin dün gece ne yaptığından haberi yokmuş. Çocuğa otopsi yapıp, beyin görevini yerine getirmediği için öldüğünü saptamışlar. Bu yüzden de çocuğun beyini büyümüş ve oksijen yetersizliğine uğramış. Yani boğulma diye bir şey yok. Yalnızca görünüşü boğulmuşa benziyormuş.»

Marcia, «Tanrım, sana şükürler olsun,» diye fısıldadı. Birden kendini suçlu hissetti. Çünkü aklına takılan Benjamin'in güvenliğiydi. Sonra, suçunu affettirmek ister gibi sordu. «Ya Peggy? O nasıl?»

«Tahmin edeceğin gibi. Teskin edici ilaçlar veriyorlar.»

«Kevin?»

«Kim bilir? Ben onun ne düşündüğünü hiç bir zaman anlayamam ki! Üstelik ikisi de hâlâ şokun etkisinden kurtulmamış. Daha birkaç gün kurtulacaklarını da sanmam. Unutma, Marcia, çocuğunu kaybetti.»

Marcia birden onun sesinin çatlak çatlak çıkmaya başladığını farkettiler. Derken, sanki adamın sesi, elini almanın üstüne kapatmış gibi bir an kısıldı. Genç kadın bebeğin ölümünün onu bu denli etkilemesine şaşırırdı. Ama adamın bu incinebilir niteliği, onu daha da çok sevmesine yol açıyordu.

«Neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Yalnızca biz olacağız. Yani özel bir şey yok.»

«Sağol, çok memnun olurum. Bu akşam Magnuson'la buluşuyorum, ama saat altı sıralarında işim bitmiş olur.» Akşam yemeğine bir yere davetli olduğu için sevinmiş benziyordu. «Görüşürüz öyleyse.»

«İşin ne zaman biterse olur, acele etme.»

«İyi ama, acele etmek istiyorum. Seni bir an önce görmek istiyorum.»

Birden hassaslaşıp heyecanlanan kadın gülümseyerek, «Teşekkür ederim,» diye fısıldadı. Sonra telefonu kapadı. Kendisini gerçekten seven biri olmadan öyle uzun yıllar geçirmişti ki, bu duygunun insanı nasıl altüst ettiğini unutmuştu.

Duvara dayanmışken doğruldu. Tam o sırada Benjamin'in sessiz sedasız kapının ağzında durduğunu farkettiler.

«Bir şeyin yok, değil mi, anne?» Küçük oğlanın kahverengi gözleri merakla açılmıştı.

«Yok, canım. İyiyim.» Marcia kollarını açınca, çocuk bir koşu onun yanına gelip boynuna sarıldı.

Marcia ağzını onun saçlarına yaklaştırarak, «Biliyor musun?» dedi. «Aslında çıkıp o çiçekleri toplayabilirsin sa-

niyorum. Neden Debbie'ye telefon edip burada onunla buluşmuyorsun?»

Benjamin kıkırdayarak sevinçle onun kollarının arasından kurtulup kaçtı. Antreye gidip bir hamlede paltosunu alırken, «Debbie'ye ben uğrayıp onu alırım,» dedi. «Fazla vaktimiz kalmadı. Neredeyse hava kararıyor.» Heyecandan haykırırcasına konuşuyordu.

«Benjy, sevgilim, lütfen bağırma. Başım çatlıyor.»

«Oh, özür dilerim, anneciğim.» Ceketinin fermuarını çekerek annesinin yanına gitti, onu yanağından öptü. «Küçük yük arabasını alabilir miyim? Çiçekleri taşımak için bize bir şey gerek.»

«Tabii, canım, alabilirsin.» Kadın arabayı Delplerin açık artırmasından almıştı. Benjamin eline fırsat geçtikçe arabayla oynamaktan geri kalmıyordu.

Küçük oğlan, annesinin ona ne diyeceğini sezerek, «Hava kararmadan evde olurum,» dedi.

«Lütfen ol. Üstelik Debbie'yi de yemeğe davet etme, e mi canım? Neil'i çağırdım. Üçümüz başbaşa sakın bir akşam geçirelim istiyorum.»

Oğluna elini sallayarak kapıyı kapadı. Hayatı pekâlâ da rayına oturmuştu işte. Jeff'ten ayrılışını izleyen korkunç yıllardan sonra, nihayet hayatı normal seyrini izliyordu. O ve Benjamin, Smithson Enstitüsündeki işi, Köy'deki yeni evi... Ve şimdi, belki de, Neil. Kendi kendine gülümseyerek, akşam yemeğinden önce biraz kestirmek için yukarı kata çıktı. Saat dörttü. Bir saat içinde vadide bir çocuk daha ölecekti.

Başparmak biçimindeki vadinin tepesindeki sık korulukta adam ırmaktan uzağa, tepeye doğru tırmanıyordu. Ağır adımlarının altında, güz mevsiminin kuru, ölü yaprakları eziliyordu. Hava kararmadan kızını bulabilmesi için, kapkara ağaçların arasında hızla hareket ediyordu.

Doruğa gelince durarak, yine ağaçların ardına gizlenip, Köy'ün üst kısmındaki uçsuz bucaksız tarlalara baktı. Kızını göremedi. Ama çocuk sesleri duyuluyordu. Çocukların sesleri öğlen sonrasının bu geç saatlerinde, güneşin battığı ve arazinin yumuşak güz güneşi altında kaldığı bu son saatte çok uzaklara kadar gelebiliyordu.

Upuzun otların arasından çocukları da göremiyordu, ama tepeye tırmanırken, onların sesini bir işaret gibi izledi. Derken ileride başlarını gördü. Süt buzağıları gibi sıçırıyorlar diye düşündü. Sağa sola koşuşturup uzun otların arasından yabancı çiçekleri toplarken, tıpkı baharda yeni doğmuş buzağılara benziyorlardı.

Debbie'nin ders kitabı iki çocuğun elindeydi. Kitapta istedikleri bitkilerle çiçeklerin renkli resimleri vardı. Ne var ki, yamacın uzun, yabancı otları arasında, tam istedikleri çiçekleri bulmaları güç oluyordu. Bir tane buldukları zaman çığlık çığlığa bağırarak keşiflerini ilan ediyorlar, eski, kırık dökük yük arabasını yanlarına çekerek, buldukları çiçeği kökünden kesip alıyorlardı. Böylece de sık otların arasında hiç de doğal olmayan çıplak bir nokta kalıyordu.

Burası çiftlikte yaşayan evcil hayvanlar için biraz fazla dik bir yerd. Onun için de, sığınak olarak yalnızca keklik-

lerle, beyaz kuyruklu küçük geyiklerin işine yarıyordu. Ama şimdi yeni köyde oturan çocuklar, tepenin doruk noktasındaki kuytu alanın sukûnetini tehdit ediyorlardı.

Debbie, kayaların yarığındaki sık çiçek kümesine bakarak, «İşte yabani bir karanfil!» diye bağırdı.

Benjamin, kendisi çiçeği daha önce görmediği için öfkelenerek, «Hayır, değil,» diye ısrar etti. Debbie'nin yarılmış olmasını umut ederek, ders kitabından kontrol etti.

«Yabani karanfil işte.» Debbie bir kez daha çağırdıktan sonra, Benjamin'i beklemeksizin, yamacın tepesindeki gömüte tırmandı. Eğri büğrü yüzeyi emekleye emekleye geçerek, güzel yabanıl buketin olduğu yere doğru ilerledi.

Adamı asıl onların neşesi kızdırıyordu. Başka çocukların ne kadar akli başında ve zeki olduklarını gördüğü zaman hep böyle olurdu zaten. Sonra, ormanlığın kenarında, çocukların yakınında ve eski mezarın biraz berisinde duran Cindy'yi gördü.

Çiftlik yolundan Petrarch Court'a doğru gelirken, Sara'nın gözüne koşan kadınlar çarptı. Birden kucaklarında bir çocuk taşıdıklarını farketti. Hızla gaza basıp virajı dönerek, Erasmus Court'un girişinde kadınlara yetişti. Arabayı telaşla durdurarak dışarı atladı.

Çocuk, Helen Severt'in kollarında hareketsiz yatıyordu. Sara ona tecrübeli bir bakış attıktan sonra hemen geri dönerek arabanın bagajını açtı. Çaresizlikle, yanımda acil

durumlar için yeterli malzeme yok ki diye düşündü. Çantasında yalnızca üzerinde araştırma yaptığı yeni ilaçlar vardı. Yaralı bir çocuğa yardımcı olacak malzemesi olduğu söylenemezdi yani.

«Ne oldu?» diye diğer iki kadına seslendi.

Helen Severt bir şey demedi. Kızına sıkı sıkı sarıldı. Gözlerini Debbie'nin sakın yüzünden ayırmıyordu.

Marcia Fleming, «Şu yamaçta Benj ile oynuyordu,» diye bağırdı. «Oğlan koşa koşa gelip onun birden yere düştüğünü, bir daha da kıpırdamadığını söyledi. Debbie'yi o halde bulduk.»

Sara garajdan arabanın battaniyesini çıkararak Marcia'ya fırlattı. «Bunu çimlere serip, Debbie'yi de üstüne yerleştirin.»

Havanın soğumuş olduğunu farketti. Çocuğun şok geçirmesini önlemek istiyorlarsa, birkaç battaniye daha bulmaları gerekecekti. Ama Marcia'yı eve, battaniye almaya da yollamadı. İçinde, sanki çocuğuna bu battaniyelere ihtiyacı olmayacakmış gibi bir his vardı.

Sara, çocuğun yanına, battaniyeye diz çökerek Helen'in kızı yerleştirmesine seri, yumuşak hareketlerle yardımcı oldu. Kadınların ikisi de çılgın gibi durmadan konuşarak Debbie'yi nasıl gömütün dibinde bulduklarını anlatıyorlardı. Sara ise onları dinlemiyordu bile. Küçük kızın bileğini tutarak nabzını aradı. Sonra ileri uzanıp kapalı gözkapaklarından birini açtı ve kendi kendine, çocuğun öldüğünü kabul etmek zorunda olduğunu düşündü.

Birden soluğu kesildi, ellerinin titremesine engel ola-

mıyordu. Çocuğun bembeyaz yüzünü incitmekten korkarcasına elledi ve tam orada, Erasmus Court'un üstündeki bahçede, ta Mount Auburn Sokağında, yerlerin buz tuttuğu günden beri içinde donup kalmış gözyaşları, yağmur gibi boşalmaya başladı.

Joe Santucci, «Onu anneler bulmuş,» diye açıkladı. Severtlerin evinin dışında, muhabir ile birlikte, arabasında oturuyordu.

Tom, «Saat kaçta?» diye sordu.

«Beş sıralarında. Fleming, Debbie'nin annesine, Helen Severt'e telefon etmiş. Kadının kocası gelmemişmiş henüz. Richard Severt, Beyaz Saray'da çalışıyor. Enerji danışmanı mı, ne. Marcia Fleming de kocasından ayrı. Ama boşanmamış.»

Tom Dine, komiserin yüzünü göremiyordu. Ama adamın ses tonu, onun da son birkaç saat içinde acı çektiğini gösteriyordu. «Cesedi yerinden oynatmışlar mı?»

«Sorar mısın? Analar deliye dönmüş tabii. Çocuğu kaptıkları gibi, tepe aşağı, Doktor Marks'ı bulmaya koşturmuşlar.»

Tom Dine, birden başını kaldırdı. Ama adamın sözünü kesmedi.

«Helen Severt'e çocuğunun öldüğünü o söylemek zorunda kalmış. Oh, bir şeyler yapmaya çalışmış, tabii. Ağızdan ağıza canlandırma falan. Ama hiç bir yararı olmamış. Çocuk çoktan ölmüş. Ben oraya vardığımda hâlâ, üzeri bir battaniyeyle örtülmüş, çimenlerde yatıp duruyordu.»

«Hey Allahım!»

Joe Santucci, direksiyonun arkasında rahatsız rahatsız kıpırdandı. «Allahın belâsı bir iş!»

«Ceset nerede?»

«Morgda. Otopsi yapıyorlar.»

«Herhangi bir iz var mı?»

«Sağ yanağını vurmuş ya da çizmiş. Ön dişleri de kırılmış. Ha, burun deliklerinde kan vardı.»

«Voltların bebeği gibi.»

Loş arabada, Joe Santucci muhabire döndü. Tom, sokak lambalarından gelen ışığın onun gözlerinde parıldadığını gördü.

Adam, «Evet,» diye fısıldadı. «Voltların bebeği gibi.»

«Arada bir bağlantı var mı? Belki ikisi de öldürülmüştür, ne dersin?»

«Bebek için adli tıp raporunu aldık. Ani beyin büyümesinden ölmüş. Trajik bir olay, ama cinayet değil.» Başıyla, Köyün ardındaki tepeyi gösterdi. «O küçük kız ise öldürülmüş. Nasıl bilmiyorum, hele neden olduğunu hiç bilmiyorum, ama öldürüldüğünü biliyorum. Emin olduğum tek şey bu.»

«Emin olduğum ne demek? Yoksa küçük oğlan bir şeyler mi söyledi?» Tom başını notlarından kaldırmamıştı.

«Şimdilik bir şey söyleyemem.» Adamın cevabı fısıldayarak vermesi, işe büsbütün esrarlı bir hava katıyordu.

«Hadi, hadi Joe, saçmalamayı bırak. İşin aslı ne? Orada ne buldun?»

«İzler bulduk. Açık seçik birkaç iz. Bir anlamı olabilir. Yarın daha fazla bilgi sahibi oluruz.»

«Öyleyse yine bodrumdaki çamurlu izlere döndük demektir.»

«Evet, onlara döndük sayılır.»

«Peki şimdi ne yapacağız. söyler misin? Nasıl yaza-
cağım bu haberi? Tarlada bir cinayet. Küçük bir kız öldürül-
dü, ama nasıl ve niçin olduğu konusunda elimizde ipucu
yok. Ve bir ölüm daha. Beynin görevini yerine getirmeme-
sinin neden olduğu sanılan bir bebek ölümü. Polis şim-
dilik cinayet ile beşik ölümü arasında bir bağlantı kur-
muyor.»

Joe, «Soruşturma sürüyor,» diye ekledi.

«Hah, işte bu harika. Elimde bir bok yok, Joe. Sen de
bunu biliyorsun.»

Santucci yerinden kıpırdamadı bile.

«Hadi, Joe, yazmayacağım bunu. Söyle, gizli saklı ne-
ler var? Neler biliyorsunuz?» Yavaş yavaş huzursuzluğa
kapıldığını hissediyordu. Bir haberi söke söke almaya kalk-
tığı zaman hep böyle olurdu.

«Bence katil çiftçi.»

«Çiftçi mi? Ne çiftçisi?» Bu haber Tom'u şaşırtmıştı.
Daha önce böyle birinin adını bile duymamıştı çünkü.

«Bruce Delp. Bir zamanlar bu arazinin tümü onun aile-
sinindi. Kuzey - Güney savaşından bu yana. Elli dönüm ka-
dar bir toprak. Sonra arazisini Lewis Magnuson'a sattı.
O da kooperatif köyü hikâyesini gerçekleştirdi. Yalnız bu
satış işi baskı altında oldu, unutma.

«Delp'in çiftlik donanımı işi yüzünden borçlu olduğu bankalardan birinin sahibi Magnuson. Adam da Delp'le pazarlığa girişti. Borcu sildi. Evi çiftçiye bıraktı. Üstelik de, onarımcı olarak onu burada tuttu. Yamaçtaki aile yadigârı gömüt de Delp'e kalacak. Magnuson'a gelince... Köşeyi döndü dostum. Bu emlâk işi onun hayatını değiştirdi.»

«Peki, tutukladın mı bu adamı?.. Delp'i yani?»

Santucci, «Gözetim altında tutuyorum,» dedi.

Tom yazmayı bir yana bırakarak ona baktı. Santucci, sanki marifet yapmış gibi sıırıyordu. Tom birden, komiserin kocaman, kafasız, eski bir sporcudan başka bir şey olmadığını anladı. Son birkaç haftadır aptal gibi tutup, Santucci'nin yassı, anlamsız ifadeli yüzünün berisinde bir akılselim hazinesi, tanrı vergisi bir anlayış olduğunu sanmıştı. Yanılmıştı, evet. Santucci salağın biriydi. Hem de tehlikeli bir salak.

Tom defterini kapayarak yavaşça, «Joe, son yirmi dört saatte iki kız esrarlı biçimde öldürüldü ve senin de kuşkulandığın biri var. Bu, gözetim altında tutuyorum lafı da nenin nesi oluyor?»

Santucci hemen, «Tom,» diye atıldı. «Hiç bir kanıtım yok ki!»

«Niye kuşkulaniyorsun peki?»

«Bak buraya, Dine.» Santucci koca vücudunu daracık yerde kımıldatıp yerleşmeye çalıştı. Ama yeterince yer yoktu. Adama büsbütün daraltı geldi. Komiser, rahat hareket edecek yer bulamadı mı tedirgin olan bir adamdı. «Sen bu Delp ailesini bilmezsin.» Kalın parmağını Tom'un bur-

nunun dibinde sallayarak rutuk çekercesine devam etti. «Onların daha önce de başı yasalarla derde girdi. Bruce Delp'in kendisi, babası Hank, amcaları ve kardeş çocukları. Ağabeylerinden biri 1952 yılında burada bir kızı öldürdü. Bizim büroda dosya dolaplarından birinin bir gözünü, tek başına Delp ailesi dolduruyor. Şöyle ya da böyle, yasalarla hep başları derttedir onların.»

«Bunun için de şüpheli biri oluyor demek.»

«Öyle oluyor ya, ne sandın!» Santucci hâlâ burnundan soluyordu. Arabanın ön camından dışarı baktı. Bir süre iki si de bir şey söylemedi. Sonra Dine boğazını temizledi.

«Peki, ya o adli tıp raporu ne olacak? Basına verilme şansı var mı?»

«İstiyorsan iki raporu da alabilirsin. Yani Voltların be-beği ile bu Debbie Severt'inkini. Ama bir boka yaramaz.»

«Sağolasın Joe. Bugünlerde baştan aşağı şefkat yayılıyor senden.»

«Allahın belâsı bir katil ortalarda dolaşüyor, Dine.»

«Pekâlâ, öyleyse arabayı çiftlik evine sür. Sana onu tutuklaman için yardımcı olayım.»

«Boş ver, ben işimi kendi bildiğim gibi yaparım.» Uzunarak motoru çalıştırdı. «Artık gitmeliyim,» diyerek, konuşmalarını sona erdirdi.

«Adli tıp raporu ne olacak?»

«Yarın sabah büroya uğra.»

«Oldu, sabaha görüşürüz.» Tom arabadan indi, geriye dönerek cama doğru eğildi. «Joe, biliyorsun, bunda kabak senin başına patlayabilir. Sadece, benim, yanında olduğu-

mu bilmeni istiyorum. Sana yardımcı olmaya çalışırım, ama işimi de yapmak zorundayım.»

«Anlıyorum Tom, sağol.» Uzanarak muhabirin elini sık-tı. Koskoca yumruğu ile Tom'un parmaklarını kavramıştı. «Senin bu işteki en ufak yardımın bile bana gerekli.»

Tom duruma biraz mizah katmaya çalışarak, «Seni bir kahraman yapmak istiyorum,» dedi.

«Eğer kısa sürede birtakım sonuçlar elde etmezsem, kıcıma tekmeyi atıp tekrar bölge trafiğine sürerler.»

«Kafanı takma, Joe. Bir şeyler çıkar.» Ama Tom, bu genç komiserin aslında ipin ucunu elinden kaçırdığının farkındaydı. Eğer başka birisi araya girmezse, Rönesans Kö-yü'nde daha birçok çocuk ölecekti. Çünkü Potomac kıyı-larında birisi nedense çıldırmıştı.

ALTI

Benjamin Fleming öne eğildi, alnını cama dayadı ve yüzünü sağa sola çevirdi. Cam tenine soğuk soğuk, nemli nemli değiyordu.

Marcia odanın öbür yanından, «Ne yapıyorsun canım?» diye seslendi.

«Hiç.» Başını aynı biçimde tuttu. Yüzünde nemli ca-mın serinliğini hissetmek hoşuna gidiyordu.

«Buraya gelsene.»

Benjamin, camın o bölmesi ısınınca başını başka bir noktaya dayayarak, «Neden?» diye sordu.

Marcia bütün gün gözünü Benjamin'den ayırmamıştı. Çocuk dışarıda oynarken o da yanına gidip, ben de salıncaklarda sallanmak istiyorum demişti. Sonra da, sonbaharın soğukunda titreyerek orada durmuş, oğlunun tek başına sallanmasını izlemişti.

Çocuğu kandırmak için, «Burası çok rahat şekerim, ateşin yanına gelsene,» dedi. «Hadi biraz mısır al da patlatalım.» Benjy yerinden kıpırdamadı. Marcia şöminenin önündeki halıya oturmuş, sırtını iskemleye dayamıştı. Bürodan getirdiği kâğıtlar önünde, yere yayılmış duruyordu.

Marcia o sabah Smithsonian'a telefon ederek, Köy'de neler olduğunu anlatmış ve yıllık iznini o hafta aldığını söylemişti. Gün boyu da telefonda, California'daki kocasını bulmaya çalışmıştı. Benjamin'in uçakla Los Angeles'e gidip, köydeki katil yakalanana kadar babasının yanında kalabileceğini umut ediyordu.

«Benjy. Hadi bakalım, çekil o pencerenin önünden. N'olur.» Sanki söyledikleri bir buyruk değilmiş gibi, sesine tatlı, kayıtsız bir anlam vermeye çalışıyordu.

Oğlan istemeye istemeye yerinden inerek, ayaklarını sürüye sürüye şömineye gitti. Odanın öbür ucundan gelirken önüne çıkan bütün mobilyalara eliyle dokunarak kendi kendine küçük bir oyun oynuyordu. Marcia ona 'yapma!' demek isteğini güçlkle bastırdı.

Çocuk sıkılmıştı, biliyordu bunu. Üstelik de yalnızdı.

Belki de onun okula gitmesine izin verse daha iyi olacaktı. Ama bir gece önce birkaç kez uyanıp korkuyla bağırmıştı. Genç kadın onu yanına, kendi yatağına almıştı. Yine de çocuk karabasanlar görüp çığlık çığlığa uyanmıştı. Marcia, onun rüyasında ne gördüğünü biliyordu: Minik vücudu tepedeki uzun otlar arasında kan içinde ve kaskatı olan Debbie Severt'i. Ve belki de Benjy bir şey daha görüyordu, Marcia'nın göremediği bir şeyi. Evet, belki de katilin yüzünü görüyordu.

«Neden küçük TV'yi buraya getirip izlemiyorsun? **Mutlu Günler** biraz sonra başlamayacak mı?» Çocuğa gülümsedi. Blucin pantolonu ve yeşil, spor gömleğiyle pek sevimli bir hali vardı. Genç kadın bir an onu kendine çekip sarılma isteğiyle yandı. Ama çocuk artık, fiziksel sevgi gösterilerinden sıkılıp, «Aman. anne,» diye geri çekilecek döneme gelmişti. Marcia da oğluna sarılma fikrinden vazgeçti. Oğlan, kadının karşısındaki minderli koltuğa çöktü. O kadar minnacıktı ki, koltuk onu yutmuş gibi duruyordu.

«Dışarıda birini gördüm.» Benjy bu sözleri kayıtsızlıkla söylemişti. Yine de gözlerini annesinden ayırmıyordu.

Kadın da sakın sakın, «Kimi?» dedi.

Çocuğun dudakları bir gülümseyişle ağır ağır kıvrıldı. Sonra bir kahkaha attı. Yüzü aydınlanmıştı.

«Benjy! Hiç de komik değil!» Ani korku boğazına bir yumruk tıkanmasına yol açtı. Kadın titriyordu. Güz sonra-sının erken gurubu, oturma odasını gölgelere boğmuştu. Günün bu vaktini her zaman çok seven Marcia, bu kez yaklaşan karanlığa karşı koyma isteği duydu.

«Öteki lambaları da yaksana Benjamin,» diye buyurdu. Sonra da ekledi. «Okuduğumu göremiyorum.»

Çocuk koltuktan kalkarken, «Michaellara gidebilir miyim?» diye sordu.

«Hayır!»

«Neden ama?» Odada dolaşır, bir lambadan öbürüne giderken topal taklidi yapıyordu.

«Gidemezsin dediğim için.»

«Ama anne, hemen karşıda. Sokağın öbür yanında. Ön kapıdan bakınca görünüyor evi.»

«Hayır.» Kadın kitaplarıyla kâğıtlarını toplamaya başladı. Sonra heyecanla, «Hadi gel, seninle kurabiye pişirelim,» dedi. Belki bu iş çocuğu oyalar diye düşünüyordu.

«Hayır!» diye kestirip attı oğlan. Kahverengi gözlerine yaşlar dolmuştu. Elinin tersiyle burnunu sildi.

«Yavrucuğum, lütfen mendil kullan.»

Benjamin, «Mendilim yok ki!» diye avaz avaz bağırdı.

Marcia biraz sonra çocuğun bir isteri ve ağlama nöbetine gireceğini anladı. Bir paket kâğıt mendil alarak onun yanına gitti. Önünde diz çöküp burnunu sildi. Oğlan kafasını çevirmeye çalıştı, ama kadın onu zayıf omuzlarından kavradı.

«Bütün gün içeride tek başına kalmanın zor olduğunu biliyorum, Benjy. Ama dışarıda oynamanı istemiyorum. Hic değilse o adam bulunana kadar.»

Benjamin masum masum, «Hangi adam?» diye sordu. Gözyaşları dinmişti. Yuvarlak, kahverengi gözlerinden, bir şey anlamadığı belliydi.

Marcia onunla Debbie'nin başına gelenler hakkında hiç konuşmamıştı. Polis de küçük kızın ölümü hakkında Benjamin'i bir kez sorguya çekmişti zaten. Çocuğa bir daha sorular sorup, o öğleden sonrasının daha başka, korkunç anılarını su yüzüne çıkarmak istemiyordu.

«Debbie'yi kimsenin öldürdüğünü görmedim ben.» Sesi sakini ve emindi. «Gömütün tepesine tırmandı, sonra da aşağı düştü.» Çok olağan bir şeymiş, sıradan bir kazaymış gibi konuşuyordu.

«Eh, neyse, artık bununla kafamızı yormayalım, şekerim.» Marcia ayağa kalktı. Acele acele, «Şu kurabiyeleri yapmam için bana yardım edecek misin?» diye sordu. Eğer Debbie'nin bir cinayete kurban gittiği fikrini kafasından atmak istiyorsa, varsın öyle yapsın. Çok küçüktü daha Benjy, çok çabuk etki altında kalıyordu. Kadın onun hayatının dehşet içinde geçmesini istemiyordu. Cinayet olayı birkaç hafta içinde çözüme kavuşurdu nasıl olsa. Köy de, çocuğun ölümünü unutturdu.

Tam mutfağa giderlerken, telefon çaldı.

Benjamin heyecanla, «Ben bakarım,» diye bağırdı. Koşarak duvardaki telefonun almacını kaldırdı.

Marcia ta odanın öbür ucundan, telefondan gelen acı, tiz çığlığı duydu. Tezgâhın önünde aniden durarak, dönüp oğluna baktı. Benjamin almacı kulağından uzakta tutuyordu. Kaldırıp annesine göstererek, «Komik bir ses çıkarıyor,» dedi.

«Peki, canım. Kapativer. Herhalde bozuldu.»

Benjamin telefonu kapatarak tabureden aşağı kayd. Daha o kapatır kapatmaz telefon yeniden çaldı. Sessiz mut-fakta ısrarlı zili çınılıyordu.

Marcia, «Ben bakarım, Benjy,» dedi. Bir hamlede tele-fonun yanına vararak, oğlu tekrar tabureye tırmanamadan açtı. Daha kadın ‘alo’ diyemeden ürkütücü, tiz, acı çığılıı yeniden duydu. Gürültüyü bastırabilmek için, «Kim arıyor?» diye vargücüyü haykırdı.

Acı, ince çığılık, şiddetiyle kadının kanını dondurarak devam etti. Bir yılan gibi Marcia’yı sarıyor, başka her şeyi dışarıda bırakıyordu. Almacı çarparak kapatıp, derin bir so-luk aldı. Çıldırıcı sestten kurtulunca biraz kendine gel-miştı.

«Kimdi o, anneciğim?»

Marcia başını eğerek Benjamin’e baktı. Olduğu yerde kıpırdamadan durmuş, başparmaklarını minicik parmakları-nın arasından geçirerek küçük ellerini yumruk yapmıştı. Küçük, esmer yüzünden ne kadar korktuğu belli oluyordu.

Hemen oğlunun yanına giderek önüne diz çöktü ve onu kollarına aldı. «Bir şey yok, şekerim.» Çocuğunun incecik vücudunun tir tir titrediğini hissediyordu. Kulağına her şeyin yolunda olduğunu fısıldadı Çocuğun biri, telefonda onları işletmeye çalışıyordu. Korkacak bir şey yoktu.

Derken telefon yine çaldı. Bir panik duygusuna kapı-lan Marcia’nın sırtı ürperdi. Sanki biri onları gözlüyor gibi. Üstelik yapabileceği hiç bir şey de yoktu.

Kollarının arasında, Benjamin ağlamaya başladı. Anne-sinin boynuna sıkı sıkı sarıldı. «Anneciğim, korkuyorum.»

«Korkma, şekerim. Şimdi kocaman bir ağabey ol. O kişinin telefon etmesine engel olacağım.»

Bir sonraki zil sesinde Marcia yerinden fırlayarak almacı kopartırcasına kancasından çekti. «Bu numarayı arama artık,» diye haykırdı. «Yoksa polise haber veririm.»

«Marcia..?» Telefondaki kişi şaşkınlıkla duraksamıştı.

«Aman Allahım! Neil, kusura bakma.» İçini çekerek mutfak merdiveninin en üst basamağına oturdu.

«Neler oluyor orada? İyi misin?»

«Evet, iyiyim... iyiyiz... Yani iyiyiz herhalde. Birisi sürekli bizi arayıp, tiz bir sesle acı acı bağılıyor.»

«Bildiğin biri mi?»

«Hayır. Korkunç, dehşet verici bir ses. İnsanı altüst ediyor. Çok da tiz. Yabanıl bir hayvan sanırsın.»

«Manyağın biridir.»

«Evet, öyle sanırım. Ama benim numaramı nasıl bulmuş?»

«Neden?»

«Benim numaram... rehberde yok ki!»

«Hey Allahım, doğru ya!» Neil, sanki ne yapması gerektiğini düşünüyormuş gibi, bir an durakladı. «Bak, eve az önce geldim. Siz ikiniz niye pılınızı pırtınızı toplayıp buraya, yemeğe gelmiyorsunuz? Gece de kalırsınız.»

«Sağol, Neil, çok tatlısın. Ama California'da Jeff'i bulmaya çalışıyorum. Bürosuna, bir de evi için telesekretere mesaj bıraktım. Eğer onu bulabilirsem, Benjy'yi birkaç haftalığına yanına almasını isteyeceğim.»

«Buradan arayıp yine not bırakırsın. Marcia, çıkın o evden.» Sesini yükseltmişti. Yalvarır gibiydi.

«Pekâlâ, geliriz.» İcini çekti. Evini terketmeyi kabul etmek ona ağır geliyordu. Kendi yerini bırakmak zorunda kalmak, Neil'e sığınmak fikri hiç de hoş değildi. Kendi kendine, topu topu bir gece diye düşündü. Eğer yarın da aynı şey olursa, telefon numaramı değiştirtirim.

Adam, «Ben gelip sizi alırım,» dedi.

«Yo, yo, buna gerek yok. Biz arabayla geliriz. Hava daha aydınlık.»

Neil, kısaca, «Geliyorum,» dedi. Veda edip telefonu kapadı.

Marcia içinden, aklınca düşünceli davranıyor dedi. Oysa genç kadın bu davranışı haddini aşma olarak yorumluyor ve öfkeleniyordu. Jeff'ten ayrıldığından beri, kendine ve Benjamin'e başlarında bir erkek olmadan, başka hiç kimse karışmadan layıkıyla baktığını düşünerek kendi kendini kutluyordu.

Telefon çaldı. Alçak sesle, ama telaşla çalan zil, kadını soluksuz bıraktı.

Benjamin'e, «Cevap verme,» diye haykırdı. Oysa küçük oğlan zaten mutfağın öbür ucundaydı. Telefona yakın değildi. Ama Marcia'nın gereksiz çığlığı onu korkuttu. Ağlamaya başladı.

«Bir şey yok.» Kadın telefonu bir yana bırakarak oğluna koştu. Ama her zil sesi bir öncekinden daha yüksek ve daha uzun gibiydi. Saymaya başladığını farketti. Fazla sürmez diye düşündü. Arayan sonunda sıkılıp vazgeçer. Ne

var ki, yirminci zil sesinden sonra Marcia artık dayanamaz hale geldi. Telefona koşup almacı kancadan hızla çekerek, «Yeter artık!» diye bağırdı. «Yeter diyorum sana!»

Sonra «Alo!» diye ekledi.

Karşı taraftan soluk sesi bile gelmiyordu.

«Allah belânı versin!» Marcia telefonu çarparak kapattıktan sonra oğluna seslendi. «Hadi, Benjy. Geceyi Neil' de geçireceğiz. Gidip öteberini toplayalım. İstiyorsan uyku tulumunu da alabilirsin.» Olayı küçük bir serüvene dönüştürmeye çalışıyordu.

Çocuk, «Dışarı çıkmak istemiyorum,» diye sızlandı.

«Ah, Benjy, canım, n'olur huysuzluk etme, e mi? Aneciğin ne diyorsa onu yap.»

Oğlan avaz avaz, «Beni öldürecekler,» diye bağırdı. Sonra isterik bir ağlama krizine kapıldı. Mutfağın döşemesine yığılarak, fayansları tekmelemeye başladı.

«Hey Büyük Allahım!» Marcia. kendi gerginliği ve korkusundan bitkin, içini çekti. Neil'in gelmesini şimdi istiyordu işte. Üstelik bunu itiraf ettiği için, kendini yetersiz olan da sanmıyordu Tek başına yapabileceği şeylerin bir sınırı vardı. Şimdi, şu anda, Benjamin'le başa çıkamıyordu. Çocuğun ona bakacak birine ihtiyacı vardı. Kadın da kendisine bakacak birini istiyordu.

Telefon çaldı.

Marcia olduğu yerde top gibi dönerek, duvardaki beyaz alete baktı. Telefon yine çaldı. Israrlı, kısa, ölçülü zil sesi, genç kadının beynini parçalıyordu âdeta.

Oğluna, «Cevap vermeyeceğiz,» dedi. «Hadi!» Marcia,

Benjamin'i kollarına aldı, onu vücuduna sıkı sıkı bastırdı. Sanki mutfağın karşı tarafında bir çingiraklı yılan varmış gibi, telefonun bulunduğu yerin uzağından, büyük bir daire çizerek geçtiler.

Ama koridorda da bir telefon vardı. O da çalıyordu. Yarın ikisini de fişten çıkartırım diye düşündü. Numarayı değiştirtene kadar iptal ederim.

Derken Benjamin, «Ya babamsa!» dedi. «Belki de Los Angeles'ten babam arıyordur.» Çocuk ani bir neşe ve umut dolu beklentiyle, ağlamayı bırakarak annesinin kollarından kurtulup koridordaki telefona koştu.

«Bir dakika, canım... Dur!» Marcia, onu durdurmak istercesine kollarını kaldırdı. Ama çocuk telefonun yanına varıp almacı kaldırmıştı bile. Kadın, n'olur Allahım, diye düşündü, arayan babası olsun. Güzel Allahım, babası arıyor olsun, n'olur.

Oturma odasının tam ortasında, donup çivilenmişcesine kaldığı yerden bile acı, keskin çığlık kulaklarına çarpı. Benjamin almacı elinden düşürerek haykırdı. Kadın, telefona koşup bir hamlede fişi prizden çıkartırken, zihninin garip, sakın bir köşesinde düşünebildiği tek şey, telefon eden her kimse onun çocuğunu istediği idi. Evet ve yavrusunu ancak kendisi kurtarabilirdi. Dehşete kapılmış oğlunu kollarına alarak soğuk geceye ve yeni Köy'deki evinin karanlık meydanlığına çıkardı.

Tom Dine, Sara Marks'ın Petrarch Court'daki evinin kapısını çaldı ve koskoca evin içinde çınlayan ısrarlı zil sesini dinledi.

Kendi kendine böylesine modası geçmiş bir zile nasıl dayanıyor diye düşündü. Dine, ön kapıdan birkaç adım geriye çekilerek, meydanlığın çevresindeki diğer evlere baktı. Ilık bir Eylül öğleden sonrasıydı. Beş, altı komşu, ön bahçelerindeki çimlerle uğraşıyorlardı. Kusursuz bir banliyö diye düşündü genç adam. Rönesans Köyü sakinlerinin bir çiftlik arazisinin tam ortasında yaşamalarının hiçbir anlamı yoktu. Zaten bu köyün oluşma şekli genç adamı tiksindiriyordu.

Kapı açılınca, gülümseyerek döndü. Kadına kendini sevimli göstermeye kararlıydı.

Genç kadın şaşkınlıkla, «Oh,» dedi. Muhabiri tanımişti. «Rahatsız ettim. Birini mi bekliyordunuz?»

«Yo, hayır. Beklemiyordum.» Arka terasta oturmuş okuyordu. Kapıya da elindeki tıp kitabıyla gelmişti zaten. Yerini kaybetmemek için, arasına parmağını koymuştu. Yalınayaktı. Mayosunun üstüne beyaz bir havlu giysi geçirmişti. Uzun, mısır püskülü rengi saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Tom Dine onun nefis olduğunu düşündü.

Duraksayarak, «Özür dilerim,» dedi. «Sizi rahatsız ediyorum. Ama komiser Santucci sizin Debbie Severt'i gördüğünüzü söyledi de. Acaba biraz konuşabilir miyiz dedim.» Kapıdaki çift camın ardından onun kaşlarını çatıldığını gördü.

«Polisle konuştum ben. İfademi de imzaladım. Basına söyleyecek bir şeyim yok ki!» Kendini zorlayarak gülümsedi.

Tom, sanki o an için kafası karışmış ve sıkılmış gibi bir an uzaklara baktı. Sonra, «Öyleyse yayınlanmayacak diyelim,» dedi. «İşin ardında yatan gerçekleri ortaya çıkarmak için. İsim verilmeyecek. Beyanat da yok. Eğer birkaç dakika konuşursak, belki olanları kavramama yardımcı olursunuz.»

Yine gülümsedi.

Adamın gülümsemesi bulaşıcı gibi bir şeydi. Sara da dayanamadı. Elinde olmadan yüzüne bir gülümseme yayılırken, kapıyı açtı.

Tom'un sırtında takım elbiseyle kravat vardı. Vücudunun ağırlığını sağ ayağına vermişti. Kıyıya vuran bir tanker gibi, vücudunu ileri eğmiş, düştü düşecek gibi bir yana kaykılmış, duruyordu.

Adamın garip çaresizliği birden Sara'ya çok tatlı ve masum göründü. Bu adamın bana zararı dokunmaz diye düşündü. «İçeri gelip bir fincan çay içmez miydiniz?»

Tom, «Kahve var mı?» diye sordu. Bir kez daha gülümseyince gözleri pırıl pırıl ışıldadı.

«Tamam öyleyse, kahve yaparız.» Adamın önüne düşüp, aydınlık, güneşli mutfağa giderken, bacaklarının çözlür gibi olduğunu hissetti. «Terasa çıkın. Ben suyu ateşe koyayım.»

Konuşup dururken bir yandan da, inşallah aptalca bir şeyler söylemem diye düşünüyordu. Güzelliğine karşın, er-

keklerin yanında nasıl hareket etmesi gerektiğini asla öğrenememişti. Hastanede ya da laboratuvarında, kendini onlara eşit, hatta eşitten de fazla biri olarak görürdü. Ama toplumsal ilişkilerde, hatta kendi evinde bile, hep tedirgin ve güvensizdi.

Tom, terasa gideceğine, cam kapıda durarak Sara'nın gereksiz bir titizlikle kahveyle uğraşmasını izledi. Kadının davranışlarındaki ani değişiklik ilgisini çekmişti. Sara'nın kendine güveni yok olup gitmişti sanki.

Derken genç adam konuşmaya başladı. Kadın ona hiç bir şey sormadan kendi hakkında bilgi verdi, ona neden Joe Santucci hakkında bir dizi hazırladığını anlattı. Santucci'nin Debbie Severt'in ölümü hakkında söylediklerini de aktardı.

Konuşurken, arka kapıdan uzaklaşarak tahta et masasının çevresini dolandı. Durmadan konuşması, genç kadını, kahve tepsisini hazırlarken bir yandan da nazik bir soh-bete girme zahmetinden kurtarmıştı. Sara'nın bu durumdan hoşlandığı da belli oluyordu.

Genç kadın işi iyice ciddiye almaya başlamıştı. Birkaç paket kurabiye çıkararak hepsini itinayla tepsiye dizdi. İşinden başını kaldırıp Tom'a bakmadığı gibi, söyledikleri hakkında hiçbir fikir de ileri sürmedi. Tom, onun aklından neler geçtiğini kestiremiyordu. Kadın yüzüne bile bakmıyordu ki!

Hiç değilse onu iyice incelemek, ilk görüşünde düşündüğü kadar güzel olup olmadığını saptamak fırsatı eline geçmişti. Biraz daha yaşlı görünüyordu. Yüzü o yirmi yaş

tazeliğini yitirmişti. Ciddi bir yüzdü bu. Yıllar boyunca da, başkalarının hakkından gelebilmek için çeşitli anlamlar takınmaya alışmıştı. Sorularına cevap vermek için ön kapıyı açtığında da, yüzünde o, özenle yerleştirilmiş anlamlardan biri vardı işte. Ama dudaklarının uçlarının donmuş gibi durmasından, biraz korktuğu anlaşıyordu. Mavi gözlerinde okunan bu ürkeklik, onunla gözgöze gelmekten kaçınmasından da belli oluyordu.

Tom'un içinden, kadını konuşmaya zorlamak, neden korktuğunu anlamak isteği yükseliyordu. Bunun Debbie Severt'in ölümüyle bir ilgisi olmadığının farkındaydı. Kadının gözlerindeki bakış, kolayca incinebilecek görünümü, bir gecenin eseri değildi. Yine de onun ruhsal durumunu kurcalamaya niyeti yoktu. Kadın onu kahve içmeye davet ettiği için adam kendini şanslı bile sayıyordu. Kısa sürede neden korktuğunu öğrenirdi nasılsa. Kadınlar zamanla ona sırlarını açıklarlardı daima.

Sara, çaydanlıkla fincanları da tepsiye yerleştirerek, «Tamam!» dedi. «Şu kapıyı yana çeker misin, Thomas?» Onunla şakalaşırken bile yüzüne bakmıyordu.

Adam sürgülü kapıyı yana çekerek açtı ve kadına yol verdi. Sara yanından geçerken kahvenin acı kokusuyla birlikte, yandaki bahçede yanan yaprakların, bir de kadının şampuanının kokusu burnuna ulaştı.

Güneş ufukta alçaldığı için iskemlelerle masalar gölgede kalmıştı. Genç adam onları evden uzağa, öğleden sonra güneşinin parlak ışıklarının vurduğu bir noktaya taşıdı.

Burası bayağı sıcaktı. Ceketini çıkarıp, kravatını da gevşetti.

Sara, ona kahve fincanını uzatırken, «Küçük kız hakkında söyleyecek başka bir şeyim gerçekten yok,» dedi. «Otopside ne haber? Bir şey bulabilmişler mi?» Kendi fincanına çay koyduktan sonra nihayet başını kaldırıp adama baktı.

«Adli tabip kızın öldürülmediğini söylüyor.» Tom gözlerini ondan ayırmadan, tepkisini kolluyordu.

Sara, bahçe iskemlesinde birden doğruldu. Beyaz havlu giysi hafifçe üstünden kaymıştı. Adam onun iki parçalı mayosunun üstünü görebiliyordu.

«Neymiş peki?»

«Doktor, Voltların bebeğinde olduğu gibi bir tür inme diyor. Adli tıp raporunun bir sureti elimde. Görmek ister miydiniz?»

«Evet. Lütfen.»

Adam fincanı masaya koyarak elini ceketinin cebine soktu. Raporu ona uzatırken, «Belki siz bundan bir şeyler anlarsınız,» dedi. «Ben tek kelimesini anlayamadım.»

Adli tıp raporu birkaç sayfaıydı. İçinde ölen kızın fiziksel görünümünün ayrıntılı bir tanımı da vardı. Sara, inmeye ilişkin ayrıntıları arayarak, raporu çabucak gözden geçirdi.

«Pek açık değil, ama anlaşılan, beyin büyümesi nedeniyle hipotalamus işlemez hale gelmiş.» Başını kaldırıp Tom Dine'e baktı. Adam iskemlenin kenarına ilişmiş, öne eğilmişti. Bir an duraksayarak, onun yüzünü inceledi.

Tehlikeli bir görünüşü vardı. İşte onu ilk etkileyen bu

görünüş olmuştı. Şimdi bile, parlak öğleden sonra güneşinde en azından altı evden görünebilecek bir yerde güvenlik içinde otururken, bu bakış onu ürkütüyordu. Derken adam birden gülümsedi ve Sara onun ne kadar sevimli olduğunu bir kez daha farketti.

Tom, «Hipotalamus nedir?» diye sordu.

«Hipotalamus beyinde bulunur. Asıl beyinde, talamusun altındadır. Yeme, içme, hatta seks gibi güdüsel davranışlarımızın çoğunu o düzenler, yani bir anlamda ‘zevk merkezimiz’dir.» Sara raporu havaya kaldırarak ekledi. «Bu rapor fazla ayrıntılı değil Ama adli tabip, çocuğun beyninin hipotalamus bölgesinde şiddetli darbelere uğradığını ve üçüncü karıncık civarındaki dokuların tahrip olduğunu söylüyor. Doktora bakılırsa, hücreler sanki yanmış gibiymiş.»

«Siz Debbie’yi canlandırmaya çalışırken, herhangi bir fiziksel hasara raslamadınız, değil mi?»

Sara başını iki yana salladı. «Burun deliklerinde biraz kan ve yüz çevresinde çürükler vardı. Ama önemli bir şey yoktu. Hele, ölüme yol açacak kadar önemli bir şey hiç yoktu.»

«Ölümüne neden olan nedir, öyleyse?»

«Hiç bir fikrim yok. Beyin otopsisini ben yapsaydım, belki bir şeyler daha söyleyebilirdim. Ama bu doktorun söylediklerine dayanarak bir şey öne sürülemez. Olsa olsa bir tahminde bulunulabilir.»

«Sen ne tahmin ederdin, Sara?» Yeni bir şey öğrenmenin heyecanıyla, hâlâ öne eğilmiş, bekliyordu.

«Yayınlanmayacak, değil mi?» Ona bakıp, yine kaşlarını çattı.

Adam gönülsüzce, «Yo. ısrar ediyorsan, hayır,» dedi.

Sara daktilo edilmiş rapora bir göz atıp yavaş yavaş cevap verdi. Sözlerini tartarak konuşuyordu. «Bir tür nöroşirürji vardır. Bu türde, beyne minik elektrodlar yerleştirilir ve az sayıda beyin hücrelerini tahrip etmek için kullanılır. Bu yöntem genellikle lobektomi yerini tutar. Elektrodları amigdala bölgesine yerleştirir, sonra radyo frekans akımı uygularsanız. Bu akım da, hastalıklı beyin hücrelerini yok etmeye yetecek miktarda ısı meydana getirir. Bir zamanlar bu, şiddetli sara hastalığı olan bazı hastalar için standart bir operasyon tekniği idi.»

«Adli tabip ise, hipotalamus bölgesindeki doku hücrelerinin bir, bir buçuk santimlik bir yarıçap çevresinde tahrip edildiğini söylüyor. Sanki beyne güçlü bir yıldırım çarpmış gibi.»

«İnanılmaz bir şey bu!» Tom ayağa kalkarak terası adımlamaya başladı. Sara'nın iskemlesinin çevresinde koça bir daire çizerek dolaşıyordu. «Yani sen bu çocuğun herhangi bir şekilde elektriğe maruz kaldığını mı ima ediyorsun?»

«Benim hiç bir şey ima ettiğim yok,» diye karşı çıktı Sara «Kızın nasıl öldüğünü bilmiyorum.»

Tom, bazı cevaplara yaklaşmanın heyecanı ile üsteledi. «Eh, tahmin yürütelim öyleyse. Bir ameliyat söz konusu olmadan bu hipotalamusu nasıl tahrip edersin?» Sara'nın iskemlesinin önünde durdu.

Sara cevap vermeden önce bir an düşündü. Uzaklara bakıyor, dikkatini bir araya toplayarak bunun nasıl yapılabileceğini düşünüyordu. «Nasıl ha?» Ağır ağır devam etti. «Şurayı yararsın.» Eliyle ensesinde bir noktayı gösterdi. «Beyincikten geçerek hipotalamusa varırsın.»

«Peki, ensede böyle bir yarma ameliyesi yapılmış olsa, adli tabip bunu farkedebilir mi?»

«Pek sanmam. Bir tetanoz iğnesinin izinden daha belirgin olmaz.»

«Ama bunun tıbbi eğitim görmüş biri tarafından yapılmış olması gerekir, değil mi?» diye atıldı Tom. Bulmacanın ilk parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Diş dokunur bir şeyler bulduğunun farkındaydı.

«Evet, belirli bir eğitim gerekir herhalde. Önemli olan yarma ameliyesi değil, işin elektronik yanı. Dağlamak.» Muhabirin bu tıbbi bilgi kırıntılarından ne gibi bir sonuç çıkartacağını kestiremediği için, yine kaşlarını çatmıştı. «Bay Dine, bunların hiçbirinin gerçekten olduğunu ima ediyor değilim.»

«Tabii! Tabii! Öyle.» Tom yine terası adımlamaya koyuldu. Kafasını çalıştırdıkça, yürüyüşü de hızlanıyordu. Çocuğun üzerinde hiç bir iz yoktu. Acemice yapılmış bir iş değildi bu.

Çocuğun ve belki Amy Volt'un da elektriksel bir güçle öldürülmüş olabileceği düşüncesi onu heyecanlandırıyordu. Birden geriye dönerek sordu. «Debbie Severt'i sen kendin muayene eder misin?»

Sara şaşkınlıkla başını salladı. «İmkânsız bu. Yetkim yok. Hem sonra...»

«İzin alamaz mısın? Annesiyle babasının sana izin vermesini sağlayamaz mısın?»

Sara başını sallayarak fincanları toplamaya koyuldu. Güneş arka terastan çekilmişti. Akşamın erken saatlerinde hava da soğumuştı.

Tom, bahçe iskemlesine dönerken, «Nasıl durabilirsin, bir şey **yapmadan?**» diye itiraz etti. Sesinde suçlayıcı bir ton vardı. Sara, mavi gözlerinde buz gibi, öfkeli bir ifadeyle, soğuk soğuk ona baktı. Kadının ani, ters tepkisi adamı susturmuştu.

Hemen atılarak, «Özür dilerim,» dedi.

«Bay Dine, benim teşhisim tahminden öteye gitmez. Bu bölgede binlerce doktor var. Ben sadece onlardan biriyim. Adli tabibe ne yapacağını söyleme konusunda da, Peggy ya da Helen'e çocuklarına bir daha otopsi yapılmasının gerekli olduğunu söyleme konusunda da, sizden fazla yetkim yok. Buna hakkım da yok.» Eğilerek tepsiyi aldı ve evin arka kapısına doğru yürüdü.

«Dur, sana yardım edeyim.»

«Hayır, teşekkürler. Ben kaldırıyorum.» Tom, nazik cevabına rağmen onun kızdığını anlamıştı. Sesini çıkarmadan kapıyı açmakla yetindi. Sara yanından gülümsemeden geçti. Genç adam tam onun peşinden gitmeye hazırlanırken, çocuğu gördü.

Çocuk, Sara'nın arazisinin hemen dışında, Köy'ün sınırında duruyordu. Burada vadi, buzul kayaları ve küçük

dayanıklı çalılarla birleşiyordu. Her zaman yemyeşil olan bu yabancı çalılar, çiftlik arazisinin kıyısında yetişerek, doğal bir sınır gibi bütün Köy'ü kucaklıyordu. Küçük kız, ağaçların arasında diz çökmüş, evi gözlüyordu.

Tom, mutfak kapısını kapayarak, «O kim?» diye sordu.

Sara, onun ne dediğini anlamaz gibi bakınca, başıyla dışarısını işaret etti.

Sara tepsiyi mutfak lavabosuna yerleştirerek, arazinin elli metre kadar ilerisinde, kayalık yamaçla birleştiği yere baktı. Kızı açık seçik görebiliyordu. Zaten çocuk da, dik yamaçtaki dikenli çalılar arasında kendini gizlemek için bir çaba harcamıyordu.

«Cindy Delp. Çiftçinin kızı. Anormal derecede içine kapanık bir çocuk.» Sara gözlerini kızdan ayırmadan ağır ağır cevap vermişti. O mesafeden bile Cindy'nin yüzündeki ifadenin pasifliğini ve tehdit edicilikten uzak olduğunu görebiliyordu. Ama kızın evine bu kadar yakın olması ve küstahça casusluk etmesi, hiç de hoş bir şey değildi. Delplerle konuşması gerekecekti demek. Çocuklarını biraz daha yakından kontrol etseler iyi olurdu.

Tom Dine hemen, «Delp mi?» diye sordu.

«Evet. Onu tanıyor musunuz?» Muhabirin ani tepkisine şaşırان Sara sırtını pencereye döndü.

Tom başını iki yana salladı. Kararsızlıkla, «Hayır,» dedi «Ama Santucci, onun adından söz etti.» Tepkisinin etkisini azaltmaya çalışıyordu. Komiserin Bruce Delp konusundaki teorisini Sara'ya söylesem mi acaba diye düşün-

yordu. Sonunda bunun bir hata olacağına karar verdi. Onun yerine, «Aileyi tanır mısınız?» diye sordu.

«Çok az. En sık Bruce Delp'i görüyorum. Genellikle burada, Köy'de çalışır. Karısı, Pearl, ya Köy'de ortalık işi için evlere gider ya da Chesnut-Lodge'daki yarım günlük işinin başındadır. Chesnut-Lodge, Maryland'daki psikiatri hastanesi, biliyorsunuz. Pearl orada hastabakıcı.»

Tom kendini tutamadan, «Hastabakıcı mı?» diye patladı. Hemen arada bir bağlantı kurmuştu. Bir hastabakıcı, o yarma işini yapabilecek kadar bilgisi olan biri. Belki de katil Delp değildi. Karısıydı. Ya da, olur a, ikisi birden yapmışlardı bu işi. Küçük çocukları öldüren bir karı koca fikri, sırtının ürpermesine yol açtı.

Sara, «Ne oldu?» diye sordu. Adamın sert görünüşünün bir an için silinip gittiğini görmüş, heyecanlandığını anlamıştı.

Sessiz mutfakta masanın üzerinden birbirlerine bakarak, birkaç saniye öylece durdular. Her ikisinin gözlerindeki bakış da, tehlike içinde olduklarını haber veriyordu.

«Ne oldu diyorum?» Son birkaç gün içinde genç kadın direncini yitirmiş, çabuk sinirlenen biri olmuştu.

Tom başını iki yana salladı.

«Önemli bir şey yok.»

«Ne demek yok! Bir şeyler olduğunu yüzünden anlıyorum.» Sesi tiz ve ısrarlıydı.

Adam yavaşça, «Delp,» dedi. «Santucci, kızı onun öldürmüş olabileceğini düşünüyor. Kızılderili gömütünün yakınlarında bir ayak izi bulmuş.» Muhabir omuzunu silkerek

devam etti. «Sen karısı hastabakıcı deyince, ben de...» Yine omuzunu silkti.

Sara, «Aman Allahım!» diye fısıldadı. Yutkunurken, öğürdüğünü görmesin diye hemen genç adama sırtını döndü.

«Bir şeyin yok ya?»

«Yok, yok.» Sara pencereden dışarı baktı. Cindy hâlâ kayaların çıkıntısında, çömelmiş, kollarıyla dizlerini sıkı sıkı sarmış, bakışları çimlerin üstünden eve dikili duruyordu. Güzel yüzü bomboş ve ifadesizdi.

Sara, «Bu çok saçma bir şey!» diye bağırdı. «O çocuğu evine götürceğim.»

Tam elini arka kapıya uzatıyordu ki, yine başladı. Zevk ile acının o tatlı karışımı yine gövdesini esir etti. Başı dönüp alev alev yanarken, sendeleyip tahta et masasına çarptı. Kasları çekiliyor, vücudunun merkezine kan yürüyordu. Dizleri kesilir gibi olunca. mutfakın serin fayans döşemesine kendini bıraktı. Güçlü, karşı konulmaz bir duygu, nabız gibi atarak bütün organlarına yayılıyordu. Sonunda tükenmiş ve hülyalara dalmış bir halde, kalakaldı.

Tom, yanına, yere oturarak kadına sarıldı. Sara kollarını onun boynuna dolayıp başını göğsüne koydu. Bir an, ikisi de konuşmadılar. Genç kadın onun kollarında kendini güvende hissediyordu. Güçlü akım vücudunda seyrini izlerken, kendine onun tarafından kucaklanmak lüksünü tanıdı.

Tom, «Ne var, baygınlık mı geçirdin?» diye sordu.

Hâlâ konuşamayan Sara, başıyla onayladı. Ürkmüştü,

meramını anlatmaktan acizdi. Onun kollarının güven verici sığınağından çıkmak istemiyordu. Paniğe kapıldığı ve kafası karıştığı halde, birisi tarafından kucaklanmanın ne harika bir şey olduğunu unutmuşum diye düşündü. Rahatlatıcı bir düşünceydi bu.

Tom kollarını onun vücudundan çözmeyerek, kadının başını şefkatle göğsüne bastırdı. Sonra, onu omuzlarından kavrayarak, yüzünü görebilmek için, biraz kendinden uzaklaştırdı. Kadının gözbebekleri büyümüş ve gözleri yaşlanmıştı. Yüzünde çok yumuşak bir ifade vardı. O gerginliğini kaybetmişti. Hülyalı bakışlarını Tom'a dikince, genç adam eğilerek onu bir kez öptü.

Sara, «Hayır,» dedi. Ama onunla mücadele de etmedi. «Neden?»

Kadın başını salladı. «Sandığın gibi bir şey değil bu.»

Tom kaşlarını çatarak ona baktı. Kadının cevabından bir şey anlamamıştı.

Sara yavaşça onun kollarından kurtuldu. Yavaşça, evet. Çünkü adam hakkında ne hissettiğini gerçekten bilmiyordu.

«Aslında baygınlık geçirmedim. Bu sadece... açıklayamayacağım bir şey.»

«Peki, şimdi iyi misin? Yani, biliyorsun, düştün...»

«Evet, evet şimdi iyiyim.» Adama tatlı tatlı gülümse-di. «Esrarlı bir hava takınmaya çalışmıyorum. Ama son günlerde vücudum pek garip bazı tepkiler gösteriyor.»

«Yani o esrarlı kadın rahatsızlıklarından biri mi demek istiyorsun?»

«Evet, onun gibi bir şey.»

«Eh, demek bana âşık değilsin. Bir an dayanılmaz cazibeme kapıldın sanmıştım.» Tom gülümsedi. Genç kadın birden ona karşı iyi davranmak istediğini farketti. Sonunda adamdan hoşlandığına karar vermişti.

«Hayır, henüz değil,» diye cevap verirken, bakışlarını da, bir an bile onun yüzünden ayırmadı.

Tom bir şey söylemedi. Ne zaman sessiz durulması gerektiğini bilirdi o. Şansını fazla zorlamamayı da bilirdi. Kadını öpmekle şansını denemişti zaten. Ne var ki Sara, yalnızca bu öpücüğe tepki göstermiyordu. Gözlerindeki garip bakış, vücudunun titremesi, ona sıkı sıkı sarılması... Başka bir kadın olsa, başka koşullar altında olsa, bunların ne anlama geldiğini anlardı. Ama burada, Sara'nın mutfağında... Lavabonun önünde durmuş, çimlerin ötesinde, küçük kızın hâlâ oturduğu yere bakan kadını izledi.

Güneş batmış, akşam yaklaşırken bir güz rüzgârı esmeye başlamıştı. Dışarıda hava soğuktu. Cindy'nin sırtında ise yalnızca yazlık bir elbise vardı. Orada donuyordur diye düşündü Sara. Ve tam o anda, altüst eden akım rahmine sapsanınca, yeniden sendeledi.

«Aman Allahım!» diye fısıldayarak tezgâhı yakaladı. İşkence veren o zevk, vücudunu sarsarken, kendine bir dayanak bulmaya çalışıyordu.

Tom iki adımda onun yanına vardı. Ama bu kez kadın telaşla geri çekilerek, başını salladı. Tezgâha sımsıkı tutunarak, iki büküm oldu. Yutkunamıyordu. Birkaç saniye sonra biter diye aklından geçirerek, nöbeti daha kolay atlatabilmesi için kendini nabız gibi atan bu dalgaya bıraktı.

Yavaş yavaş kulaklarındaki şiddetli çınlama azaldı. Sara ağır ağır soluk alırken yeniden, koskoca mutfağın ortasında salak salak dikilip durduklarının farkına vardı.

Tom, «Sara?» diye fısıldadı.

Kadın, yüzündeki yaşları elinin tersiyle silerek, özür dilercesine gülümsedi. «Kusura bakma.»

«Neyin nesiydi bu, Allahaşkına?»

«Bilmiyorum.» Doğrularak, kendini sakinleştirmek için birkaç derin soluk aldı. «Bir kez daha oldu. Birkaç gün önce. Durup dururken muazzam, insanı altüst eden orgazma ulaştım. Amy'nin ölümünün ertesi sabahıydı. Şimdi yine oldu işte. Hem de iki kez.» Sara başını salladı. Tezgâha dayanmış duruyordu. Beyaz havlu giysisinin önünü iyice kavuşturdu.

«Hiç de sandığın gibi zevkli ya da heyecan verici bir şey değil. Bir... bir saldırı gibi. Bir darbe. Hem acı veriyor, hem de insanı dehşete düşürüyor. Kendi vücudun tümüyle denetiminden çıkıyor.»

«Hep böyle mi yani? Uyandırılmadan, mı diyelim? Kendiliğinden? Böyle bir şeyin mümkün olabileceğini sanmazdım!»

Utanan Sara, klinik bir nutuktan medet umdu. «Eh, işte, biliyorsun ki orgazmlara neyin yol açtığı tam olarak bilinmiyor. Gerçi bunların zihnimizin ürünü olduklarını biliyoruz. Orgazmı, hipotalamusdaki bir tepki başlatıyor.»

Tom birden başını kaldırıncı, Sara da, sözlerinin ne anlama geldiğini kavradı. Öylesine açık bir bağlantıydı ki-

bu, az kalsın gözünden kaçacaktı. Ortak düşüncelerini dile getiren de Tom oldu. Çok önemli ve nazik bir bilgi bulmuşlar gibi, «Çocukların da hipotalamusları darbe yemişti,» dedi.

«Dur hele.» Eliyle ona sakın olmasını işaret etti. «Çocuk beyinleri şiddetli bir darbeye tahrip olmuştu. Hücre dokuları elektrik uygulanmışcasına kavrulmuşlardı. Bana buna benzer bir şey olmadı.» Sonra, hem kendini hem Tom'u inandırmak ister gibi, sakın sakın ekledi. «Üstelik de şimdi iyiyim.»

Sonra Cindy Delp'i hatırlayarak mutfak penceresinden dışarı baktı. Karanlık çökmek üzereydi. Yine de, Cindy'nin kayalarla dikenli çalılar arasında çömeldiği kayalık çıkıntıyı görebiliyordu. Dik yamaç bomboştu şimdi. Çocuk gitmişti.

SEKİZ

«Sara, ben Marcia Fleming. Çok erken aramadım ya...» Sesinden kaygılı olduğu anlaşılıyordu.

«Yok canım. Saatlerdir ayaktayım. Bir şey mi oldu?» Sara, evinin ön tarafındaki holdeydi. Paltosunu giymişti bile. Bir kiralık daire aramak için Washington'a gidiyordu.

Yaşayacak başka bir yer bulması gerektiğine karar vermişti. Bu Köy'de tek başına kalamazdı artık.

«Seni rahatsız etmek istemiyorum ama Sara...» Marcia içini çekti. «Geçerken birkaç dakika bana uğrayabilir misin? Bir derdim var. Dedim ki...»

«Elbette. Hemen gelirim.» Sara sesine olumlu ve neşeli bir anlam vermeye çalışıyordu. Kadının sesinden, moralinin adamakıllı bozulmuş olduğunu anlamıştı.

Marcia, onu kandırmak ister gibi, «Ben de kahve yapayım bari,» diye cevap verdi.

Sara, Köy'deki evlerin arka bahçelerinden geçerek, Marcia'nın yamaçta, kendisinininkinden daha aşağıda olan evine gitti. Daha dışarıdayken, Marcia'nın mutfakta dolaştığını görebiliyordu. Arka merdivenleri çıkarak, kapıyı vurdu.

«Ah, Sara, geldiğin için çok teşekkür ederim.» Marcia kendinden daha uzun boylu kadına başını kaldırıp, gülümseyerek baktı. Sara onun gözlerindeki yorgun, bitkin ifadeyi farkettti.

Hemen, «Bir şeyin yok ya, Marcia?» diye sordu.

Marcia, «Bilmiyorum,» diye fısıldayarak, kapıdan uzaklaşıp yemek masasının iskemlelerinden birine oturdu. Pencereden arka bahçeye bakıyordu. Nemli, sisli, soğuk sabhta çimler yemyeşil ve ıslaktı.

«Sara, biliyorum, sen kadın doğum doktoru değilsin, ama...» Marcia duraksadı, sonra yeniden söze başladı. «Ama bir doktorsun. Hem de... kadınsın.»

«Sorun nedir, Marcia? Eğer ben yardımcı olamazsam,

yardım edebilecek biriyle temas kurmanı mutlaka sağlarım.» Gülümseyerek, genç kadının derdini açmasını bekledi.

Marcia, «Vücudumda bir bozukluk var.» Genç kadın, Sara'nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. Elindeki kahve fincanını, sanki ısıtmak istermiş gibi, avuçlamıştı. «Bilmiyorum, Debbie'nin ölümünden mi... Vücudum bana birşey söylüyor... duygularıma mı fazla kapılıyorum yoksa!» Ağlamaya başlamıştı. Yüzünden yaşlar süzülüyordu. «Bu hafta, Debbie'nin şeyinden bu yana... Kendimi kontrol edemiyorum.»

Sara tatlılıkla, «Nasıl?» diye sordu.

«Boyuna orgazm oluyorum. Hem de hiç bir nedeni yok, anlıyor musun? Cinsel teması bırak, ortalıkta adam bile yokken oluyor.» Gözleri dehşetle açılmış, Sara'ya baktı. «Yalnızken birden gerçek, şiddetli orgazmlara ulaşıyorum. İnanılmayacak kadar güçlü orgazmlara. Ama yalnızken, duydu mu, hiç bir şey yapmazken. Birden oluyor.» Başını salladı. «Nedir bu, Sara? Bana neler oluyor? Şimdiye kadar üç kez oldu. Her seferini tek tek hatırlıyorum.»

«Marcia aynı şey bana da oluyor. Bütün bu hafta boyunca.» Sara onun kolunu tuttu.

«Ah, hayır, Sara! Sen de, öyle mi? Tanrıya şükür. Aklimı kaçıyorum sanmıştım.»

«Benim de orgazm olmam durumu açıklamıyor ki! Tam da kendimi kandırmıştım. Bozukluğun bende olduğunu sanıyordum. Bir tür zihni bozukluk demiştim kendi kendime.

Şimdi **ikimizin birden** aynı zamanda şizofrenik olmamızı nasıl açıklarız?»

«Belki de sadece strestendir.»

«Onu bilemem, ama ben buradan ayrılıyorum. Son birkaç gün bir karabasandan farksızdı. Şehirde kendime kiralık bir daire bulacağım.»

«Ama Sara, yeni evin!»

Sara başını salladı. «Vızgelir. Burada yalnız yaşamak istemiyorum. Evimden korkuyorum. Orada yalnız kalmaktan korkuyorum. Dün gece gene oldu. Müthişti, inan bana. Tüm vücudum bir yara gibi zonkladı. Boyuna oldu, oldu. Arka arkaya.» Sara'nın elleri titriyordu. Fincanı tutan parmakları sarsılıyordu. Birden fincandaki kahveyi masaya döktü. «Ah, özür dilerim.» Ellerini kucağında birleştirdi. Yaptığından utanmıştı.

Marcia hemen, «Hiç önemi yok,» diyerek, lavabodan aldığı bir süngerle masanın üstünü sildi. Sonra Sara'ya bir fincan kahve daha getirdi. «Al,» diye fısıldadı. «İç bunu.» Marcia, sanki oğlunu teselli edermiş gibi, rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşuyordu.

«İyiym. Gerçekten.» Sara iskemlesinde doğruldu. Şimdi de bu kadar saçmalık ettiği için kendi kendine kızıyordu. Kendine hakimiyetini kaybetmek, böyle bir durumda duygusal tepkiler göstermek ona hiç yakışmıyordu.

«Sara, işlerine burnumu sokuyor gibi görünmek istemem, ama bu orgazmları geçirdiğin sırada yanında hiç kimse var mıydı?»

Sara başını iki yana sallarken, birden durdu. «Evet, dün öğleden sonra Tom Dine yanımdaydı.»

«Tom Dine mı?»

«O akşam Peggylerde bizimle röportaj yapan, **Post** gazetesi muhabiri.»

«Hatırlamıyorum. O gece öyle çok insan vardı ki!»

«Neyse, işte dün öğleden sonra, bana adli tıp raporunu göstermek için evime geldi. Nasılsa eline geçirmiş. Terasta oturduk, hava serinleyince de içeri geçtik. Tam o sırada oldu.»

«İlk kez miydi?»

«Yo, hayır. İlk seferi, Amy'nin öldüğünün ertesi sabahıydı. Eve dönmüş, Cindy Delp'i banyomda bulmuştum.»

«Banyonda mı?»

«Benim evimi sabit fikir haline getirmiş. Boyuna etrafta dolaşıyor. Aslında, dün Tom'la mutfaktayken de, onu benim arazimin dışındaki kayalıkların orada görmüştüm.»

«Ne zaman oldu bu?»

«Bilmem ki! Beş sıralarıydı herhalde.»

Marcia başını sallayarak, Sara'nın devam etmesini beklediğini belirtti. İki kadın koskoca boş mutfakta başbaşa verip oturmuşlardı. Birbirlerine yakın olmaları, dışarıdaki karanlık, nemli hava, onları daha da sıkı bağlarla bağlıyor, aralarında bir güven, bir sırdaşlık doğuyordu.

«Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum, ama oluyordu işte. Bu sarsıcı orgazmlara ulaşıyordum.» Sara yavaş bir sesle konuşarak başına gelenleri anlatıyordu. «İşin inanılmaz yanı da ne, biliyor musun? Ben hiç orgazm olmaz-

dım. Orgazma ulaşamayan cinsten bir kadın olduğuma karar vererek, bu gerçeği kabullenmiştim. Eh, nereden baksan bak. otuz iki yaşındayım. Yirmi yaşından beri de erkeklerle ilişkim oldu. Ama orgazma hiç ulaşamadım.»

«Peki daha sonra? Yine oldu mu?»

«Evet. Saat birde yeni bir nöbetle uyandım.»

Marcia ağır ağır, «Sara,» dedi. «Ben de geceyarısı uyandım. Tam zamanını bilmiyorum, ama geceyarısını geçmişti, eminim.»

Sara başını salladı. «Dün Tom Dine bir şey söyledi. Ben de hiç üstünde durmadım, ama şimdi düşünüyorum da, dediklerinin doğru bir yanı olabilir.»

«Adli tıp raporuna göre, Debbie de, Amy de beyinlerinin hipotalamus bölgesinin tahrip edilmesi sonucu ölmüşler. Ne gibi bir kimyasal madde kullanıldığını bilmiyorum. Bu maddenin beyne nasıl girdiğini de. Ama adli tabip, hücrelerle sinir liflerinin yanmış olduğunu söylüyor. Daha doğrusu onun tabiriyle. buralara elektrik verilmiş.

«Bak şimdi, seninle ben de hiç bir neden olmaksızın şiddetli, ürkütücü orgazmlara ulaşıyoruz. İyi ama, bunlar da hipotalamustan gelir. Hatta bu konuda yapılmış deneyler de var. Örneğin beynin bu bölümü elektrik akımıyla uyarıldığı zaman, hadım edilmiş hayvanlarda cinsel bir saldırganlığa yol açıyor. Orgazmı zihnimiz yaratır zaten Marcia, vücudumuz değil. Bizim de zihnimiz saldırıya uğruyor. Bu çocukları öldüren kimse bizim de peşimizde.»

«İyi ama neden **biz?**» diye haykırdı Marcia. Tepenin doruğunda, otlara yığılmış Debbie Severt'in halini hatırla-

yınca da, gözüne korku yaşları doldu. «Biz bu çocukların annesi bile değiliz. Neden bunlar Helen Severt'le, Peggy Volt'un başına gelmiyor?»

«Belki de geliyordur.» Sara surarak Marcia'ya baktı. Gözlerinde derin bir şaşkınlık okunuyordu. Daha önce bu ihtimal hiç aklına gelmemişti. «Onları arayıp öğrenmemiz gerek,» diye atıldı. «Ben Peggy'ye telefon edeceğim.» Biraz kendine gelmişti şimdi. Daha sonra neler yapılabileceğini planlamaya bile başlamıştı.

Marcia ise, köyde bir şeyin onları öldürmek istediğinin anlamının yarattığı dehşetle, nutku tutulmuş gibi duruyordu.

«Sara nedir bu?» Marcia genç kadının kolunu kavradı. «Sen doktorsun. Bilmen gerek. Ne olabilir?» Marcia'nın korkusu, alev alev yanan gözlerine vurmuştu.

Birden sesi tizleşince, Sara onun bir isteri krizi geçirmek üzere olduğunu anladı. Her şey üstüste gelmişti tabii. Amy'nin beşiğinde ölü bulunması, Debbie'nin Benjy'nin birkaç adım ötesinde öldürülmesi, şimdi de bu esrarlı ve amansız saldırılar. Belki de Marcia'ya teskin edici bir ilaç verip biraz uyumasını sağlamak en iyisi olacaktı.

Tatlılıkla, «Marcia,» dedi. «Düzelecek, göreceksin. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek.» Sonra bir an durarak mutfak penceresinden dışarı baktı. Gün adamakıllı ağarmıştı artık. Ama o, yeni bir apartman dairesi aramak için Washington'a gitmekten vazgeçmişti. Rönesans Köyünde korkunç bir şeyler oluyordu. Kaçamazdı buradan.

Cindy Delp, ağaçların arasına gizlenmiş kızın Wycliffe Drive'dan geçip, evlerin son kümesinin alt tarafındaki küçük parkta tek başına oynamasını izliyordu.

Ama açık arazide hava çok soğuk ve rüzgârlıydı. Küçük kız, salıncaklarda birkaç dakika sallandıktan sonra, çocuk bahçesinden çıkarak yine kaldırımda dikilmeye başladı. Sırındaki kalın kazağın içinde büzülmüş, bir sürü büyük insanın evlerden, birinden çıkıp, diğer eve giden yeni dikilmiş çimlerin üstünden geçmesine bakıyordu.

Kadın, küçük kıza el salladı. O da bu selama karşılık verdi. Ama sokağı geçip yanlarına gitmedi. Onun yerine, kaldırımda durmaya devam etti. Biraz sonra da sıkılarak, amaçsızca tepeden yukarı, Köyün berisindeki ağaçlara doğru yürümeye başladı.

Cindy sessizce ilerleyerek hızla meşe ağaçlarının arasından geçti. Ormandaki açıklığa gelince durdu. Yeni kız onu görmüş, yaşına özgü çekingenlikle el sallamıştı. Sonra tatlı tatlı gülümsedi ve «Merhaba,» diyerek yaklaştı.

Cindy korkmuştu. Gözlerinin önünden pırıl pırıl ışıklar zikzak yapıp, döne döne geçerken, ellerini alına götürdü. Kızın yanına yaklaştığını hayal meyal görüyordu. Derken, başı dönmeye başladı. Başı fırıldak gibi dönerken, dengesini kaybedip sendeledi. Sanki birisi başında havan dövüyor, beynini yumurta gibi çırpıyordu. Acıyla yutkunarak başını iki eliyle sıkı sıkı kavradı.

Cindy'nin davranışına şaşırان kız durdu, ona seslenerek iyi olup olmadığını sordu. Sonra, yardım getireceğini söyleyerek Cindy'ye yaklaştı. Ona dokunmak istemiş

gibi elini uzattı ve o anda saldırıya uğradı. Kafatasının arkasına inen ezici bir darbe ile sık yaprakların arasına yığıldı. Sarışın başı koskoca taşlara seke seke çarparken, beyni ormanın toprağına dağıldı.

DOKUZ

Tom Dine, Rönesans Köyünün çapını açarak, Sara'nın tahta et masasının üstüne yaydı. Sabit kalsın diye de uçlarına tuzlukla biberliği koydu. Bu bir tür yerölçüm haritasıydı. Sara onun parsellerin bir kısmını büyük X'lerle işaretlemiş olduğunu gördü.

«Ne yapıyorsun?»

«Ben de pek emin değilim. Bir şey düşündüm de. Yalnızca bir fikir canım, o kadar. Bak!» Siyah bir ispirtolu kalemle, koyduğu X işaretlerini daire içine aldı. «Bu işin herhangi bir düzeni izleyip izlemediğini anlamaya çalışıyorum. Acaba siz kadınlarla çocuklar belli bir sıraya göre mi saldırıya uğruyorsunuz?»

«İyi ama bunu bilmenin bize ne faydası olacak?» Adamın, hem kendi parselini, hem de Marcia ile Voltlarınkini işaretlediğini görüyordu.

«Hiç bir fikrim yok. Ama köyü bir mayın tarlası olarak düşünürsek ve yalnızca belirli yerlerdeki insanlar hedef

alınıyorsa, elimizde başlangıç noktası oluşturacak bir yer var demektir. Şimdi söyle bakalım, kadınların arasından kimler saldırıya uğradı?»

«Hepsiyle konuştuğumuzdan emin değilim. Ama Kathryn Mackey'in saldırıya uğradığı kesin.»

«Evi nerede?»

«Şurada bak, Boccaccio Court'ta Parsel 65. Montesi Court'tan Rebecca Hunt da saldırıya uğrayanlardan. İşte şu parsel, köşedeki, 68 numara. Ve biraz daha tepede oturan Jill Terracciano, 74 numara. Jill, kızı Michelle'in de orgazm olduğunu sanıyor, ama çocuk henüz on bir yaşında olduğu için ona sormayı reddetti.» Sara üzüntüyle başını salladı.

Tom, 74 numaralı parsele de bir X koydu. «Başka kim var?»

«Lynn Myers. Çiftlik yolunun öteki yanında oturuyor. Ya parsel 52, ya da 53, emin değilim. Telefon edip kesin olarak öğreniriz.»

«Şimdilik idare eder. Nasıl olsa iki parsel birbirine bitişik. Pek farketmez. Başka?»

«Myersların arka tarafında oturan Joy Lang. Chaucer Drive'dan Pam Finney. Parsel 54 oluyor sanırım.»

«Kaç kişinin başına gelmiş bu olay?»

«On beş kadar. Dur, listeyi alalım da, eksik var mı, yok mu bakalım.» Genç kadın listeden isimlerle parsel numaralarını okurken, Tom da çapa X işaretleri yerleştiriyordu. Sonra da çapın üstüne kayalık çıkıntıyı ve Kızılde-

rili gömütünü çizerek oraya da bir X ekledi. Çapı bir an inceledikten sonra, Sara'ya döndü. «Belirli bir düzen var. Görüyorsun, değil mi?»

Genç kadın başını iki yana salladı.

Tom çaptaki X'leri üç siyah çizgiyle birleştirdi. Çizgiler, bir tekerleğin parmakları gibi, Kızılderili gömütünü işaret ediyorlardı.

Çok açık bir düzendi bu. Sara bayağı etkilenmişti. Böyle bir kroki çizmek onun dünyada aklına gelmezdi. «Ne anlama geliyor peki?» diye sordu.

«Köyün **belirli** yerlerindeki kadınlar mı saldırıya uğruyor diye merak ediyorum. O zaman önemli olanın kişi değil de yer olduğu ortaya çıkar. Ya da erkeklerin neden hiç saldırıya uğramadığını anlarız.»

Mutfağın duvarındaki telefon çalınca Sara bakmaya gitti. Tom öne eğilmiş, elleri masanın köşelerinde, çapı inceliyordu.

Sara, «Oh, Tanrım, hayır!» diye haykırdı.

Tom hemen ona döndü. Genç kadın almacın ağız kısmını eliyle kapatarak, «Neil Cohoe arıyor,» dedi. «Biri daha ölmüş.»

«Kim?»

Sara birkaç saniye telefonu dinledikten sonra cevap verdi. «Ev arayan bir çift... Onların kızları. Çocuk oynamaya gitmiş, sonra cesedini...»

«Nerede?»

«Neil, **Post** gazetesinden Tom Dine burada. Kızın cesedini nerede bulduklarını öğrenmek istiyor.» Sara birkaç

saniye daha dinledikten sonra cevap verdi. «Ormanlıkta.» Sonra bir süre daha sustu, dinledi ve duyduklarını Tom'a aktardı. «Neil'in evinin yakınında. Neil'in evi Wycliffe Drive'dan ötede, Voltların evinin biraz gerisinde. Neil, parsel numaran kaç?»

Adam ispirotolu kalemi eline alarak çapa eğildi.

«Tom, parsel numarası 75'miş.»

Genç adam, köyün ilerisindeki ormanlığa da X çizdi. Bu işaret de ortaya çıkan şeklin dışında kalmıyordu. Diğer cinayetler ve kadınların uğradığı saldırıları gösteren işaretlerle aynı hat üzerinde, ama köyün dışındaydı. Tom, tuzlukla biberliği kaldırarak, çapı katladı. Santucci şimdi ormanlıkta, polislerle birlikteydi. Üstelik bir de haber yazmak gerekiyordu.

Sara, telefonu kapatarak, «Neil, çocuğa karşı şiddet gösterildiğini belirten izler bulduklarını söyledi,» dedi. Yüzü bembeyaz olmuş, mavi gözlerine korku yerleşmişti. Korku, gözlerine soğuk, cam gibi bir ifade veriyordu. «Çocuğun başını kayalara vurup parçalamışlar.» Kahve fincanını eline aldı, ama içmedi. Fincan, elinde titriyordu.

«Gidip bir bakayım, neler olmuş.»

Genç kadın kendini tutamayarak haykırdı. «Yoo, hayır!» Evde yalnız kalmak istemiyordu.

Tom şefkatle, «Gitmek zorundayım, Sara,» dedi. «Benim mesleğim bu Hem Santucci ile de röportaj yapmak zorundayım. Oradadır.» Tom sustu. Çapı elinden bırakarak genç kadının yanına gitti, onu omuzlarından kavradı. Parmaklarının altında kadının bütün vücudunun sapır sapır tit-

rediğini hissediyordu. Ona sevgiyle sarılarak göğsüne bastırdı.

Sara, «Yanılmışız,» diye fısıldadı. «Birisi bu çocukları öldürüyor.»

«Bunu biliyorduk zaten, değil mi?»

«Evet ama, bu düpedüz soğukkanlılıkla işlenmiş bir cinayet. Aman Allahım, çocuğun başını kayalara vurmuşlar!» Adamın kollarının arasında olduğu halde ürperdi.

«Sara, gitmem gerek.»

«Geri dönecek misin?»

«Evet, haberi hazırlayıp buradan telefonla yazdırırım. Mümkün olduğu kadar çabuk dönerim.»

Kadın başını salladı, Tom yanında olduğu için Tanrıya şükrediyordu. «Seni bekleyeceğim,» diye fısıldadı. Sonra da, gösterdiği cürete kendi de şaşırarak, uzanıp onu çabucak öptü.

Wycliffe Drive'un ucundaki çıkmazda altı, yedi tane polis arabası yan yana durmuş, cinayet yerine geçişi kapatmıştı. Tom Dine, küçük kızın öldürüldüğü noktaya varabilmek için birçok evin ön bahçesinden geçmek zorunda kaldı.

Çocuğun cesedi, son evlerden on, on iki metre uzakta sık bir küme oluşturan meşe ağaçlarının ortasındaki açıklıkta, yerde yatıyordu. Polis cesedin çevresinde geniş bir alanı iple daire içine almıştı. Tom, iplerin altından geçip, Joe Santucci'ye doğru yürüdü. Komiser. cesetten biraz uzakta durmuş, iki resmi bölge polisiyle konuşuyordu.

Tom'un yaklaştığını görünce önce başıyla selam verdi, sonra yanına gelmemesini işaret etti. Tom olduğu yerde kalarak ölmüş çocuğa baktı. Cesedin üstüne şimdiden kurşuni renkte plastik bir örtü atılmıştı. Ceset, güz yaprakları arasında minicik bir paketi andırıyordu.

Genç muhabir, not defteri ile kalemını çıkararak, cinayete sahne olan yeri tanımlamaya koyuldu... «Garip çocuk cinayetlerinin son kurbanı ceset, Rönesans Köyüne, Washington aydınlarının bu yeni yerleşim merkezine biraz uzakta, neredeyse bağırılacak duyulacak bir mesafede bulundu.»

Bir an durup çevresine bakındıktan sonra ekledi. «Çocuğun cesedi, kara, yapraksız ağaçların oluşturduğu küçük bir kümenin içinde bulundu. Kızın başı, yerinden kopmuş ve aşınmış büyük bir kaya parçasının biraz ötesinde, yumuşacık yaprakların meydana getirdiği bir halının üzerindeydi. Koca kaya parçasının bir köşesindeki kan henüz kurumamıştı.»

Tom cinayete sahne olan yere yeniden bir göz attı. Sık yaprakların altında yarı yarıya gömülmüş başka kayalar da vardı. Bir dizi sağlam meşe ağacı cinayet yerini çevreliyordu. Bu küçük açıklığın ötesinde başka ağaçlar ve sık yeşil çalılıklar da vardı. Kuru aslında geçilmez izlenimi uyandıracak kadar sıkı. Ama Eylül sonu olduğu için, ağaçların yaprakları dökülmüştü. Tom, Köye ve açık vadiye bu kadar yakın bir yerde böylesine bir ağaç koridorunun varlığından şimdiye kadar haberdar olmadığını farkettiler.

Santucci, Tom Dine'a doğru gelerek, «Bu ötekilerden

farklı,» dedi. Koca ayaklarıyla, açıklıktan doğru gelirken, yerde bileğe kadar yükselen bir örtü meydana getiren yapı-
rakları tekmeleyip savuruyordu.

«Ben de öyle duydum.»

«Küçük kızın yüzü parçalanmış.»

«Çok mu kötü?»

«Otopside önce bir şey söylemek zor, kızın surati
tam bir felâketti Bokton bir iş. Anası çocuğu görünce az
daha aklını kaçıırıyordu.»

«Kim bulmuş onu?»

«Birkaç çocuk. Burada, ormanda, kovboy - kızilderili
oyunu oynuyorlarmış.»

«Onlar yapmış olamaz mı?»

Santucci başını iki yana salladı. «Yok canım, yedi, se-
kiz yaşında veletler bunlar. Kızı öldüren daha büyük, daha
güçlü biri olmalı. Kız onbirindeymiş. Yaşına göre de ba-
yağı uzun. O kadarını sen de görüyorsun herhalde.» Eli-
le kurşuni renkteki plastik yığını işaret etti.

Tom, «Bu üçüncüsü,» dedi.

«Öyle ya, üçüncü.» Santucci içini çekti. Sonra da pal-
tosunun önünü açarak ellerini beline sokup, sarkan pan-
tolonunu çekti.

«Merkezde başın dertte mi? Sana çok baskı yapıyorlar
mı?»

«Ne sandın ya? Canına yandığımın!» diye cevabı yapı-
tırdı Santucci. «Her gün **Post**'ta o Allahın belâsı yazıların-
dan bir tane daha çıkıyor. Emin ol ki, hepsi avaz avaz bana
bağırıyor, validen tut da, ta aşağıya kadar.»

Santucci konuşurken muhabire değil de, sessiz sedasız polislerin arkasında duran bir grup köy sakinine bakıyordu. «Bana kim telefon etti, biliyor musun? Lew Magnuson! Katili ne zaman yakalayacağımızı öğrenmek istiyormuş. Cinayetlerin satışları mahvettiğini söyledi. Herkes Rönesans Köyünden korkuyormuş.» İriyarı komiser kafasını salladı.

«Eh, haksız da sayılmaz.»

«Ne demek istiyorsun yani, haksız sayılmazmış!»

Tom eliyle kızı işaret etti. «Bu kızın annesiyle babası yeni bir ev almak istemiyorlar mıydı?»

Santucci içini çekti. «Hadi ordan ulan, bir de sen başıma iş çıkarma.» Sanki paltosu çok dar geliyormuş gibi, omuzlarını oynattı. Sonra da sinirli sinirli, kravatını düzeltti.

«Peki, Joe, özür dilerim. Hepsinin sana yüklendiğini biliyorum. Peki çiftçi işi n'oldu? Delp'i ne yaptın?»

Santucci başını öbür yana çevirdi. «Onu gözetim altında tutuyorum.»

«Peki, onu içeri atmanız için daha kaç çocuk öldürmesi gerekecek?»

Santucci, «Henüz onun katil olduğundan emin değiliz,» diye itiraz etti. Muhabirin üstüne üstüne gelmesi adamı öfkeliendirmişti. Ne yapacağını Tom Dine'dan öğrenecek değildi. Polis muhabirinin derdi buydu zaten. Hepsi de kendini aynasız sanırdı.

Tom tiksinierek başını salladı ve yeşil mantonun fermuarını çekti. Artık gitmeye hazırdı. Birden Santucci'den

o kadar uzak bir tavır takınmıştı ki, komiser, tehlike sezererek hemen atıldı. «Bana bak, Dine. Sakın bu soruşturmayı sen ele almaya kalkma. **Post**'ta saçma sapan suçlamalara da girişme. Yoksa yargıcın birinden karar çıkartır, seni deliğe tiktiririm.» Öylesine dar görüşlü ve hain bir hallı vardı ki.

Tom, iriyarı komisere bir yem atarak, «Ya kadınlar ne olacak?» dedi.

«Hangi kadınlar? Sen ne demek istiyorsun yahu?» Adam hemen endişelenmişti.

Sanki utanmış gibi, yavaş sesle ve Santucci'ye bakmaksızın, Tom ona Sara'nın durumunu ve Köydeki kadınlara neler olduğunu anlattı.

«Hey büyük Tanrım!» Santucci başını salladı. «Orgazmlar ha! Kendiliğinden orgazm. Bir yaşma daha girdim. Sonra öfkeyle sordu. «Anladık da, bunun cinayetlerle ne ilgisi var?»

Tom ona, Sara'nın beynin hipotalamus bölgesi ile ilgili olarak söylediklerini, hipotalamusun nasıl, kadınların cinsel tepkilerini kontrol ettiğini anlattı. Santucci'ye, «Sana neden olduğunu söyleyemem,» dedi. «Neden olduğunu bilmiyorum, ama ölümlerle bu kadınlara yapılan saldırılar arasında bir bağlantı olabilir.»

«Hadi oradan be! Sen ne dediğini sanıyorsun?» Bu kez Santucci'nin sesinde gerçek bir öfke vardı. Yaprakların üzerindeki o ıslak noktayı, iri kayanın yanındaki, çocuğun cesedinin bulunduğu yeri işaret etti. Yerde kan lekesi kal-

mamıştı artık. Kan, güz yapraklarının canlı renklerine karışıp, yok olmuştu.

«Bu küçük kıza vahşice davranılmış. Suratı dağıtılmış. Bu işi her kim yaptıysa, kafasında bir delik açmayı da ihmal etmemiş. Sen hiç su kabağına çekiçle vurup, tek darbede paramparça ettin mi? İşte bu veledede de öyle yapılmış. Beynin her bir parçası Allahın belâsı ormanın bir köşesine saçılmıştı.» Santucci, heyecanla konuşurken Tom'dan da uzaklaşmıştı. Şimdi de, yaprakların oluşturduğu kalın yastıkta, harman döver gibi dolanıyordu.

Dine, kendini savunarak, «Diğer çocukların üzerinde iz falan yoktu,» dedi. «Ben sadece sana orgazmlarla ölümler arasında bir bağlantı olabileceğini söylüyorum.»

Santucci aniden ona döndü. «Bana bak, Tom. Biz bir dizi cinayetle karşı karşıyayız. Üstelik de, katilin çılgınlığı arttıkça her cinayet bir öncekinden daha vahşî oluyor. Karşımızda bir psikopat var. Benim ağzımdan çıkanı kulağım duyuyor, merak etme. Bu konuda George Mason Üniversitesinde eğitim gördüm ben. Loudon ilçesinde başıboş dolaşan gerçek bir psikopat var. Hadi şimdi, orgazm saçmalıklarıyla birlikte yayan buradan.» Gülmeye başladı. Bu laflar hoşuna gitmişti.

Tom Dine defterini kapattı. Santucci'nin verdiği bilgilere gösterdiği tepki genç adamı kızdırmıştı. «Bir bok bildiğin yok, Santucci,» diye meydan okudu komisere. Sonra da arkasını döndü, hafifçe eğimli yolu tırmanarak ormandaki küçük açıklığın dışına çıktı.

Bir numaraydı bu. Belki Santucci'yi kızdırırım da ba-

na bir şeyler söyler diye umuyordu. Ama komiser ona seslenmedi Tom da polislerin gerdiği ipin altından geçip, hâlâ ormanın kıyısında bekleyen köy sakinlerinin arasından geçerek gitti. Haklıydı, evet. Santucci'nin elinde Delp için hiç bir kanıt yoktu. Çocukların niçin öldürüldüğünü de bilmiyordu. Birden Sara için endişelenmeye başladı. Demek ki, Rönesans köyündeki kadınlarla çocuklara kimin saldırıldığını bilen yoktu.

ON

Benjamin Fleming odasının penceresinden bakınca, Cindy Delp'in Dante Drive'da oynadığını gördü. Elinde, evde yapılmış bir sapan vardı. Kız yere eğilerek gevşemiş çakılları topluyor, sonra da boş arka bahçenin öbür yanına, ta yeni inşa edilmekte olan evlere doğru atıyordu.

Bu beceri gerektiren bir işti. Cindy ise, tam aksine beceriksizdi. Hareketleri arasında bağlantı yoktu. Taşları, zararsızca tarlaya düşüyordu.

Benjamin'in sapanda gözü vardı. Şimdiye kadar böyle bir sapan görmemişti hiç. İkinci katta olduğu halde, sapanın bir ağaç dalından özenle oyulmuş olduğunu, ağzının verniklendiğini, sonra da sapına, iyi tutulabilmesi için bir sicim dolandığını görebiliyordu. Açıkçası, çocuğun sapan-

da gözü kalmıştı Sapan, Cindy Delp'in hiç bir işine yaramazdı, biliyordu bunu. Anide pencerenin önünden çekilerek, yatak odasından dışarı koştu. Hızla merdivenlerden indi.

«Benjy?» Annesi onun ayak seslerini duymuştu. Mutfağın, «Ne yapıyorsun canım?» diye seslendi.

«Hiç.» Merdivenlerin altında olduğu yerde kaldı.

Kadın, «Dışarı çıkmayacaksın,» diye uyardı onu.

Çocuk, «Aman anne sen de!» diye bağırdı.

«Son sözüm bu, Benjamin. Benimle tartışma. Sıkıldınsa mutfağa gel, yemek yapmama yardım et. Neil de geliyor. Ha, bak, aklımdayken, Rasathane'den küçük bir teleskop almış. Sana söylememi istedi. Eğer hava açık olursa, bu akşam ikiniz tepeye çıkıp, yıldızlara bakabilirsiniz.»

Benjy ağlayarak, «Ben yıldızlara falan bakmak istemiyorum,» dedi.

Marcia sakın sakın, «Vızıldanıp durma, canım,» dedi. «Hiç de hoş kaçmıyor.»

Benjy sahanlıktan zıplayarak, güm diye antrenin ahşap zeminine atladı.

«Lütfen, Benjy, evi kırıp dökmenin alemi yok. Mutfağa gel. Seni özledim, şekerim.» Onu kandırabilmek için tatlılıkla konuşuyordu.

Benjamin mutfağa gideceğine, oturma odasının cumbasına yerleşti. Cindy'ye bakmaya koyuldu. Kız, Dante Drive'in biraz daha yukarısına doğru çıkmıştı. Hâlâ yolun kenarında taş arıyordu. Ona yardım etmeliyim diye düşündü. Hiç değilse sapanı nasıl kullanması gerektiğini öğre-

tirim. Sokaktan da ayrılmam zaten diye kendi kendine akıl yürüttü. Annem beni merak ederse, ön camdan bakınca görür.

«Benjy!»

«Haykırmakta üstüne yok, anne. Şuracıkta, oturma odasındayım.»

«Ne yapıyorsun?»

Oğlan, cumbanın iç tarafına bırakılmış bir kitaba bakarak, «Okuyorum,» dedi.

«Tamam. Oldu. Ne yapıyorsun diye merak ettim.» Sesi yumuşak ve şakacıydı.

Benjamin kitabı eline alıp birkaç sayfa karıştırdı. Sonra cumbanın içine bırakarak parmaklarının ucuna basa basa koridordaki antika portmantoya gitti, ceketini aldı ve sessizce ön kapıdan dışarı süzüldü.

Koşarken hem bir yandan ceketin fermuarını çekiyor, bir yandan da heyecanını yenemeyerek bağıırıyordu. Eylül öğleden sonrasının ısıracı soğuşunu yanaklarında hissediyordu. Sokağın üst başında Cindy Delp durarak başını yana eğdi. Kara gözleriyle, yokuştan yukarı, kendisine doğru koşarak gelen küçük oğlanı izledi.

Marcia birden oturma odasından hiç ses gelmediğini farketti. Benjy öyle sessiz sedasız kitap okuyan cinsten bir çocuk değildi. Ellerini kurulayarak, oğlana bakmaya gitti. Cumbanın içine bırakılmış kitabı görünce seslendi.

«Benjy, banyoda mısın?» Önce merdivenlerin altından bağırdı. Oğlanın koşuşturmasını duyar mıyım diye kulak kabarttı. Nerede bu? diye düşündü. Sinirlerini bozduğu için

oğluna kızılıyordu. Sonra aşağı, bodruma inmeye karar verdi. Tam o sırada, çocuğun parlak kırmızı renkli ceketinin holdeki portmantoda asılı olmadığını farketti.

«Ah, Benjy,» diye fısıldadı. «Nasıl yaparsın bunu?» Korkudan yaşlarla dolan kahverengi gözleri, bakır gibi parlamaya başlamıştı.

Kendini dışarı, öğleden sonrasının soğuk havasına attı. Birkaç saniye sonra titremeye başlamıştı bile. Yine de sokağın her köşesini aradı. Çocuğun adını haykırdı, tek cevap olarak kendi sesinin yankısını duydu. Sonra koşarak eve girdi. Neil ve Sara'yı arayarak onlara Benjamin'in kaybolduğunu haber verdi.

Cindy ondan kaçılıyordu. Benjamin tepenin doruğuna varınca, kız, sokağın öbür yanına geçerek, başka bir evin çimlerle kaplı boş ön bahçesine girdi.

Oğlan, kıza, «Oynamak mı istiyorsun?» diye bağırdı. Sonra onun, yere eğilip bir taş daha alarak kendisine nişanlamasını izledi. Kız, kalın kauçuk şeridi çekince, taş yuvarlanarak zararsızca bir, iki metre öteye düştü. Çocuk, «Atmasını beceremiyorsun,» diye bağırdı. «Öyle atılmaz ki!»

Kız ne cevap verdi, ne de yerden başka çakıлтаşı aldı. Sanki ne işe yaradığını unutmuş gibi, sapanı elinde sallayıp duruyordu. Benjamin'in gözleri sapandaydı. Ona ihtiyacı yok diye düşündü. Birazdan fırlatır atar, ben de alırım. Artık benim olur.

Kaldırımından inerek, ayağıyla bir taş tekmeleyle tekmeleyle, sokağın karşı yanına geçti. Burada rüzgâr bayağı hızlı esiyordu. Çocuğun uzun, kara saçları rüzgârda uçarak yüzünü örtüyordu. Önünü görmek için başını arkaya doğru attı.

Oğlan sokağın orta yerine varınca, kız, vücudu gerilerek, arkaya doğru birkaç adım attı. Başını yana eğmişti. Belirsiz bir noktaya bakan bomboş ifadeli gözleri, yine de oğlandan ayrılmıyordu. Üzerinde ince bir yazlık ceketle, kısa bir pamuklu giysi vardı. Kemikli dizkapakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Uzun, sarı saçları, zayıf yüzünün çevresinde tarazlanmış bir örümcek ağı gibi uçuşuyordu.

Benjamin yolun öteki yanına varınca, kız biraz daha geriye kaçarak, inşaatın ön bahçesine girdi.

Oğlan kibar kibar, «Sana o sapanla nasıl taş atılacağını göstereyim, ister misin?» diye sordu. Kız yine cevap vermedi.

Çocuk sabırsızlanarak, «Hey!» diye bağırdı. «Beni duyuyor musun?» Yine ses yok. Cindy başını bir yana eğmiş, ağzı açık, gözlerini bir kez bile kırpmadan bakıyordu.

Benjamin ellerini jean pantolonunun cebine sokarak, yolu adımlamaya koyuldu. Kıza yaklaşıyor, yalnızca boynuna durduğu yeri değiştiriyordu. Kız da, kocaman gözleriyle onu sürekli izlerken, yalnız başını değil tüm vücudunu çevirerek, onunla birlikte hareket ediyordu.

Oğlan bir daha, «Hey, neyin var senin?» dedi. «Konuşmıyor musun yoksa?» Daha önce kendisine cevap vermeyen biriyle hiç konuşmamıştı.

Kız eğilerek küçük bir kireçtaşı aldı yerden. Yine Benjamin'i nişanladı. Taş da yine zararsızca birkaç adım öteye düştü.

«Hey! Neyin var senin?» Çocuk kaldırımın kenarından birkaç tane ufak çakıltası alarak bunları Cindy'ye attı. Aşağı nişan alıyor, taşların kıza değmemesine çalışıyordu. Ama taşlardan biri sert zeminde sekerek kızın bacağına çarptı. Cindy, keskin acı bir çığlık atarak geriye kaçtı.

Benjamin eline bir taş alarak avucunda iyice sıktı. Taşı hazırlamış, kızın ona yeniden nişan almasını bekliyordu. Ama kız bu kez tepki göstermedi. Tam tersine, ona arkasını dönerek tarlalara doğru gitti.

Ne yapacağına bir türlü karar veremeyen Benjamin, «Hey!» diye bağırdı.

Kız, köyden dikenli telle ayrılan tarlaya gelince olduğu yerde durarak Benjamin'e baktı. Sonra sanki onu kendisini izlemeye çağırıyormuş gibi, oğlana elini salladı.

Neil, Marcia'yı teskin etmeye çalışıyordu. «Belki de yalnızca oynamaya çıkmıştır. İzin istese vermeyeceğini biliyor nasıl olsa.» Onlardan medet umarmış gibi, Sara ile Tom Dine'a baktı. «Lütfen paniğe kapılmayalım,» diye ekledi. Elleriyle de sakin olmalarını işaret ederek, söylediklerini vurgulamaya çalışıyordu.

Marcia, «Burada durup da böyle bekleyemem,» diye kestirip attı. «Gidiş onu aramam gerek.» Parkasının fermuarını kapatarak, eldivenleri ceplerinde mi diye kontrol etti.

Neil hemen. «Hepimiz çıkacağız Marcia. Ama şu işi

sistemli yapalım,» dedi. Gözleri yeniden Tom ve Sara'ya çevrildi. Neil'in boyu da Tom Dine'inkine yakındı. Ama daha inceydi. Tom'la karşılaştırıldığında fizik olarak da daha zayıfmış izlenimi uyandırıyordu. «Tom, senin araban var, değil mi? Sen Sara ile çık, ben de Marcia ile benim arabaya bineyim.» Konuşurken devamlı hareket eden elleri, havada işaret flamaları gibi gidip geliyordu.

Marcia, «Olmaz,» diye itiraz etti. «Arabayla dolaşarak bulamayız Benjy'yi. Sokaklardan birinde olmadığına eminim. Biriyle bir yerlere gitti o. Ya tarlalara, ya ırmak kıyısına ya da ormana.» Sinirden titreyerek diğerlerine baktı. Daha hiç kimse, Benjamin'in tehlikede olduğunu ima etmemişti.

Sara başını sallayarak, «Seninle aynı fikirdeyim,» dedi. «Tek tek arasak daha iyi olur. Neil, sen arabayla sokakları tara. Bizler de tarlalara dağılalım.» Dışarı çıkmaya hazır, kapıya doğru gidiyordu bile.

Tom birden, «Marcia,» dedi. «Benjy'nin özellikle gidebileceği bir yer var mı? Köyün yakınlarında, oynamayı sevdiği bir yer.» Alçak sesle konuşuyordu. Dolaysız, sakın sözleri, antredeki gergin havayı bir an yumuşattı. Hepsi birden, düşünmeye çalışan Marcia'ya baktılar.

«Biz buraya geleli o kadar az oldu ki. Yani, fazla yer bilmez. Çoğu kez bahçede oynar ya da küçük parka gider...»

Tom, «Öyleyse sen parka bak, Sara,» dedi. «Olur mu?» Sara başını salladı. Aramayı Tom düzenlemeye girişince, birden kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

«...Bir de ahırlar... Ahırlara bayılıyor...»

Tom, «Ben ahırlara bakarım öyleyse,» diye atıldı. «Onu bulamazsak, yarım saate kadar burada buluşalım.»

Cindy, Benjamin'in onu gözden kaybetmemesine yardımcı oluyordu. Dikenli telin altından geçerek, yokuş aşağı, ahırlara doğru yürümeye başladı. Benjy onun hızına ayak uydurabiliyordu. Köyün dışına çıkmışlardı, ama evler hâlâ meydandaydı. Küçük oğlan, mısır dizilerinin üstünden, köyün kahverengi tahta kiremitlerle kaplı damlarını görüyor ve korkmuyordu.

Ancak, tarlaya varınca, Cindy koşmaya başladı. Mısır dizilerinin arasına çaprazlamasına dalıyor, zıplayarak sıradan sıraya koşuyor ve gittikçe hızını artırıyordu. Oğlan da onu gözden kaybetmemek için koşmak zorunda kalmıştı. Yine de, onu, ancak uzun mısır saplarının arasında renkli bir nokta olarak seçebiliyordu.

Aniden kızı bütün bütün gözden kaybetti. Uzun, sık mısırların arasında, soluk soluğa vargücüyle koşuyor, minicik ayaklarıyla sürülmüş toprakta sendeleyip duruyordu. Derken kızın koşarken çıkardığı gürültüler de kulağına gelmez oldu.

Durup dinledi. Çıt yok. Sadece, buz gibi bir rüzgâr esiyordu

«Cindy!» diye haykırdı. Sesi bomboş öğle sonrasında ortalığı çınlattı. Bir daha, bir daha haykırdı. Sonra yorgun, bitkin, hıçkırarak toz - toprağın içine çöküp kaldı. Bir mısır ormanında yitip gitmiş, minnacık bir gölge.

Tom Dine, Marcia Fleming'in evinden aşağı, Michelangelo Court'un berisindeki ahırlara doğru indi. Meydanlık, dev çınar ağacını çevreliyordu. Delplerin beyaz evi, yeni ve küçük çağdaş evler arasında, başka bir diyardan, başka bir zamandan gelmiş gibi, kocaman duruyordu.

Ahır, çiftlik evinin otuz, otuz beş metre kadar sağında ve biraz yukarıdaydı. Şimdiden gerekli değişiklikleri yapmaya başlamışlardı, ama burası yine de 'eski moda, kırmızı bir ahırdı işte. Çatıların altındaki üç köşeli, yüksek duvarları ve geniş kapılarıyla eski tip bir ahır. Tom, traktör izlerinden yürüyerek geniş, çift kanatlı kapıya geldi ve içeri girdi.

Önce ineklerle atların bölmelerini aradı. Sonra yukarı kata, samanlığa çıktı. Kapkara, sessiz binada dolaşırken, bir yandan da Benjy'ye sesleniyordu. Samanlık, bir köşeye atılmış beş, altı balya dışında, bomboştur. Tom iyice emin olabilmek için, yığının tepesine çıktı.

Cindy, orada balyaların arasında saklanıyordu. Dizlerini vücuduna çekmiş, başını dizlerine dayamış haliyle, bir topu andırıyordu.

Genç adam, «Cindy,» diye fısıldayarak çocuğun yanına çömeldi.

Ona dokunmadı. Kızın ulaşılmaz hali, onu ihtiyatlı davranmaya zorluyordu. Ama sesine cevap vermeyince, hafifçe kolunu okşadı.

Kız, tıpkı bir hayvan gibi, onun temasından kaçarak bütün bütün büzülüp tortop oldu. Adam, yüzünü görebil-

mek için biraz daha eğildi. Birden burnuna kızın su görmemiş bedeninin kokusu çarptı. Şaşkınlıkla geriledi.

«Cindy, gel, eve götüreyim seni.» Kızı kolundan çekelmeye çalıştı.

Kız, Tom'un yüzüne okkalı bir yumruk attı. Küçük yumruğu tam adamın çenesine oturdu. Canı yanan Tom'un başı hızla geri kaydıldı.

«Allah kahretsin!» Bu kez iki eliyle kızı zaptetmeye çalıştı. Cindy kollarını savurarak onun ellerinden kurtuldu. Geri kaçmaya çalıştı.

Tom onu sağ ayak bileğinden yakaladı. Küçük kız, serbest kalan ayağıyla onu deli gibi tekmeleyerek, keskin, acı çığlıklar atıyordu. Çıkardığı vahşi ses öyle ürkütücüydü ki, adam biraz daha devam ederse kızın kendisine saldıracağından korkarak, bir an durakladı.

Kız, elleriyle balyanın telini kavrayıp kendini ileri çekerek, kaçmaya çabaladı. Tom, sol bacağına uzanınca, Cindy ona bir tekme savurdu. Başını hedef alan tekme omuzuna gelince, Tom bir an dengesini kaybetti ve kızın bileğini bıraktı. Kız hemen ayağa fırlayarak balyaların tepesine tırmandı. Tom da hızla yerden kalktı, iki balyanın üstünden atladı ve çocuğun önünü kesti. Cindy şimdi kapkaranlık bir köşede kapana kısılmıştı.

Adam kendini toplamak için derin derin soluk alarak, «Hadi bakalım,» dedi. «Benimle geliyorsun.» Kızın ne kadar tehlikeli olduğunu artık öğrendiği için, yavaş yavaş ona yaklaştı. Artık buna yalnızca, geri zekâlı bir çocuk denemezdi.

Bir hamle daha yaparken, aniden durdu. Kızın gözleri bu kez belirli bir noktaya bakıyordu. Kocaman açılmış göz-bebeklerinde çabucak yanıp sönen şimşek gibi parlak, me-nekşe rengi ışıklar, gözlerinin ağ tabakasında zikzaklar çizerek âdeta alev almış gibi yandı.

«Cindy!» Kızın gözlerinde bir renk curcunası vardı şimdi. Güzelim maviler, yeşiller, sarılar, göz kamaştırıcı parlaklıklarıyla adamı kör ediyordu sanki. «Yapma!» Başını yana çevirerek, kollarını kaldırıp gözlerini korumaya çalıştı. Kız birden onu iterek fırladı, yanından koşup samanlığın köşesine vardı.

Tom ona, «Dur!» diye bağırdı. Ama kız çoktan merdivenlere varıp gözden kaybolmuştu bile. Genç adam onun peşinden koşarak boş binadan çıktı, eski domuz ağılını geçti. Sonra ahırın arkasındaki dikenli tellerin üzerinden atlayarak, halen ekilmekte olan çiftlik arazisinin son kalıntısını oluşturan mısır tarlasına girdi.

Önü sıra katı, sarı mısır saplarını haşırdatarak, yokuş yukarı hızla giden kıza yaklaşıyordu artık. Çocuk, iki dönümlük mısır tarlasının derinliklerine doğru yol alıyordu.

Artık alacakaranlıkta basmış, Tom'un görüş alanı birkaç metreye inmişti. Elimden kaçıp kurtulacak diye düşündü. Dalağı şimdiden uyarı sinyalleri vermeye başlamış, yanına sancılar saplanmıştı. Soluk almakta güçlük çekiyordu. Onun hızına ayak uyduramayacaktı. Bir an sendeledi. Neredeyse düşüyordu. Başını kaldırıp baktığında, kız tamamen gözden kaybolmuştu.

«Canına yandığınının!» iHemen durup dinledi. Biraz ilerisinde, sağ tarafta, birisi koşuyordu. Tom da, sesi izleyerek yeniden koşmaya başladı. Yirmi metre kadar koşuktan sonra durdu. Sık mısır dizilerinin arasından yine, canını dişine takmış koşan birinin çıkardığı hışırtılar işitiliyordu. Ama ses bu kez, aşağıdan, alabildiğine uzanan tarladan geliyordu.

«Allah kahretsin!» diye küfrederek bu kez yokuş aşağı koşmaya başladı. Sonra mısır dizilerinin arasına daldı. Elleriyle kendine yol açarak, bir diziden diğerine gidiyordu.

Gece çökmüştü tarlaya. Sanki karanlık, tepeden aşağı yuvarlanarak gelmiş, mısır dizilerinin arasındaki boşluğu doldurmuştu. Yukarıda, gökyüzünde günün son ışıkları, solgun, yumuşacık bir ışık, artık yıldızların donuk parıltısına karışmıştı.

Rüzgâr da hızlanmıştı. Mısırların arasından esiyor, dimdik mısır saplarını sanki orakla ikiye biçiyordu. Rüzgâr, genç adamın etrafında girdap gibi dönerken, kızgın bir orkestra kadar gürültü çıkartıyordu.

Tom, kızı kaybettiğini biliyordu artık. Koşmaktan bitkin düşmüş, soluk soluğa kalmıştı. Her yanı ağrıyordu. Etrafına bir daha göz attı. Sonra tarlanın üst kısmına gitmek için yokuş yukarı yola koyuldu. Yardım istemeli diye düşündü. Santucciye haber verip, polisi de arama ekibine katarız. Tarlanın neresinde olduğunu anlamak için başını kaldırıp baktı. Mısırların arasında, üç, dört metre ötede çömelmiş oturan Cindy gözüne çarptı.

«Cindy!» Mısırları geriye doğru iterek, çocuğun üze-

rine atladı âdeta. Kız, küçük oğlanı kucaklamış, sımsıkı tutuyordu. Tom kollarını uzatmış, ileri atlayınca Benjy'yi serbest bırakarak yana zıplayıp adamın hamlesini boşa çıkardı. Benjamin mısırlara doğru fırladı, ayakları birbirine do-laştı, yere yuvarlandı.

Küçük oğlan ağlıyordu. Tom onu hemen yerden kaldırarak bağrına bastı. Şefkatle kulağına her şeyin yolunda olduğunu fısıldadı. Güvenliktesin dedi. Ama daha bunları söylerken bile, Köy'deki hiç kimsenin güvenlikte olmadığını bilincindeydi.

ON BİR

Sara Marks, geceyarısından sonra uyandığında, ellerini geceliğinin içinde göğüsleriyle oynarken buldu. Sırtüstü döndü. Kan vajinasına hücum ediyordu. Karanlık yatak odasında acıyla inledi. Sonra, orgazm bütün vücudunu parçalarcasına sararken, güçlkle yutkundu. Kalçaları her dalga ile sarsılırken, yastığına sıkı sıkı sarıldı ve kendini, yakıp yıkan darbeye teslim etti.

Birkaç saniye sonra bitmişti. Sara, beyaz, pamuklu geceliği terden sıırıslıslam, sürüne sürüne yataktan kalkmaya çalışırken, soluk soluğa kaldığını farketti. Oracıkta oturup kaldı. Ta ki, yeniden normal şekilde solumaya baş-

layana kadar. Ani, beklenmeyen, şiddetli orgazmlar onu şaşırtmıyordu artık. Ancak, bu şiddet sahnesi sona erdikten sonra, yeniden ürkmeye başlıyordu.

Ayağa kalkarak, sendeleye sendeleye banyoya gitti. Geceliğini çıkardı. Bir duş yapmalıydı. Vücudu ter içinde kalmıştı.

Karanlıkta el yordamı ile bir havlu alarak, boynu ile vücudunun terini kuruladı. Sonra ışığı yaktı. Flöresan lambaların yanıp sönen parlak ışığında aynaya baktı. Burun deliğinde bir kan kabarcığı vardı.

Korka korka parmağıyla kabarcığa dokundu ve patlattı. Kan, dudağının kıyısından aşağı kaydı, çenesine aktı. Her kan görüşünde olduğu gibi, heyecanla titriyordu. İlaç dolabının kapısını açarak, ağız gargarasını çıkardı. Ağzını çalkaladı. Sonra duşa girdi. Tam on dakika buz gibi suyun altında kaldı.

Sara musluğu kapattı, büyük, kahverengi bir banyo havlusuna sarındı ve yatak odasına gitti. Tam odanın orta yerine varmıştı ki, o ani, alevden şimşegin yine beynine vurduğunu, âdeta ikiye ayırdığını hissetti. Çılgınca bir orgazm daha başlıyordu.

Sara yatağın üstüne yığıldı. Ama bu kez, o şeyle mücadele etmeye çalıştı. Aklını, vajinasında olup bitenlerden, vücudunun merkez noktasını akar ateş gibi saran o sıcaklıktan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bütün dikkatini işine vermeli, o hafta yaptığı deneyleri düşünmeliydi. Yan dönerek yataktan kalkmaya çabaladı. Sonunda, saldırıya göğüs ge-

remeyeceğini anladı. Arzu gelgitinin üzerinde hakimiyet kurmasına, cinsel dalganın vücudundaki kısa, ama yoğun akışını tamamlamasına karşı çıkmamanın imkânı yoktu. Her şey bitince kalkıp oturdu, telefona uzanarak evinden Tom'u aradı.

Fısıldayarak, «Rahatsız ettim, kusura bakma,» dedi. «Vakit geceyarısını geçti, biliyorum, ama yine oldu Tom. Bana yardım et, n'olur.» Ağlamaya başladı. Serseme dönmüş, çok korkmuştu. Gözyaşlarını bir türlü durduramıyordu.

Adam hemen, «Canın acıdı mı? Bir yerine bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Hayır, ama gittikçe daha beter oluyor. Gittikçe şiddetleniyor, Tom.» Sonra kanı hatırlayarak elini burnuna götürdü. «Üstelik kanama da oldu.»

«Sara, hemen giyiniyorum ben. Bir saat içinde orada olurum.»

«Teşekkür ederim.» Sara'nın sesi yine fısıltı halinde çıkıyordu. Ona, ya da bir başkasına, yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmek çok güçtü. Ama içten içe, adam geleceği için seviniyordu. Telefonu yerine koyduğu anda. kulaklarını zil sesi doldurdu. Daha elini almacın üstünden çekmemişti bile.

«Sara!»

«Evet, Marcia.»

«Yine oldu.»

«Biliyorum, bana da oldu. Bir şeyin yok ya?»

«Şimdi iyiyim.»

«Herhalde hepimizin başına aynı şey geldi.»

«Ötekileri arayalım mı?»

«Biraz bekleyelim. Köydeki herkesi uyandırmanın âlemi yok.»

«Sara, korkuyorum ben.» Kadının sesinde ağlamaklı bir hava yoktu. Korku vardı. Sadece korku.

«Tamam, Marcia, tamam.» Sara ona güven vermek için sakın sakın konuşuyordu. O gece başka saldırı olmayacağından eminmiş gibi. Keşke Tom bir saatlik yolda oturma-
sa diye düşündü. Adam yanında olsaydı, kendini çok daha fazla güvende hissedeceğini biliyordu. Oysa ne kadar yersiz bir güvendi bu. Tom ne yapabilirdi ki? Hiç kimse bir şey yapamazdı. «Marcia, ben şimdi çıkıp sana geliyorum. O zaman biraz olsun rahat eder misin?»

«Aman Allahım, elbette! Ama tek başına dışarı çıkmaya razı olamam. Vakit geceyarısını geçti. Yani, neler olup bittiğini bilmiyoruz ki!»

«Bana bir şey olmaz. Topu topu bir blok ötedesin. Üstelik ben de, birisinin yanında olursam kendimi daha emin hissedirim. Bu gece, bütün olanlardan sonra, dinlenebileceğimizi hiç sanmıyorum.»

Marcia, «Kaldırımdan ayrılma,» diye talimat verdi. «Sakın kestirme diye, arka bahçelerden gelmeye kalışma.»

Sara gülümsedi. «Tamam, kestirme yollara rağbet etmeyeceğim.» Aynı korkuyu paylaşan ve onu merak eden başka bir kadının varlığı, onun da moralini yükseltmişti.

Kapattığı anda telefon yeniden çaldı. Bu kez Kathryn Mackey arıyordu. O da aynı olayın kendi başına geldiğini haber veriyordu.

Sara ona, «Marcia Fleming’de buluşalım,» dedi.

«Başkaları da var mı?» diye sordu Kathryn Mackey.

«Biz üçümüz varız. Sanırım başkaları da vardır. Ama gün ışımadan onlara telefon etmek istemiyorum.»

«İyi ama, Rebecca Hunt’ın evinde ışık yanıyor.»

«Onu ara, öyleyse. İkiniz birlikte Marcia’ya gidin.»

Kadına talimat vermek Sara’yı rahatlatmıştı. Duruma hakimdi işte. Yapılacak işler vardı. O giyinirken telefon iki kez daha çaldı. Geceyarısı uykusundan uyanmış, korkmuş kadınlar. Onlara nerede buluşacaklarını söyledikten sonra giyinmeyi bitirdi. Sonra aşağı indi, ön kapıya, Tom’a bir not bırakıp, nerede olduğunu bildirdi. Ve karanlığa çıktı.

Sara havaya uygun giyinmişti. Gök bulutsuzdu, ama gece bayağı soğuktu. Bıçak gibi keskin rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Kendini korumak için yağmurluğunun yakasını kaldırdı. Bir an, eve dönüp arabayı almayı düşündü. Sonra bunun aptalca bir şey olduğuna karar verdi. Olduğu yerden Marcia’nın mutfağının ışıkları görülüyordu. Petrarch Court’tan o yana kıvrılarak giden kaldırımı izlemektense, yandaki evlerin arka bahçelerinden geçip, yokuş aşağı inmeye karar verdi.

Sara, rüzgârdan korunmak için başını önüne eğerek, ellerini ince yağmurluğunun ceplerine sokup, arazinin sınırına kadar yürüdü. Cindy Delp, yanından geçerken elini uzatıp onu kolundan yakalayana kadar da, Marcia’nın arka

bahçesindeki tek ağacın yanında, karanlığa sığınmış duran kızı görmedi.

Sara, çocuğun elini kolunda hissedince birden ürkerek sendeledi. Sonra kendine geldi ve o da kızın kolunu tutarak haykırdı. «Cindy! Ne yapıyorsun? Neden evinde değilsin?»

Genç kadın ayın parlak ışığında kızın sorularını anlamadığını gördü. Cindy'nin yüzü tamamen anlamsızdı. Akli da başka yerde gibiydi.

Sara sertçe, «Cindy!» dedi. Derken, anormal derecede içine kapanık bir çocuğun dikkatini çekmenin bayağı zaman aldığını, hatta bazen imkânsız olduğunu hatırladı.

Cindy cevap vermedi. Ama Sara'nın koluna girerek, onun parmaklarını kavradı. Sonra genç kadını çekeleyerek, arkasından gelmesini istedi.

Sara ona karşı koymaya çalışarak, «Cindy ne var diyorum?» diye sordu.

Cindy bir an olduğu yerde kıpırdamadan durdu. Var gücüyle dikkatini toplayıp konuşmaya çalışıyordu. Dudaklarında bir kelime şekillenir gibi oldu. Sonra yüzünde sadece sonuçsuz bir çabanın verdiği umutsuzluk ifadesi kaldı. Kız, keskin, acı çığlıklar atarak, tek kelime söyleyemeden kendini Sara'nın kucağına attı. Sabırsızlanıyordu, çılgın gibiydi. Genç kadının kolunu tutarak onu arkasından çekti. Sara'nın yapabileceği bir şey yoktu. Köye doğru çocuğu izledi.

Peggy Volt, Wycliffe Drive'daki evinin yatak odasında, karanlıkta gözlerini kırpmadan yatıyordu. Bir dizi hızlı orgazm, birbiri ardınca geçip gitmiş, sonra tekrar uyuyakalmıştı.

Tilki uykusu gibi, hafif, tedirgin bir uykuydu bu. Kocasının ön taraftaki yatak odasından çıktığını duyunca da, hemen uyanmıştı. Mahmurluğun zerresi kalmamıştı üstünde. Büyük bir dikkatle onun aşağı, bodruma inen ayak seslerini dinledi. Adam artık bütün gün projesi üzerinde çalıştığı için, vaktinin çoğunu evde, bodrumdaki yeni cihazların başında geçiriyordu.

Peggy ona bu projenin nasıl bir şey olduğunu sormamıştı bile. Ona işi hakkında soru sormanın boşuna olduğunu biliyordu. Nasıl olsa bir açıklama yapmazdı. Üstelik de, işlerine burnunu soktu diye kızardı. Kevin'le evlendiği zaman, adam onu işi konusunda uyarmış, tıpkı geçmişi gibi bu konuda da hiç bir şey öğrenemeyeceğini söylemişti.

Bu açıklamayı kabul etmişti kadın. Hatta içten içe, kocasının esrarlı bir geçmişi olduğu için heyecanlanmıştı da. Kevin böyle, gözüne daha romantik görünüyordu. Ama o sıralar çok daha gençti, tabii. Hem de âşıktı. Zamanla bu gizliliğin kendini korumak, karısının kendisine fazla yaklaşmasını önlemek için bir yol olduğunu anladı. Bu, Kevin'in, evliliklerini kontrolü altında tutabilmek için başvurduğu sinsi bir yöntemdi.

Peggy doğrularak sabahlığına uzandı. Sonra karanlıkta kapıya giderek, dikkatle açtı. Adam aşağı katta ışıkları yakmıştı. Koridorda gölgeler görünce Kevin'in nerede ol-

duğunu anladı. Kocas, mutfağın ışığını yakıp, aşağı, atölyeye inmişti.

Üst kattaki holden sessizce geçip merdivenleri indi. Sonra karanlık oturma odasını hızla aşarak, mutfağa geldi. Kapıda bir an duraklayıp, içerisini gözetledi. Mutfak boştu. Adam bodrum kapısını açık bırakmıştı. Benim arka taraftaki yatak odasında mışıl mışıl uyuduğumu sanarak ihtiyatsız davranmış, diye düşündü. Peggy mutfağı da geçerek, bir çekmeceyi açtı. Şimdi gerçekten korkmuştu. Uzanıp büyük et bıçağını alırken, titreyen ellerine baktı.

Cindy Delp, Sara'yı çeke çeke Marcia'nın evinden uzaklaştırdı. Arka bahçeden çıkıp, çiftlik yolunun öbür tarafına geçtiler. Sara, rehberini izleyen bir kör gibi, çıt çıkarmadan onun peşinden gidiyordu. Köyün kıvrılan ana caddesinden yukarı doğru çıkıp, Voltların evine yaklaştılar. Genç kadın, çocuğa hiç bir şey sormadı.

Peggy Volt bıçağı çekmecedan alarak, ağır ağır tezgâhtan uzaklaştı. Mutfağın ortalarına doğru geriledi. Kendini, bir başkasıymış gibi, dışarıdan izliyordu sanki. Yavaşça dönüşünü, bodrum kapısına gidip orada gölgelerin içinde duruşunu seyretti. Akli ona, kendine hakimiyetini yitirdi diyordu. Oysa kendini çok sakın ve dinlenmiş hissediyordu. Amy'nin ölümünden bu yana duyduğu o işkenceden farksız suçluluktan arınacaktı sonunda. Bebeğinin intikamını alacaktı, yavrusunun beynini mahvettiği için onu öldürecekti. Büyük et bıçağını geniş sabahlığının kıvrımları arasına gizleyip, yavaşça ilerledi.

Cindy Delp, Sara'yı, Voltların evinin arka tarafına götürdü. Gittikçe daha hızlı yürümeye başlamıştı. Acele etmesi için Sara'yı çeğiştiriyordu. Kevin Volt arka bahçenin çevresini madeni, yüksek bir sınai telörgü ile çevirmişti. Ama Cindy usta bir hareketle elini tellerin arasından uzatarak, kapıyı açtı.

Sara, «Cindy?» diye fısıldadı, ama kız bir an bile duraksamadı. Sara'yı da peşinden arka bahçeye çekti. Burası daha da karanlıktı. Ev ayışığını kesiyordu. Bahçe simsiyah-tı. Sara, ayaklarıyla bastığı yeri yoklayarak karanlıkta yürümeye çalışırken, onu her an daha ısrarla çeken Cindy, genç kadını kilitli kapıya doğru sürükledi.

Kız, Sara'ya yol göstermeye devam ediyordu. Yalvaran bakışlarını ona dikerek, sessizce, kapının zilini çalmasını işaret etti. Sara, çocuğun beyaz, porselen gibi şeffaf yüzünü güçlkle seçebiliyordu. Ama Cindy'nin gözlerinin hâlâ, sönmüş ışıklar gibi, boş boş baktığını, bakışlarını belirli bir odak noktasına dikemediğini farkettti.

Sara, tereddütle, «Neden?» diye sordu. Peggy telefon eden kadınlar arasında değildi ve Sara, gecenin bir vaktinde Kevin'i ve onu uyandıracağını biliyordu. Tatlılıkla, «Hadi gel, Cindy,» dedi. «Seni eve götürüyim.»

Cindy, Sara'nın onu tutmasını önlemek için geriye sıçradı. İradesini umutsuzca zorlayarak konuşmaya çalıştı. Ama kıpırdanan dudaklarından ses çıkmadı. Sonunda kız, bomboş geceye karşı keskin ve acı bir çığlık kopardı.

Kevin donanımını bodrum duvarlarından birinin içine

yerleştirmiş ve görünmemesi için de madeni kabinelerin içine saklamıştı. Ağır, madeni kapılar kapanınca, dışarıdan bakan biri, bunları kurşuni renkte bir dizi dolap sanırdı.

Peggy daha önce bu donanımı meydanda görmediğı gibi, çalıştığına da tanık olmamıştı. Pırıl pırıl aletler, bir sürü monitör ekranı, kompüterler ve dizi dizi topuzlarla düğmelerin güzel, hatta heyecan verici bir görünümü vardı. Birden, tıpkı bir uçağın pilot kabinine aradan şöyle bir göz attığı zaman kapıldığı duygularla sarsıldı.

Kevin ona arkasını dönmüş, bir konsolun üstüne eğilmişti. Cihazların biri bozulmuştu herhalde. Donanımın bir parçasının panosunu çıkarmıştı ve telle uğraşıyordu. Yanına, tezgâhın üstüne bir sürü küçük alet, minyatür cımbızlar ve tornavidalar dizilmişti.

Peggy merdivenin en alt basamağında durarak onun çalışmasını izledi. Adam işine öylesine dalmıştı ki, kadının merdivenlerden indiğini bile duymamıştı. Onun ellerinin emin hareketleri ve gereksiz çaba harcamaması kadını hem büyölüyor, hem de itiyordu. Ameliyathanedeki bir cerraftan farkı yoktu. Birden, hiç beklemediğı bir anda, yoğun bir nefret dalgasıyla sarsıldı. Çılgınca öfkesi gözlerini kararttı ve sendeledi. Bir kez daha, kendini dışarıdan izlediğini farketti. Et bıçağını iki koluyla birden havaya kaldırıp, başının üzerinde bir an tutarak beklediğini gördü.

Aslında işin ne kadar basit olduğunu biliyordu. İyi aydınlatılmış bodrumda birkaç adım atacaksın. Sonra hızlı, şiddetli bir darbe. Omuzunun aşağı doğru büküldüğü yere

nişanlayacaksın. Temiz bir iş, sapla gitsin. Köşeden kalbine sapla. Kan da akmaz diye düşündü. Kalbini ikiye ayıracağım, hepsi bu.

Sara, çocuğun gözlerinde bir anlık dehşet parıltısı gördü. Bakışları bir odak noktasında birleşti ve dondu kaldı. Cindy'nin solgun yüzünden bir bilinç dalgası geçti. Uzun bacaklı kız, sarsak sarsak dönerek arka kapıya gitti ve eliyle zile bastı. Sonra çift camlı kapıya vurdu, kapıyı yumruklarıyla dövdü.

Peggy zili duymadı. Küçük, ince vücudu ile odanın karşısına doğru atıldı. Et bıçağını zarif bir kavis çizerek sallayıp, öne eğilmiş kocasının omuzuna doğru savurdu.

Kapının zili adamı şaşırttı. Ani sesle irkilerek, geriye doğru sıçradı. Peggy'nin bıçağı da omuzunu sıyrarak madeni tezgâha çarptı. Kadın düşecek gibi sendelerken, Kevin onu yere yığılmadan yakaladı. Peggy'nin artık direnecek gücü kalmamıştı. Bir isteri krizine kapılarak, kocasının kollarında ağlamaya başladı.

Sara, Cindy'ye sarıldı. Kollarını uzun boylu çocuğun omuzlarına dolayarak, onu zorla arka kapının merdivenlerinden geriye çekmeye çalıştı. Cindy'nin kapıyı yumruklarla çıkardığı gürültü ile, bütün Wycliffe Drive'ı uyandıracığından korkmuştu.

Kız bir an onunla mücadele etti. Derken vücudu gev-

şeyiverdi. Sara'ya dönüp, genç kadına sarıldı ve başını onun boynuna gömdü.

Sara çocuğu kendinden uzaklaştırarak onun kocaman, kapkara gözlerine baktı. Cindy yine o keskin, acı çığlığını koyuverdi. Yüzü acıyla büzüldü.

Sara, «Bana ne anlatmak istiyorsun, Cindy?» diye sordu. «Neden beni buraya getirdin?» Ama çocuk boş boş onun yüzüne bakmakla yetindi. Kafası yine başka yerlerdeydi anlaşılan. Sara içini çekerek çocuğu göğsüne bastır-
dı. «Pekâlâ, Cindy. Seni eve götüreceğim.» Kolunu çocuğun omuzuna dolayarak onu Voltların arka kapısından uzaklaştırdı. Çiftlik yolundan, kızın evine doğru yürüdü.

Bodrumda Kevin Volt yutkunmaya çalışan karısının ağzındaki elini daha da bastırdı. Kadın kurtulmaya çalışınca da onu büsbütün sıkıca kavrayarak, kıpırdayamaz hale getirdi. Bir an Peggy'i falan unutup, gürültü devam ediyor mu diye dinledi. Artık zil çalmıyordu. Kapıyı yumruklamaktan da vazgeçmişlerdi. Gelenin kim olduğunu merak etmişti doğrusu. Ama kaygılanmıyordu. Tek kaygısı karısıydı. O da kollarında kapana kısılmıştı işte.

ON İKİ

Marcia Fleming elinde bir sürü kâğıtla oturma odasına gelerek, «Bir şeyler buldum galiba,» dedi.

Kadınlar beklerken televizyonu açmışlardı. Hiç ses çıkmadan eski bir siyah - beyaz filmi izliyorlardı. Saat sabahın üçünü geçmiş, herkes bitkin düşmüştü. Saldırıları bitmişti artık. Tek istedikleri, biraz uyumaktı. Yine de hiçbirisi Marcia'nın evinden ayrılmadı. Bir şey söylemiyorlardı ama, yalnız kalmaktan korkuyorlardı.

Marcia, «Belli bir sıra izleniyor gibi,» diye devam etti. Kanapeye oturup kâğıtlarını sehpayaya yerleştirebilmesi için ona yer açtılar.

«Eğer herkes olanları tam olarak anlatmışsa, verdiğiniz saatlere göre, saldırılar köyü bir uçtan bir uca tarıyor.» Marcia kollarını savurarak ne demek istediğini daha açıkça anlatmaya çalıştı. «Önce, ırmağa en yakın olan kadınlardan, Pam ve Kathrynden, yani köyün alt yanından başlıyor. Saldırı daha sonra tepede son bulup, diğerlerinden beş ilâ on dakika sonra da, köydeki son kadın olan Sara'yı hedef alıyor.»

«Ne demek yani bu?» diye sordu Jil.

Sara, «Bize bir tür dalga çarpıyor demek,» dedi.

Marcia, «Belirli bir düzen daha var,» diye ekledi. Bir süre kâğıtlarını karıştırdı. «Geçen hafta bu saldırılar başladığından beri, araları gittikçe azalıyor. Amy Volt, Salı akşamı saat onda öldürülmüştü Sara ilk orgazma ertesi sabah ulaştığını söylüyor. Saat sekiz sıralarında. Debbie ise aynı gün öğleden sonra dörtte öldürüldü.»

Genç kadın, «Bu ilk iki saldırı arasında 10 saat vardı,» dedi. «İkinci ile üçüncü arasında ise sekiz saat geçti. Şimdi daha da sık oluyor.» Yeniden kadınlara baktı. «Bu hesa-

ba göre, bazılarımız bu gece saat onda aynı olayı bir daha yaşayacak.»

Rebecca Hunt, «Neden bazılarımız?» diye sordu.

«Bana verdiğiniz saatlere göre, hepimiz aynı anda orgazm olmuyoruz. Baksanıza, bu gece buradakiler, saldırıya uğrayanların ancak yarısı. Örneğin Peggy Volt, orgazm olursa beni ya da Sara'yı arayacağını söylemişti. Sonra Joy Lang de aramadı. Oysa o da arayacaktı.»

Pam, «Joy evde değil ki,» diye atıldı. «Bu gece başkentte birisiyle buluşacaktı. Bana, gece de orada kalacağını söyledi.» Pam gözleri kocaman kocaman açılmış, masum bakışlarla diğerlerine baktı. «Köyde kalmaktan korkuyor.» Sesinin özür diler gibi bir tonu vardı.

Sara sakın sakın, «Hepimiz korkuyoruz, Pam,» dedi. Sonra Marcia'ya döndü. «Peggy nerede?» Sara ne Marcia'ya, ne de diğerlerine Cindy Delp'in nasıl kendisini köyün bir ucundan bir ucuna sürüklediğini ve Voltların kapısını vurduğunu anlatmamıştı.

Marcia başını iki yana salladı.

«Ona telefon etsek mi dersiniz?» Sara bayağı huzursuz olmuştu. Cindy Delp'in hali şaşılmayacak gibi değildi. Birden, yoksa bir hata mı işledim diye düşündü. Belki de Peggy'yi uyandırıp, iyi olup olmadığını sorsa daha iyi ederdi.

Kendini tutamayarak, «Bence Peggy'ye telefon etsek iyi olur,» diye patladı.

Marcia, «İyi ama Sara'cıgım, saat geceyarısını çoktan geçti,» dedi. «Bir şey olsaydı, mutlaka bizi arardı.»

Sara ayağa kalktı. Diğer kadınların hepsinin kendisini gözlediklerinin farkındaydı. Üstelik sinirli hali ile onları tedirgin ettiğini de biliyordu. Oysa bu bunalım anında sakin ve kendinden emin olması gerekiyordu. Ne var ki, Peggy Volt için adamakıllı endişelenmeye başlamıştı.

Sonunda, «Ona telefon edeceğim,» diye kararını bildirdi ve hiç duraklamadan mutfığa giderek numarayı çevirdi. Sesini duysam yeter diyordu. O zaman içim rahat edecekti.

Kevin Volt daha ilk çalışta, sanki başında bekliyormuş gibi, telefonu açtı. Sara özür dileyerek Peggy ile konuşmak istediğini söyledi.

Kevin soğuk soğuk, «Peggy uyuyor, Sara,» dedi. «Bir şey mi var?»

«Bir şey... Yo, pek sayılmaz.» Sara, kordonu çekerek duvardaki telefondan uzaklaştı. «Peggy'nin sana anlatıp anlatmadığını bilmiyorum ama, Kevin, biz kadınlardan bazıları oldukça garip saldırılara hedef oluyoruz.»

«Saldırı mı?»

Sara, «Eh, aslında pek saldırı sayılmaz,» diye içini çekti. «Bence sana bunu Peggy anlatmalı.» Genç kadın birden bocalamaya başladığını farketti. Bu işi hiç de iyi yürütemiyordu doğrusu.

«Elbette. Peggy zor bir dönem geçiriyor. Bebeğin doğumundan sonra bu kadarı da normal sayılır.»

«Biliyorum, Kevin. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilirim.» Adam haklıydı. O kim oluyordu da Peggy'i kontrol ediyordu?

«Sara, bu saldırı hikâyesi de nedir, kuzum?» Kevin yalnızca merak etmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama sesi iyice gerginleşmişti.

«Gerçekten bunu sana Peggy'nin anlatmasının daha doğru olacağına inanıyorum.» Sara ona açıklama yapmaya kararlıydı.

«Sara, karım hasta. Doktorlar ona çok güçlü teskin edici ilaçlar veriyorlar. Bugünlerde kadının aklı başında değil. Sen de kalkmış bana onun ve diğer kadınların, **saldırıya uğradığını** söylüyorsun!» Adamın sesi iyice tizleşmişti. Artık sahiden korkuyordu. Yoksa bir şeyler mi olmuştu?

«Kevin, doğru dürüst bir açıklama yapmadığının farkındayım. Beni bağışla. Ama başka bir şey söylememeyi tercih ediyorum.» Sara kendine hakimiyetini yeniden kazanmıştı. Sırlarını açmayacaktı bu adama. Yavaşça, «Peggy'ye sor,» dedi.

Almacı yerine koyarken. Sara'nın elleri titriyordu. Bir an yerinde durarak sakinleşmeye çalıştı. Sonra içeri gidip kadınlara Peggy Volt'un, bir şeyi olmadığını, evinde uyuduğunu bildirdi.

Kevin karısının yatağının kenarında birkaç dakika oturarak, Sara Marks'a olan hırsının geçmesini bekledi. Tam da dikkatsizlik ve tedbirsizliğin sırasıydı ya!

Öncelikle karısı için kaygılanıyordu. Neyse ki, iğne yaptığından bu yana, yerinden bile kıpırdamamıştı. İlaç daha en azından on iki saat kendine gelmemesini sağlardı. Biliyordu bunu. Onu tek başına bırakarak, yatak odasının

kapısını kilitledi ve aşağı, atölyesine indi. Saat daha dört bile olmamıştı. Gün ışımadan yapılacak bir sürü işi vardı.

Bodrumdaki atölyesinde, Kevin Volt, asgari dalgali Gunn diyodunu ayarlayarak, elektromanyetik alanı 10 GHz' de sabitleştirdi. Sonra asgari dalga jeneratörünü açtı, defterine 10.2 GHz değerini not etti. Alıcı osilatörü 10.245'e getirdi ve iki sinyali, 20.445 GHz verecek şekilde, Schottky diyodunda karıştırdı. Bu kez, defterine 45 MHz'lik deplasmanı not etti.

Alıcı - verici şalterine basıp, Varactor polarizasyon gerilimini, köyün yedi numaralı bölümünde yoğunlaştıracak şekilde, elektronik olarak ayarladı. Hızla çalışıyordu. Kompüter terminalinin üzerine, duvara iğnelediği kabataslak bir haritaya göz atarak, gece ısının daha düşük oluşunu dengelemek için. Gunnplexer'i 0.35 MHz'ye getirdi. Sonra, kayıtsızlığa varan sahte bir rahatlıkla şaltire bastı ve Sara Marks'ın sesini duydu. «Bana kalırsa bu gecelik bu kadarı yeter. Artık kaygılanacak bir şey yok. Hiç değilse bu gecelik.»

Gerilimden bitkin düşen Kevin Volt, bodrumda iskemleye çöktü. Sara'nın ne dediği onu hiç ilgilendirmiyordu. Önemi de yoktu zaten. Nihayet ölçüleri doğru tutturabilmişti. Kendi yaptığı asgari dalga sinyalini gerekli noktaya yöneltmişti. O anda, ertesi gün evlere lazer ışınları yöneltmeye karar verdi. Pazartesi gününe kadar da, Rönesans Köyünde öğrenmeye değer her şeyi öğrenirim diye düşünüyordu. Ama pazartesi günü Rönesans Köyü artık var olmayacaktı ki!

Sara o akşam Tom Dine'a yemek pişirdi. Üstelik bu iş çok da hoşuna gitti. Masaya büyük bir özen göstererek anesinin porselen takımlarını ve New York gezisinde aklına esip, Plaza Oteli yakınlarındaki küçük, şık bir dükkândan satın aldığı keten masa örtüsünü serdi. Sam'le ikisi akşamları başbaşa yemek yemek için hiç çaba harcamazlardı. Böyle bir şey olursa da, yemeği Sam pişirirdi zaten. Adamın hem vakti daha çoktu, hem de daha iyi yemek yapıyordu. Ya da, ikisini de buna inandırmıştı.

Şimdi, yeni evinde, Sara, Tom'un yalnızca içkileri hazırlamasına izin verdi. Kendisi limon ve maydanozlu piliç sote hazırlarken, adam yanında oturup onunla konuştu. Sonra, Tom oturma odasında şömineyi yakarken, genç kadın yukarı çıkıp duş yaptı, üstünü değiştirdi ve saçlarını taradı. Aşağı indiğinde sırtında, rahat bir ipek ev elbisesi vardı. Rengi, gözlerinden bir ton daha açık maviydi.

Mum ışığında yemek yedikten sonra, ateşin önünde, yarı karanlıkta kahveleri ile konyaklarını yudumladılar. İki si de cinayetlerden ve köyde olup bitenlerden söz etmeye dikkat ediyorlardı. Tanıştıklarından beri ilk kez birbirleri hakkında, Amy Volt'un öldürüldüğü gece karşılaşmadan önce nasıl yaşadıkları konusunda biraz bir şeyler öğrendiler.

«Tıp fakültesini bitirip ihtisas yapmaya kendimi o kadar vermiştim ki, evlenmeyi düşünecek vaktim olmadı,» diye açıkladı Sara. «Boston'dan buraya taşınmadan önce, Harward'da birisiyle beraberdim. Adam, Harward'a demir

atmış gibiydi. Washington'a gelip, Ulusal Sağlık Enstitülerinde çalışma fırsatı çıkınca, bunun benim için en iyi çözüm olacağını düşündüm.» Omuzunu silkti.

Şöminenin yumuşacık ışığında Tom, Sara'nın gözlerinin dökülmeyen yaşlarla pırıl pırıl parladığını gördü.

«Peki, şimdi hata ettiğini mi düşünüyorsun?» Tom bu soruyu sormak zorundaydı. Cevabını da bir tür korkuyla bekledi.

Kadın ağır ağır, «Hayır, sanmıyorum,» diye cevap verdi. Bir an ona her şeyi anlatmayı düşündü. Hamileliğini, düşük yapmasını. Sonra bunlardan söz etmek istemediğini farkettiler. Onun yerine, «Sam'le ikimiz birlikte iyiydik,» dedi. «Rahattık. Ama beraberliğimiz, hayatı kolaylaştırmak için yapılmış bir tür düzenlemenin ötesine geçmiyordu. Bana kalırsa, bu yeni işin ortaya çıktığına ikimiz de, birçok yönden sevindik.»

«Onu özleyorsun musun?»

«Bazen kendimi yalnız hissettiğim oluyor. Ama Sam'e yönelik bir özlem değil bu. Sadece bir erkekle birlikte yaşamaya alıştım ve bu koca evde kendimi yalnız hissediyorum, hepsi bu. Bu evi almakla hata işlemiş olabilirim belki. Benim gibi bekâr kadınların yaptığını yapmalı, başkente bir daire almalıydım.»

«Ölüm olayları ile o saldırılar olmasaydı, buradan böyle nefret etmezdin.»

Sara aynı fikirde olduğunu göstermek için başını eğdi. Adam, konuşmanın akışını değiştirmek, kasvetli hava-

yı silmek için, «Neyse canım, belki de bu olaylar biter artık,» dedi.

Sara, «İnşallah haklısındır,» diye cevap verdi. Ama se-sinde onun söylediklerine inanmıyormuş gibi bir hava se-ziliyordu. Başka bir saldırıya daha hedef olma fikri onu birden ürkütmüştü. Kanapenin ucuna ilişerek saçıyla oynama-yaya başladı. Narin parmaklarını ince telli, uzun, mısır püs-külü rengi saçlarının arasından geçirerek, çekiştirip duru-yordu. İşte korku geri dönmüştü. Bütün vücudunda hissetti bunu. Sonra kollarıyla ayakları titremeye başladı. Bir şey yapması gerekiyordu, farkındaydı bunun. İkisine de birer konyak koymalıydı.

Ama, daha yerinden kıpırdayamadan, Tom ayağa kal-kıp yaklaşarak, kanapeye, yanına oturdu.

«Her şey düzelecek,» diye fısıldadı. Genç kadın, başını adamın omuzuna yasladı.

Yemekte içtikleri şarap ve sonraki konyak, Sara'yı ke-derlendirmişti nedense. Yemek sırasında da bir kez, mum ışığında masanın üzerinden adama bakarken, evde yanında birisinin olmasının ve upuzun geceyi tek başına geçirme-yeceğini bilmenin mutluluğunu tatmıştı.

Tom, «Hadi gel,» dedi. «Seni yukarıya götüreyim.»

Kadın başını salladı. «Korkuyorum.»

«Seni incitmem.»

«Kendimden korkuyorum ben. Kendi vücuduma güve-nemiyorum.»

Tom onu kendinden biraz uzaklaştırıp yüzüne baktı.

Korku gözlerinde kristalleşmişti sanki. Bakışları sert ve soğuktu.

«Hiç bir şey kalmayacak.» Onu teselli etmeye çalışıyordu.

«Hayır Tom.» Elini kaldırarak, adamın yanağını okşadı.

Adam onun parmaklarını öptü. Hakimiyeti kendisinin ele alıp, ikisi adına da karar vermesi gerektiğini biliyordu. Kadının itiraz etmesine meydan vermeden ayağa kalktı. Eğilip onu kucağına aldı. Sara tahmin ettiğinden de daha hafifti, bir çocuk gibi. Onu kolaylıkla kucağında taşıyarak oturma odasından çıktı ve yatak odasına giden karanlık merdivenleri tırmandı. Genç kadın sessizce onun kollarında yatıyordu. Adamın gücü, onu kolaylıkla taşıması çok rahatlatıcıydı. Ona güvenebilirdi. Evet, Tom, Sara'yı korurdu.

Tom onu yatağa uzatınca, genç kadın yerinden kıpırdamadan yattı. Adamın yatak odasının kapısını kapatıp, ışığı söndürmesini seyretti. Tom gölgede durarak giysilerini çıkardı. Sara, pencereden süzülen ayışığında onun silüetini görüyordu.

Şimdiye kadar kimse onunla böyle flört etmemiş, onu şımartıp üstüne düşmemişti. Sam'le olan ilişkisine hiç de erotik denemezdi. Birden Tom'u düşündü. Onu gerçekte tanı mıyordu ki. Belki de sapığın biriydi, belki de ondan olmayacak şeyler isterdi. Önceleri onun sert tavırlarından korkmamış mıydı? Adam, koca odayı bir boydan bir boyaya geçerek yatağa gelince, Sara gözlerini yumarak bekledi.

Genç kadın mavi ipek ev elbisesi ile yan dönmüş ya-

tiyordu. Yüzü profilden görünüyordu. Sarı saçları lüle lüle yanaklarına dökülmüş, yüzünü örtüyordu. Uyuyor gibiydi. O kadar güzeldi ki, adam bir an, yalnızca ona bakmanın bile bir zevk olduğunu düşündü.

Kadının ender görülen bir güzelliği olduğunu farketti birden. Güzel olmak için hiç bir çaba harcamıyordu. Böyle bir çaba harcamasına da gerek yoktu zaten. Basit ve özensiz bir güzellikti bu. Doğanın bir kazasıydı sanki. Sara'ya bakmak bile onu heyecanlandırıyordu. Bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Tom ona dokunduğunda, elleri titriyordu.

Sara, «Bu gece sevişmezsek çok kızar mısın?» diye sordu. «Bu geceyi atlatırsam toparlanabilirim sanıyorum.»

Konuşurken gözlerini açmamıştı. Onun ne düşüneceğinden, nasıl tepki göstereceğinden korkuyordu. Üstelik de, kızmasını hiç istemiyordu.

Tom, «Elbette,» diye cevap verdi. «Konuk odasında yat-sam kendini daha iyi hisseder misin?»

«Hayır.» Sara başını salladı. «Yatağa, yanıma gel. Bana sarılmanı istiyorum.» Karanlıktan korkan bir çocuk gibiydi.

Tom yatağın çevresinden dolanarak onun yanına yattı. O da sinirliydi. Yeni bir kadınla yatağa girdiği için heyecanlanıyor, nasıl davranacağını bilemiyordu. Birisinin yanında yatıp da onunla sevişmeyeli o kadar çok olmuştu ki.

Sara yataktan çıkarak banyoya gitti ve kapıyı kapadı. Ne yapacağını söylememişti, ama banyonun kapısını tekrar açtığı anda, sırtında bir gecelik vardı.

Genç kadın, ışığı kapatmadan önceki kısacık anda, ban-

yo kapısında dururken, şeffaf geceliğin altında vücudunun hatları görünmüştü. Uzun, narin bacakları, kadınlık organının koyu renk üçgeni ve ufak göğüslerinin gölgesi. Saçını tarayıp, bırakmıştı. Omuzlarına kadar iniyordu. Yatağa sevişmeye gelen bir kadın gibiydi. Tom bir an, onun belki de fikrini değiştirdiğini düşündü.

Ama kadının tavrı arzulu olmaktan çok uzaktı. Yatağın yanına ilişerek başını önce bir yana, sonra öteki yana eğip, küçük inci küpelerini çıkardı ve komodinin üstüne koydu. Küpeler camın üstünde hafifçe şingırdadı. Yatak odasındaki tek ses buydu. Sonra Sara, «Bu evi aldığımda,» dedi. «En büyük korkum hırsız girmesiydi.» Sinirli sinirli güldü. «İnsanın aklına bu kadar garip şeyler olacağı gelir mi hiç?» Başını salladı.

Tom uzanarak onun kolunu okşadı. Bir şeyler söyleyip ona güven kazandırmak istiyordu, ama bunu yapmak için yalan söylemesi gerekirdi. Sara'nın ve diğer kadınların niçin saldırıya uğradığı konusunda en ufak bir fikri yoktu ki! Onun yerine, «Yatağa gel,» dedi. «Dinlenmen gerek senin.»

Sara ona hak verdi. Gerçekten de saat çok geç olmuştu. Üstelik yorgundu da. Ertesi gün ise, çalışmak zorundaydı. Tom yana doğru kaydı, genç kadın onun yanına yerleşti. Şimdi ikisi de gerilim içinde, birbirlerinin varlığını hissederek ve birbirlerine dokunmamaya çalışarak yatıyorlardı.

Sara, «Galiba böyle de olmayacak,» diye fısıldadı. Yüzünü ona dönmüş, saçlarını da yüzünden çekip, yanağını yastığa dayamıştı. Tom, inanılmayacak kadar güzel görü-

nüyor, diye düşündü. Dokunsan kırılıverecek gibi, öylesine ince ve zarif. Ona dokundu, yanağını parmaklarının ucuyla okşadı.

Sonra, «Ben burada yattığım sürece uyuyamayacaksın, değil mi?» diye sordu.

«Korkarım uyuyamayacağım.»

«Peki, sana biraz sarılayım, sonra konuk odasına giderim. Yakınındayım, merak etme. Belki bana ihtiyacın olur.»

Sara, «Teşekkür ederim,» diye fısıldadı. «Bu konuda bu kadar kabalık ettiğim için başıyla beni.»

Tom onu kollarına aldı. Kadının artık ona güvendiği gözlerinden okunuyordu. Adamın kendisine sarılmasına ve onu rahatlatmasına izin veriyordu

Sara başını onun omuzuna gömerek derin derin soluk aldı. Adamın vücudunun kokusunu da, kendisini bu kadar iyi idare etmesini de beğeniyordu. Evet, Tom ona nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Fiziksel ilişkilerde erkeklerden hep korkmuştu. Onların oynasırken bir yerini kazayla inciteceklerinden ürkmüştü. Ama Tom'un kollarında kendini güvenlik içinde hissediyordu. Yavaş yavaş ona daha da sokuldu. Adam elini uzatarak, geceliğinin geniş koltuk oyuğundan içeri soktu, ufak göğsüne dokundu. Genç kadın onun temasından duyduğu zevkle inledi.

«Yapma,» diye fısıldadı. Ama gönülsüzce karşı çıktığı sesinden belli oluyordu.

Tom işi aceleye getirmeden, yavaşça, şefkatle, çıplak göğsü ile oynadı. Kadın vücudunu ona yaslayarak kalça-

sını adama bastırdı. Tom başını eğerek göğsü, tam kavislendiği yerden yavaşça öptü. Kadının tenindeki tuz tadını duydu.

Sara yine, «Yapma,» diye yalvardı. Ama ikisi de Tom'un durmayacağını, kadının da onun durmasını istemediğini biliyorlardı.

Adam elini onun baldırlarından yukarı doğru ağır ağır götürdü. Kadının ayağında ince bir külot vardı. Kumaşın altından onun yuvarlak karnını hafifçe okşadı.

Sara birden ellerini uzatarak Tom'un siyah saçlarını karıştırdı, sonra adamın vücuduna her değişinde, titreyerek saçlarına sarıldı. Orgazm konusundaki ürkekliği geçmişti artık. Sara onu istiyordu. Evet, biliyordu, bu kez, onunla sevişirken, doyuma ulaşacaktı. Onun, bu direnişin üstesinden geleceğine emindi. Kollarında kendini hem her türlü tehlikeden arınmış, hem de tehdit altında hissediyordu. İşte bu çelişki, bu aşk ve korku karışımı, orgazma ulaşmasını sağlayacaktı.

Tom onun geceliğini yarı beline kadar sıyırmıştı. Ama çıkarmaya kalkışmadı. Sara ona, soyunana kadar bekle demek istedi, ama adamın o kadar acelesi vardı ki! Elleri ve ağzı genç kadının vücudunun her noktasında dolaşıyordu. Sara onu durduramıyordu. Durdurmak da istemiyordu zaten. Kollarını boynuna dolayarak adamı üstüne, vücuduna doğru çekti.

Taş tam o anda cama çarptı. Yatak odası penceresinin camını kırarak, tahta döşemeye düştü. Sara bir çığlık attı.

Tom da hızla geri çekilerek yataktan kalktı. Bir taş ve bir şangırtı daha. Tom hemen eğildi. Taş ise, kimseye zarar vermeden yere düştü.

«Aman Allahım! Bu nedir böyle?» Sara yatakta oturmuş, battaniyeyi de boğazına kadar çekmişti.

Tom, «Olduğun yerde kal sen,» diye emretti. Eve çarpan üçüncü bir taş bu kez cama isabet etmemişti. Tom, pencerelerden uzak durmaya çalışarak, yatak odasından çıktı. Holü geçerek konuk odasına gitti. Oradan ön bahçeyi görebiliyordu.

«O çiftçinin kızı!» diye seslendi Sara'ya. «Kopasıcı, çimenlerin üstünde durmuş, burayı taşıyor.»

Sara battaniyeyi üstünden atarak doğruldu. Başka bir tas daha pencereye çarpıp, odanın içine cam kırıkları saçtı. Taş, tam yatağın altına gelince, Sara bir çığlık daha attı.

«Dikkat et!» Tom yatak odasının kapısında duruyordu. Üzerinde giysileri yokken pek çaresiz bir hali vardı. Odaya adım atmaya korkuyordu. Kalın halının her tarafına cam kırıkları saçılmıştı.

Sara terliklerini ve sabahlığını giyip odadan çıktı. Bir taş daha eve çarptı. Yine pencereye isabet etmemişti.

Genç kadın, Tom'un yanından geçerken, «Bu artık saçmalığın son perdesi,» dedi. «Bacak kadar çocuk, bütün köye dehşet saçıyor.» Cindy Delp'e karşı duyduğu acımayı da, anlayışı da, sınırsız öfkesinin etkisiyle bir yana bırakmıştı. Evin taşlanması, camların kırılması genç kadını korkutmuştu. Bu korku da, çığrından çıkmış bir kızgınlığa dönüşmüştü.

Tom, «Sakin ol, Sara. Anlamıyor, biliyorsun,» diye uyardı onu. Ama Sara cevap vermedi. Çoktan kapıyı ve evin önündeki ışığı açıp, soğuğa çıkmıştı.

Işık Cindy'yi şaşırttı. Kafasını kaldırıp, kapıda duran Sara'ya baktı. Elinde, beyzbol topu büyüklüğünde bir taş vardı. Yine havaya uygun giyinmemişti. Çimenlerin üzerinde, sırtında pamuklu bir giysi ve ayağında bağırsız kauçuk ayakkabılarla duruyordu.

Sara sabahlığına daha sıkı sarınarak, çimeni geçip kıza doğru yürüdü. Cindy'nin ayaklarının dibine bir sürü taş yığıldığını görebiliyordu. Çocuk bunları herhalde, köyün arkasındaki tarlalardan taşımıştı.

Kız gözlerini yanına gelen Sara'dan ayırmıyordu. Yüzündeki ifade de hiç değişmedi. Sara bir an için, acaba Cindy zayıf kolunu kaldırıp kafama bir taş daha atacak mı diye düşündü. Çocuk istese onu öldürebilirdi. Sara, onu korkutmamak, tehdit edici bir tavır takınmamak için biraz daha yavaşladı. Bu tuhaf çocuğun aklından ne gibi çılgınca fikirler geçtiğini bilemezdi ki!

«Cindy?» Sara, çocuğun biraz ötesinde durarak alçak sesle ona seslendi.

Uzun boylu, zayıf kız elini açınca, taş düştü. Geri zekâlı bir insanın garip, kopuk hareketleri ile Sara'ya döndü. Ağlamaya başladı. Gözyaşları dur durak tanımadan solgun yüzünden aşağı akıyordu. Sara bir, iki adımda onun yanına vararak, kızı omuzlarından tuttu.

«Ne oluyor? Neden atıyorsun o taşları?» Acaba kavrayabildi mi diye çocuğun yüzüne dikkatle baktı. Cindy de

ona bakıyordu. Ama kızın boş boş bakan gözlerinde, Sara'yı tanıdığını gösteren bir belirti yoktu.

Cindy konuşmaya çalıştı. Bir ses çıkarmaya çabalar-ken ince vücudu sarsıldı. Kız dudaklarında bir kelime şekillendirmeye çalışırken kaşları çatıldı, sonra ağzı gevşeyip sarktı. Elini kaldırıp, evi göstererek o keskin, acı çığlığını attı. Sanki çığlık dudaklarından söküle söküle, kopartılarak çıkartılıyordu.

«Ne oldu, Cindy?» Sara, onu konuşturmaya çalışarak çocuğa işkence ettiğinin farkındaydı, ama Cindy'nin ona bir şeyler söylemeye, onu uyarmaya çalıştığını da anlıyordu.

Kız, Sara'nın gerisinde bir yere bakıyor, evi işaret ediyordu Sara. çocuğun kara gözlerinde yoğunlaşan korkuyu gördü ve hızla dönerek arkasına baktı. Evin kapısında Tom Dine durmuş, ikisine bakıyordu.

ON DÖRT

Tom, «Sana ne anlatmaya çalışıyordun dersin?» diye sordu. İkisi de giyinmiş, Sara'nın oturma odasında oturuyorlardı. Tom, Cindy'yi evine götürmüştü.

«Beni uyarmaya çalışıyordun sanırım. Senden sakınmamı söylüyordu.»

Tom'un birden rengi attı. Kalbinin öfkeyle çarpmaya başladığını hissetti. Köydeki garip cinayetler onu kişisel olarak etkilememişti. Ama Sara'nın yüzünden bu cinayetlerle büsbütün ilgilenmişti. Şimdi bu kadın bile ondan kuşkulanıyordu. Birden içinden kalkmak, çekip gitmek, köyden ve bu insanlardan uzaklaşmak geldi. Ama Sara'ya bakıp, gözlerindeki kaygıyı ve yüzündeki bitkinliği görünce, onu bırakamayacağını anladı. Bu kadının ona ihtiyacı vardı. Kendisi de, ona yardımcı olabileceğini biliyordu. Evet, Sara'nın hayatını kurtarabilirdi.

«Neden?» diye sordu.

Sara omuzunu silkti. «Bilmiyorum. Belki de cinsel bir ilişkiye girmenin benim için tehlikeli olacağını düşünüyor. Marcia Fleming, bu kendiliğinden orgazmlarla ilgili küçük bir cetvel yaptı. Anlaşılan bunlar köyü, belirli zaman aralıklarıyla projektör gibi tarıyor. Örneğin, benim on beş dakika önce bir orgazm geçirmem gerekiyordu. Belki de Cindy'nin de bu saldırılardan haberi var.»

«İyi ama, sen orgazm geçirmedin ki!»

Sara hayretle başını salladı. Adam haklıydı.

«On beş dakika önce neredeydin sen?»

«Yukarıdaydım, giyiniyordum. Sonra aşağı, mutfağa indim.»

«Ben de Cindy ile birlikte çiftlik evindeydim.»

«Daha önce bu saldırılara uğradığımda yalnızdım. Yoksa uyduruyor muyum dersin?» Sesine derhal kendini savunan bir eda gelmişti. Kendini çok fena hissediyordu. Ya Tom ona inanmıyorsa?»

Tom içini çekti. «Keşke bu kadar basit olsa.» Birden öne eğilerek çabuk çabuk, «Ama yalnız değilmişsin ki!» dedi. «Hiç değilse, bana öyle söyledin.»

Sara kaşlarını çattı. «Nasıl değildim? Sadece bir kez, mutfaktayken yanımda sen vardın, o kadar ama...»

«Cindy de vardı. Cindy Delp evin arkasındaki tarlaydaydı. İlk saldırıya uğradığın sabah ise, banyoda saklanıyordu.»

«Cindy mi? Onun bunlarla ne ilgisi olabilir ki?»

«Emin değilim. Telepatiye ne dersin? Sence bu çocuk o saldırıları başlatmış, öbür küçük kızları da öldürmüş olabilir mi?»

Sara dilini yutmuş gibi oturuyordu. Hep Cindy geliyordu gözlerinin önüne. Duş bölmesinin daracık köşesine sıkışıp kalmış Cindy, evin arkasındaki kayalık tarlada çömelmiş duran Cindy ve ön bahçede durmuş, yatak odasının penceresine taş atan Cindy. Son bir hafta boyunca, gözünü nereye çevirse, Cindy'yi kendini gözetler bulmuştu. Sara yine başını salladı. «İmkânsız bu! Yalnızca telepatiyle insanları ne öldürebilirsin, ne de bu saldırılar türünden bir olaya yol açarsın.» Bu fikrin saçmalığını düşündükçe, başını sallamayı sürdürüyordu. Sonunda, neredeyse öfkeli bir sesle, «Olacak şey değil,» dedi.

Tom kanapeye, onun yanına oturarak, kadına döndü. «Gel şu kızı bir muayene edelim. Hastalığının derecesini anlayalım. Konuş onunla. Anne babasına hiç güvenmiyorum. Bruce Delp'le konuştun mu hiç? Yani, biliyorsun, çok garip bir adam o.»

Sara bir an cevap vermedi. Tom haklıydı gerçi, ama o gece olanlardan bitkin düşmüştü. Şimdi de başı fena halde ağrıyordu. Ağrıyı biraz hafifletmek için şakaklarını ovdu. Ama geçecek gibi değildi, sanki alınına bıçaklar saplanıyordu. Konuşmak bile zor geliyordu kadına. Yine de, güç halle Tom'a cevap verdi. «Aklıma esince o çocuğu muayene edemem ki! Her şeyden önce annesiyle babasının iznini almak gerek. Onların bu izni vermeyeceklerinden de emin olabilirsin. Delp'e, Cindy'yi özel bir okula göndermekten söz edince çok kızdı ve bana, 'İşime burnunu sokma,' demeye getirdi.»

Ağrı artık işkence halini almıştı. Beyninde ızdırap şimşekleri çakıyordu. Kusacağım ben, diye düşündü. Bu baş ağrısı falan değildi. Ayağa kalkabilmek için kanapenin koluna tutundu. Ayağa kalkmalı, odadan çıkmalıydı.

Tom ona bir şeyler söylüyor, iyi olup olmadığını soruyordu. Adamın omuzlarından kavradığını da hayal meyal hissetti.

«Başım,» diye fısıldadı.

Baş ağrısı, canlı bir yaratıktı sanki. Keskin, paralayıcı darbeler şimdi, başının içinde kırbaç gibi şaklayıp, girdap gibi dönen akımlar halini almıştı. Etrafı da göremiyordu. Gözlerinin önünden renkli ışıklardan oluşan şimşekler, zikzaklar çizerek dansediyordu.

«Baksana!» Yüzünü Tom'a döndü. «Gözlerime bir şey oldu. Ne var, bir bak. Görüyor musun?»

Tom onun yüzünü elleriyle tuttu. Kadının gözleri kocaman kocaman açılmıştı, içlerinde rengârenk ışıklar oy-

naşıyordu. Hepsi farklı boyda ama minicik renkli ışık çubukları, gözlerinin ağtabakası ile irisinde birbiri ardınca patlıyordu sanki. Tom elinin altında Sara'nın birden alev alev yanmaya başladığını hissetti.

«Bana yardım et, Tom.» Bilincini yitirmemek için tüm gücünü harcıyordu kadın. Ayağa kalkamazdı, biliyordu. Evin dışına da çıkamazdı. Birden midesi bulandı. Başını sallayıp Tom'un ellerinden kurtularak döndü ve kanapenin üzerine kustu.

«Aman Allahım,» diye inledi. Hakimiyetinden tamamen kurtulan vücudu, yeni bir öğürtüyle gerildi ve midesinde kalan birazcık sıvıyı da halının üstüne kustu.

«Yavaş, sevgilim. Sakin ol.» Adam onu kollarında kıpırdatmadan tutmaya çalışıyordu. Ama Sara birden titremeye başladı. Ateşi de, yükseldiği hızla düştü. Adam onun kollarının arasında buz gibi olduğunu hissetti. Sürekli konuşup güven vermeye çalışarak, kadını büyük bir koltuğa taşıdı. Ayaklarını da bir tabureye uzattı. Sonra kanapedeki örtüyü alıp Sara'nın tir tir titreyen vücuduna sardı.

«Ben telefon edip bir doktor çağırayım. Köyde doktor var mı?»

Sara başını sallamaya çalıştı. Ama kafatasında girdaplar çizen ağrı buna fırsat vermedi. «Beni öldürüyor, Tom. Lütfen, güzel Allahım, n'olur bu ağrıyı geçir.» Duyduğu acıdan yüzü buruştu. Adamı vargücuyle yakalayarak tırnaklarını ellerine geçirdi. İzdirapla, farkında olmadan onun elinden kan çıkardı. Tom, kadının bileklerini kavrayarak kendini kurtardı. Sara'nın elleri, acıyla kıvranan başına ya-

pıştı kaldı. Bu kez de kendi başını tırmalayıp kan çıkardı.

«Oh, Tom, n'olur, durdur şunu!»

Adam onun yanına çömelerek, ellerini başından çekmeye çalıştı. Kadın acıdan delirmişti, ona ne yapması gerektiğini söyleyecek hali de kalmamıştı. Tom en yakın hastanenin nerede olduğunu bile bilmiyordu. Santucci'ye telefon etmeliydi. Santucci bir doktorla cankurtaran getirirdi. Sara'yı buradan çıkartırlardı. Birden Tom, cinayetleri hatırladı. Sıradaki kurban Sara'ydı işte. Kadını gözünün önünde öldürüyorlardı. Cindy Delp...

Buradaydı, biliyordu. Evin içinde ya da yakınlarda bir yerdeydi. Bu acıyı o veriyor, Sara'yı öldürüyordu. Cindy pencereleri taşıdıktan sonra kapıları kendi eliyle kilitlemişti. Ama yatak odasının pencereleri açıktı. Cam kırıkları hâlâ halının üstünde duruyordu. Belki de Cindy tekrar içeri girmişti.

Tom merdivenlerden koşarak yukarı çıkıp, kapıyı açtı. Sara kalın seloteyplerle kırık pencerelere çarşaf tutturmuştu. Ama çarşaflardan birinin ucu yerinden kurtulmuştu işte. Soğuk, karanlık odada rüzgârla uçup, pencerenin kenarına çarpıyordu.

Adam içeri girerek, kapıyı ardından kapadı. Işığı açmadı. Arkasını kapıya verip. mehtabın ışığında odayı gözden geçirdi.

Buradaydı mutlaka. Dolaplardan birinde ya da banyoda saklanıyordu. Birden korktuğunu hissetti. Çocuk deliydi, ne yapacağı belli olmazdı. Aşağıda, Sara acıyla haykırdı.

Kadının ılığı Tom'un sırtını ürpertti. Arkasını dnmden yatak odasının kapasını kilitledi. Kendini kızla birlikte içeri kitledi.

«Cindy!» diye seslendi. Cevap yok. Karanlık odada kırırtı bile yok. Evdeki tek ses, Sara'nın çaresiz ılıkla- rıydı.

Tom, pencerelere yaklaşmamaya çalışarak, duvar bo- yunca dolaplara doğru gitti. Yine Cindy'ye seslendi. Yine cevap yok.

Dolap kapılarını açarak, Sara'nın giysilerini oraya bu- raya itti. Kız orada değildi. Eğilip bakınca, yatağın altında da olmadığını gördü.

Aşaıda Sara yine bağırdı. Adam banyo kapısını iterek ışığı açtı.

Cindy'nin gölgesi, duş bölmesinin buzlu camının arka- sından görünüyordu. Adam kapıyı hızla çekerek açtı. Kız, fayansların üstüne oturmuş, dizlerini kendine çekmişti. Bir top gibi büzülmüş, ne arkaya sallanıyordu. Bomboş, ifa- desiz gözlerle adama baktı. Bakışlarını yine bir noktaya toplayamıyordu.

Tom, bir kez daha Sara'nın ılığını duydu. Kapalı ka- pı, sesi biraz boğuyordu. Uzanarak Cindy'yi yakalayıp yer- den kaldırdı. Kızı koltuklarının altından tutup hızla çekerek köşeden çıkardı.

ocuęu sarsarak, «Bir son ver bunà!» diye bağırdı. «Yeter artık, Cindy. Rahat bırak onu.»

Kız aptal aptal, gözleri boş, ağzı yana kaymış, ona ba- kıyordu.

Sara bir çığlık daha attı. Acı dolu çığlık evde yankılanarak Tom'un içini parçaladı. Onu görüyor gibiydi. Kanyapede oturmuş, ızdırap çekiyordu. Bu ağızsız, dilsiz duran çocuk, kadının beynini mahvediyordu.

«Cindy!» diye haykırdı Tom.

Kız konuşmaya çalışıyordu.

«Ne?» diye sordu. Sonra uzanarak onu kendine doğru çekti.

Sara haykırdı.

«Allah belâsını versin!» Cindy'yi hızla iterken, bir hamlede yüzüne şiddetli bir tokat indirdi. Anide, çocuğun gözlerini yaşlar doldurdu, dudaklarından aşağı bir damla kan aktı.

Aşağıda, Sara'nın bağırması durmuştu.

ON BEŞ

Joe Santucci şöminenin önünde durmuş, onların anlattıklarını dinliyordu. Bir yandan başını sallarken, bir yandan da notlar aldı. Onları bol bol konuştu. Lafları bitince de, not aldığı sayfaları karıştırdı. Sonra, «Yani şimdi sen kıza tokat atınca başağrısı durdu mu?» diye sordu. Kulaklarına inanamıyormuş gibi bir hali vardı.

Tom başıyla doğruladı. «Tam o anda.» Bundan yüzde yüz emindi. Hâlâ, çocuğa vurduğunu ve aynı anda oturma odasında sessizliğin hakim olduğunu görüyor gibiydi.

«Böyle bir şeyi nasıl açıklarsınız, doktor? Yanı, tıbbi açıdan demek istiyorum?» İkisi birden dönüp umutla Sara'ya baktılar. Genç kadın odanın öbür ucunda, büyük bir koltukta oturuyordu. Tom omuzlarına bir battaniye sarmıştı. Ufacık ve hasta bir hali vardı.

«Açıklayamam.»

«Ama başağrısına bu kız neden oldu diyorsunuz!» Santucci bir ona, bir ötekine baktı.

Tom, «Ben öyle diyorum,» diye cevap verdi. «Nasıl yaptı onu bilemem, ama bu kızın Sara'nın zihnini kontrol ettiğinden eminim. Ve bence, onu öldürmeye çalışıyordu.» Ayağa kalkarak odayı adımlamaya koyuldu. Koskoca odada yalnızca üçü kalmışlardı. İki resmi polis, Cindy Delp'i evine götürmüşlerdi.

Tom, «Ben bu ölümlerden Cindy'nin sorumlu olduğuna inanıyorum,» dedi. «Bana kalırsa, çocukları öldüren de o, köydeki kadınlara bu saldırıları düzenleyen de.»

Santucci, «Sence kız bu işi nasıl yapıyor Tom?» diye sordu.

«Bilmiyorum ki! Belki de bir tür telepati.» Adamın se-sindeki güvenli ifade silinip gitmişti birden.

«Telepati, öyle mi?» Santucci soğuk soğuk gülümse-di. Küçük defterini kapatarak şömineden uzaklaştı. «Baş-ka bir şey var mı, Doktor Marks?» Paltosunun önünü ilik-

lerken koca boyuyla kadının tepesinde dikiliyordu. «O yatak odası pencereleri için şikâyetle bulunacak mısınız?»

Sara başını salladı.

«Cindy Delp'in bunu bir daha yapmayacağı konusunda size güvence veremem. Ama mahkemeden karar çıkartırsak, hiç değilse anesiyle babası sorumlu olur.»

«Çocuğu cezalandırmak beni ilgilendirmiyor, Komiser.»

Adam bilmiş bilmiş başını salladı. Bu insanların ruhunu okumuştı. Ceza dedin mi bucak bucak kaçan kendini beğenmiş liberaller. Bana ne diye düşündü, pencereler onun. Eviyle hayatı da. Adam, deneyimlerine dayanarak, işlerin gittikçe daha beter olacağına inanıyordu. Bakarsın bir daha seferinde çocuk tutup evi yakmış.

Santucci kapıya doğru ilerlerken Tom, «Hey, bekle bir dakika!» diye bağırdı. «Bir şey yapmayacak mısın?»

«Eğer siz şikâyetçi olmazsanız, yapabileceğim bir şey yok ki!»

«Ben camlardan söz etmiyorum.» Tom Sara'nın yanına çökerek, ellerini avuçlarına aldı. Kadının parmakları buz gibiydi. «Sara, bir şeyler yapmalısın. Bu çocuk bir saat önce az daha seni öldürüyordu. Sana saldırıyor o. Sana ve başkalarına.»

«Tom, bundan emin değiliz ki.» Adam, gözleri neredeyse dehşetle açılmış, ona bakıyordu. «Cindy'nin bunlardan sorumlu olması mümkün değil. Gerçeği bulamamak ağırına gidiyor. Sen de suçu ona yıkıyorsun. Bunu anlıyorum. Ama şikâyetçi olmayacağım.» Kadın, sesiyle onun korkularını silmek ister gibi, sakın sakın konuşuyordu.

«Onu muayene edemez misin? Kızın normal olmadığını biliyoruz.»

«Evet, anormal derecede içine kapanık olduğunu biliyoruz. Ne var ki, bu ona insanüstü güçler kazandırmaz.»

«Onu muayene et, Sara!»

«Edemem. Ben kızın doktoru değilim. Yetkim yok.» Boyuna başını iki yana sallıyordu. «Bu insanlarla bir alış-verişim olmasını istemiyorum.» Gözlerinde yaşlar parıltıydı. «Tom, ben bu evden çıkmak, köyden uzaklaşmak istiyorum. Bir tek bunu istiyorum.» Ağlamaya başlamıştı. Dönüp yüzünü yastığa bastırarak, hıçkırıklarını durdurmaya çalıştı.

Tom içini çekerek ayağa kalktı. «Bırak, ağlasın.»

«Ben gidiyorum, Tom.» Santucci konuşurken kapıyı açmıştı bile. «Delp'in oraya gidip kızı göreceğim.»

«Onu tutuklayacak mısın?»

«O kız kimseyi öldürmedi Tom.» Santucci çok soğukkanlı görünüyordu. «Biz aşağı yukarı bir seksen boyunda, seksen, seksen beş kilo ağırlığında bir erkek arıyoruz. Ormanlıktaki kızı böyle biri öldürdü. Cindy Delp değil.»

Santucci gittikten sonra birkaç dakika ikisi de bir şey söylemedi. Kadın kalkıp kahve yaptı. Tom da bir süre şömineyle uğraştı. Birkaç kütük daha atarak ateşi besledi. Sessizlik dayanılmaz hale gelince, Sara konuşmak zorunda kaldı. «Özür dilerim, ama Cindy konusunda seninle aynı fikirde değilim.»

Adam gözlerini şömineden ayırmadı.

«Parapsikoloji hakkında bir şeyler biliyorum ben. Bu telepati hikâyesi hiç akla yatkın değil.»

«Tamam. Tamam. Doktor sensin.»

«Thomas, yapma böyle. Evet, doktor benim. Ve evet, hiç değilse su anda ruhsal olaylar hakkında senden fazla şey biliyorum.» Adamın çocuk gibi davranması onu kızdırmış, düş kırıklığına uğratmıştı. Yine de, ona karşı Santucci'nin safında yer almak kadının hiç hoşuna gitmemişti. Bir önceki gece, Tom'un kendisiyle birlikte nasıl azap çektiğini, gözlerinde gördüğü acıyı çok iyi hatırlıyordu.

Tom halının üzerinde dönerek yüzünü Sara'ya çevirdi.

«Ama insan zihnini kontrol etmenin mümkün olduğuna inanıyorsun, değil mi? Yani bazı kimselerin nasıl davranacağını belirleyebildiklerini?»

«Elbette. Tarih boyunca görülmüş bir olaydır bu. Başkalarını etkileme yeteneği veren ayrıcalıklı ruhsal kuvvete sahip önderler. Sonra hipnotizmacılar, doktorlar, öğretmenler, rahipler. Hepsi bu güce sahiptir.» Sara omzunu silktili.

«Ve anormal derecede içine kapanık çocuklar.»

Sara kaşlarını çatı. «Ne demek istediğini anlayamıyorum.»

«Anormal derecede içe kapanış hakkında bir şeyler okuyorum. Bazı noktalar beni iyice etkiledi. Sanki başkalarının zihnini kontrol etmekle ilgileri var gibi geliyor bana. Bu çocukların olağanüstü yetenekleri oluyor. Yeteneklerinden biri de, zihni bir noktaya toplamak. Aslında, bu güçleri o kadar fazla ki, çevreleriyle tamamen ilişkilerini kesiyorlar. Tıpkı karanlık bir odada, tek bir noktada yoğunlaş-

tırılmış dar ve parlak bir el fenerinin ışığı gibi. Bu konuda, dahilerden farkları yok.

«Isaac Newton hakkında bir hikâye anlatırlar. Bir akşam şölendeyken, bir şişe şarap daha almak için mahzene inmiş. Geri dönmemiş. Sonunda diğer konuklar onu merak edip, aramaya gitmişler. Bir de bakmışlar ki, Newton tozlu fıçılarının arasında çömelmiş, ani bir ilhamla, bir denklemini çözmeye çalışıyor.

«Anlatmak istediğim bu işte. Anormal derecede içine kapanmış bu çocuklar, bir kez zihinlerini bir noktaya toplayınca, dahiler gibi, artık bu durumdan kolay kolay kurtulamıyorlar. Onlar da daracık bir odak noktası olan, yoğun bir ışın içine hapsolup kalıyorlar sanki. Cindy Delp'in de bu garip güce sahip olduğunu sanıyorum.»

«Ve zihnini bir noktaya toplama yeteneğinden yararlanarak, benim başımın ağrımına yol açtığına inanıyor-sun!»

«Evet. Bence o, seni öldürmeye çalışıyor.»

«Oh, Tom!» Sara öfkeyle doğruldu. Hem adamın ısrarına, hem de onu dinlediği için kendine kızıyordu. «Gerçekten saçmalıyorsun sen!» İskemlesinde öne doğru eğildi. Şimdi yüzü, adamın yüzüne yaklaşıyordu. «Amy Volt ve Debbie Severt'in beyin dokuları kavrulmuştu. Öbür çocuğun vücudunda ise şiddet izleri vardı. Kafası paramparça edilmişti. Cindy orada mıydı? Evet, benim uğradığım saldırıların bazılarında yakınımda olduğunu kabul ediyorum. Ama Benjy Fleming onun lafını hiç etmedi ki! Bu çocuk-

lar öldürüldüğünde, kızın nerede olduğu konusunda en ufak bir fikrimiz yok.»

Tom da yerinde doğrularak kadının elini tuttu. Bu temasla Sara'nın dikkatini çekmek istiyor gibiydi.

«Sara, benimki çılgınca bir tahmin, biliyorum. Ama yine de mümkün olduğuna inanıyorum.»

Kadın anlamsız bir sesle, «Mümkün değil,» dedi.

«Çocuğu bir kez muayene et. Konuş onunla. Sana nasıl tepki gösterdiğini gör. Sana düşman olup olmadığını gör.»

Sara içini çekti. «Neden bu kadar ısrar ediyorsun?»

Tom bir an duraklayarak, hangi olaydan sonra Cindy Delp hakkında bunları düşündüğünü hatırlamaya çalıştı. «Gözlerindeki bakış yüzünden herhalde. Garip bir bakıştı bu. Korku ve düşmanlık karışımı bir bakış. Sonra ona tokat attığım zaman... İnan bana, böyle bir şey beklemiyordu Annesiyle babasının o çocuğa bir fiske bile vurduklarını sanmıyorum. İşte, ben ona vurduğum zaman, üstüme yığılıp kaldı. Sen de tam o anda sustun. Artık senin için bir tehlike kalmadığını anladım. Cindy ise...» Tom yine sustu. Çocuğun ne gibi bir tepki gösterdiğini tam olarak hatırlamaya uğraşıyordu.

«Cindy ne yaptı?» Tom ona daha önce bu ayrıntılardan söz etmemişti.

«Kızdı, elimden kurtulmaya, beni ısırmağa çalıştı. Emin ol, ona hakim olamadım. Henüz on iki yaşında olabilir, ama Santucci'nin sandığından çok daha kuvvetli o. Fiziksel

açıdan, ormanlıkta o kızcağızı öldürebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum.»

Sara umutsuzlukla başını salladı. «Ondan çok fazla bir şeyler öğrenemeyeceğimi biliyorsun. Daha önce de Cindy ile konuşmaya çalıştım ben. İmkânsız. Sadece insanın yüzüne bakıp, keskin, acı çığlıklar atıyor.»

Tom ona cesaret vermek istercesine hemen, «Ben de seninle geleceğim,» dedi.

«Eh, gidip anne babasıyla bir konuşayım bari. Razi olmayabilirler.» Sara battaniyeyi koltuğa bırakarak ayağa kalktı. «Şimdi gitmek uygun olur mu dersin? Daha hava aydınlanmadı.»

«Evet, evet, Santucci oradayken gidelim. Onun da bu konuşmaya tanık olmasını istiyorum.» Tom, Sara fikrini değiştirmeden çocuğu görebilsin diye acele ediyordu.

Sara, «Paltomu alayım,» dedi. Tam genç kadın odadan çıkarken telefon çalmaya başladı. Sara birden irkildi. Telefona baktı, sonra açmaktan vazgeçti. «Tom, n'olur sen baksana. Artık kötü haber işitmek istemiyorum.»

Tom telefonu açtı. Santucci arıyordu. Kısık ve duraklayan bir ses tonuyla Sara'nın nerede olduğunu sordu.

«Burada. Ne var ki?» Tom, komiserin ses tonundan, birtakım nahoş olaylar olduğunu anlamıştı.

Santucci, kayıtsız görünmeye çalışarak, «Şu kız,» dedi. «Delplerin kızı. Yine kayıp.»

«Onun başına polis bıraktığını sanıyordum.» Tom, konuşuklarını Sara'nın duymaması için ona arkasını döndü. Bu kez gerçekten korkmuştu işte. Çocuk köyde başıboş

dolaşıyordu demek. Üstelik de Tom bu konuda yanılmadığından emindi. O kız, bir katildi.

Santucci yine dikkatle, ağır ağır konuşarak, «Büyük bir sorunumuz olduğunu sanmıyorum,» dedi. «Ama sen yine de, biz kıızı bulana kadar Marks'ı köyden uzaklaştır istersen. Yani, her ihtimale karşı.»

«Ben kaygılanacak bir şey yok sanıyordum. Hani küçük kız zararsızdı?» Adamın bastırmaya çalıştığı öfkesi yine patlak vermişti.

«Bana bak, Dine. Ben kız bütün bütün zararsızdır demedim. Olsa olsa, birkaç cam daha kırar. Sana son kez, onun katil olmadığını söylüyorum.»

«Öyleyse biz de olduğumuz yerden bir santim kıpırdamayız.»

«Keyfin bilir. Ben nasıl olsa evi gözlemeleri için birkaç kişi göndereceğim. Yalnız kendine de, doktora da bir iyilik et, dışarılarda dolaşmayın. Ve Allah rızası için, ormandan uzak durun, anlıyor musun? Hava aydınlanır aydınlanmaz, adamlarıma bütün ormanı taratacağım zaten.» Komiser ve da bile etmeden, telefonu kapadı.

Sara yavaşça, «Kaçmış, değil mi?» diye sordu.

«Evet. Santucci de buraya geleceğinden endişeleniyor. Bizi korumaları için buraya birkaç nöbetçi yollayacakmış.»

«Kendimi nişan tahtası gibi hissetmeye başladım.»

«Santucci de öyle düşünüyor zaten. Seni dışarı salma-

mamı istedi. Köyden ayrılacak olursak da, ona haber ver-
receğiz.»

Sara bir şey unutmuş gibi, alnına dokundu. Sonra da, dalgın dalgın oturma odasının pencerelerine doğru yürüdü. Kollarını kavuşturarak, evlerin önündeki meydanlığa bakmaya koyuldu.

Tom hemen onun yanına gitti. «Ben senin yerinde ol-
sam, bunu yapmazdım. Bak canım, seni korkutmaya çalış-
mıyorum, ama orada olabilir. Belki de evi gözlüyordur. Ne-
den pencerenin yanından çekilmiyorsun?»

Adam kolunu omuzuna dolayınca, Sara ona yaslandı. Bütün gece uykusuz kalmaktan bitkin düşmüştü. Birisinin ona böyle sarılması, kucaklayışının verdiği güveni hisset-
mek ne güzel şeydi. Tom'a dönerek beline sarıldı, başını göğsüne dayadı.

Adam onun başının tepesini öptü. Sonra dudakların-
dan öpmek için çenesini tutarak başını hafifçe kaldırdı.

Kadın ona içtenlikle karşılık verdi. Kollarını adamın boynuna dolayarak onu kendine doğru çekti. Vücutlarının yapışması Sara'ya zevk veriyordu. Ayrıldıkları zaman, so-
luk soluğa kalmışlardı. Vücutları birbirine değerek, dönüp merdivenlere doğru yürüdüler.

Antrede Sara birden, «Ön kapıyı kontrol et, Tom,» de-
di. «Artık bir saldırıya uğramak istemiyorum.»

«Kontrol ettim. Santucci gittiği zaman.»

«Ya bodrum, oraya baktın mı?» Kadın yine bir para-
noya dalgasıyla sarsıldı.

Adam gülümsedi. «Gel, bir kez daha kontrol edelim. Emin olmak için.» Sara'nın elinden tuttu. Birlikte mutfağa gittiler. Tom önce kapının kilitli olup olmadığına baktı. Sonra terasın ışıklarını yaktı. Arka bahçe, çimenliğin gerisindeki tarla sınırına kadar, bomboştı. Arazinin kıyısındaki kayalar arasında çömelmiş bekleyen kimse de yoktu. Adam terasın ışıklarını kapatarak Sara'ya döndü. «Daha önce bodruma da bakmıştım, ama yine kontrol edebiliriz.» Bodrum kapısının sürgüsünü çekti. Daha topuzu çeviremeden kapı hızla açıldı ve Cindy Delp mutfağa düştü. Kızın elleri ve kolları camla kesilmişti. Sendeleyip fayanslara düşerken, dört bir yana salladığı kollarından fışkıran kanlar, ılık bir duş gibi üstlerine yağdı.

Sara haykırmaya başladı. Haykırdı, haykırdı. Kan revan içindeki çocuğun hali ve kendi üstüne başına da kan bulaşması, kadını çılgına çevirmişti.

Çocuk sürünerek mutfağın köşesine gitti. O da ağlıyordu. Kanayan elleriyle kollarını vücuduna bastırıyordu. Yaralarından akan kanlar, parça parça giysisini ıslatmış, küçük bir göl halinde yerde toplanıyordu.

Sara, Tom'un bedenini sıkı sıkı saran kolları arasında, titrememeye çalıştı. Bir şok geçirdiğinin bilincindeydi. Oysa kendine hakim olması gerekiyordu. Korkusunu yenip, Cindy Delp'e müdahale etmezse, kız, kan kaybından ölebilirdi.

Onun kendine geldiğini gören Tom, «Santucci'ye haber vereyim,» dedi.

«Hayır, beni bırakma!» Sara, adamın kollarında duran kendi ellerine baktı. Zangır zangır titriyorlardı. «Ona yardım etmeliyiz. İlk yardıma ihtiyacı var.»

«Sara, ona bakacak durumda değilsin. Polise haber verelim. Onlar ilgilenir. Lütfen, Sara.»

Genç kadın başını salladı. «Onları bekleyecek vaktimiz yok. Benim sorumluluğum bu. Ön kapının yanından çantamı getir. İkinci kattaki küçük banyoda da, bir ilk yardım kutusu var.» Kendini toparladı. Korku da, dehşet de geçip gitmişti artık. Gücünün son damlalarını toplayarak, çocuğun hayatını kurtaracaktı. Havluluktan temiz bir kurulumaya bezi alarak, turnike yapmak için şeritler halinde yırttı. Sonra Cindy Delp'e yaklaştı.

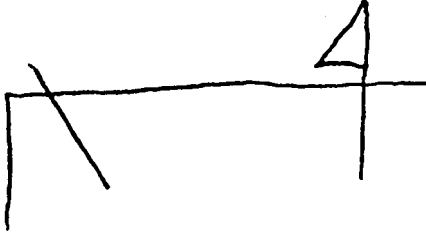
Çocuk gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Ağlamayı kesmişti. Yüzü hortlak gibiydi. Elleriyle kollarındaki derin kesiklerden boşalan kan, çocuğun zaten soluk olan rengini de büsbütün alıp götürmüştü sanki.

Kesiklerin ne kadar derin olduğunu farkedene Sara, «Çabuk ol, Tom!» diye bağırdı. Sonra çocuğa döndü. «Merak etme, Cindy. Her şey düzelecek.»

Çocuk, Sara'nın yanına gelmesinden ürkmüşse benziyordu. Ama kadın ilk turnikeyi takmak için elini uzatınca, Cindy ondan kaçarak, acı çekiyormuş gibi iki büklüm oldu.

Sonra işaret parmağını kendi kanından oluşan küçük

gölcüğe daldırdı. Sara Marks'ın mutfağının krem rengi fayanslarına yavaşça, neredeyse tapınmaya varan bir özenle, kanla yazılması gerekecek kadar önemli bir mesajdan çok, karalamaya benzeyen altı çizgi çizdi.

ON ALTI

Sara çizimleri Marcia'ya doğru iterek, «Sence bunların bir anlamı var mı?» diye sordu. «Ben Cindy'yi tedavi ederken, Tom da bunları kâğıda çizdi.» Sabahın erken saatleriydi. Marcia'nın oturma odasında toplanmışlardı. Sara devam etti. «Smithson Enstitüsü'nde diller üzerine çalışma yaptığını biliyorum. Belki bu da bir tür dildir.»

«Yani sence Cindy yabancı bir dil mi biliyor? Bu bana pek akla yakın gelmedi.»

«Yabancı bir dil değil de, daha çok... kişisel bir dil

diyelim. Anormal derecede içine kapanık çocuklar, normal çocuklar gibi, büyükleri taklit ederek konuşmasını öğrenemez. Bizim dilimizi de öğrenemiyorlar. Ama başkalarının anlamakta güçlük çektiği, kendilerine özgü bir dilleri var.»

Tom söze karıştı. «Son birkaç gündür bu kız Sara'nın peşinden ayrılmıyor Evin çevresinde dolaşıyor, gizlice içeriye giriyor. Ben onun Sara'yı öldürmeye çalıştığını sanıyordum. Ama belki de yanlışyorum. Belki de kız bize bir şeyler söylemeye çalışıyor.»

Marcia, «Ve konuşamadığı için de,» dedi. «Size me-ramını bu işaretlerle anlatmaya çabılıyor, öyle mi?» Sara'yla Tom, bir ağızdan, «Evet,» dediler.

«Bana kalırsa, iş sizin sandığınızdan çok daha karmaşık.» Marcia yerinden kalkarak kitaplıktan birkaç ders kitabı aldı. «Bu işaretlerin belirli bir anlamı var. Ben bu sembolü daha önce gördüm. Cindy'nin bilmesi ise, akıl almaz bir şey.»

Marcia kitaplardan birini açarak sehpanın üzerine yerleştirdi. «Cindy'nin çizdiği bu garip çizgiler, aslında eski bir Kelt alfabesi olan Ogam alfabesinden alınmış. Ogam, **oluklu yazı** anlamına geliyor. Amerika'da bu yazının, İsa'dan önce bininci yıla kadar uzanan yetmiş kadar değişik türü bulundu.

«Bize hep, Amerika'yı 1492 yılında Kristof Kolomb'un keşfettiğini söylerler. Oysa 1960'lı yıllardan bu yana gerçeğin böyle olmadığını biliyoruz. Amerika'nın her yerinde bulunan yazıtlardan elde edilen bilgiler, bundan belki de

iki bin beş yüz yıl önce, Keltler, Basklar, Lidyalılar ve hatta Mısırlıların Amerika'ya yerleştiğini gösteriyor.

«Bu insanlar tapınaklar inşa ettiler, mezar taşları ile tabletler yaptılar ve Amerika Kızılderilileri ile evlendiler. Arkalarında bir şey daha bıraktılar: Ogam alfabesi.»

Marcia, boş bir kâğıda ispirtolu kalemle kısa birkaç hat çekti. «Alfabenin harfleri bir ila beşlik diziler halinde, bir ana çizginin altına, üstüne ya da ortasına çizilmiş tek tek paralel hatlardan oluşuyor.

«Örneğin, Vermont'ta bulunan bir taşta şunlar yazılıydı:

«Bu çizgiler, 'Bel'in Taşı' anlamına geliyor. Cindy'nin kanıyla çizdiği işaretlere gelince... Bunların garip yanı su...» Marcia bir an susarak Ogam yazıtlarıyla ilgili kitapları biraz karıştırdı. Aradığı sayfayı bulunca, Tom ile Sara'nın da fotoğraflarla çizimleri görebilmesi için, kitabı onlara çevirdi.

«Barry Fell adında bir dilbilimci ve yazıt okuma uzmanı, New Hampshire'ın Nort Salem bölgesinde, Mystery Hill denen bir yerde bulunan yazıtlardaki Ogam yazısını çözdü. Mystery Hill, bir tepede, yeraltı geçitleri, dikey taş-

lar, taştan odacıklar ve hiç bir zaman tam olarak açıklanamayan yazıtlarla dolu, yaklaşık on iki dönümlük bir yer.

«Ama son on yılda, dikey taşların astronomik yönden önem taşıdığı anlaşıldı. Belirli bir noktadan bakıldığı zaman, bunlar, yaz ve kış gündönümü noktaları ile, yani güneşin gökyüzünde kuzeyde ve güneyde eriştiği en yüksek nokta ile, elifi elifine aynı hizaya geliyorlar.»

Tom hemen, «Stonehenge gibi mi?» diye atıldı.

«Evet, ama Mystery Hill'in önemi daha da büyük. Barry Fell, 1975 yılında bu kazı yerine gittiğinde, üçgen şeklindeki bir taş tablet üstünde bulunan Ogam işaretlerini çözdü. Taşta, 'Bel'e adanmıştır,' diye yazıyordu.

«Bilindiği gibi, Bel, Keltlerin güneş tanrısı. Ama Fenike dilindeki Baal sözcüğü de 'güneş tanrısı' anlamına geliyor. Belki de New Hampshire'a Keltlerden başka, Fenikeliler de gelmişti. Hem de İsa'dan önce 800 yılı kadar eski bir tarihte.»

Marcia kitaptaki fotoğraflardan birini gösterdi. «Bu, Mystery Hill'deki üçgen taş üzerinde bulunan Bel ya da Baal monogramı. Yani Cindy'nin çizdiği sembolün eşi. Cindy kendi kanıyla Bel'in adını yazmış.»

Sara ile Tom, önce birbirlerine, sonra Marcia'ya bakıyorlar.

Tom, «Bu resmi bir kitapta mı gördü dersin?» diye sordu.

«Hiç sanmıyorum. Bu monogramın öyle fazla resmi yoktur. Bana kalırsa onu bir yazıtın üstünde gördü. Ya çiftlikte ya da ırmağın kıyısındaki bir yazıtta.»

Sara kaşlarını çatarak, «İyi ama, buna imkân var mı?» diye sordu. «Amerika'da o kadar eskiden kalma taşlar bulunuyor mu?»

«Sara'cığım, yazıt çözme uzmanları Ogam örneklerini ta Oklahoma'da buldular. Loudoun ilçesinde, Tennessee'de ve Fayette ilçesindeki tarih öncesi devirlerden kalma duvarlarda, İsa'dan sonra ikinci yüzyıldan kalma İbranice yazıları çözen araştırmacılar var. Hem de Smithson Enstitüsü'nde. Demek ki, burada, Potomac kıyılarında da benzer örnekler olabilir ve eğer varsa,,» Marcia'nın gözleri heyecanla açıldı. «Onları bulmak istiyorum.»

Tom ayağa kalkarak sinirli sinirli kanape ile iskemleler arasında gezinmeye başladı. «Yani hepsi bu mu?»

Marcia, «Bana bu kadarı yeter,» diye cevap verdi. «Eğer Cindy burada, köyde tarihten önceki devirlerden kalma yazıtlar bulmuşsa, arkeoloji açısından büyük bir bulgudur bu.»

Sara, Tom'un çizimi ile kitaptaki fotoğrafı bir kez daha yan yana koyarak karşılaştırdı. Sonra Marcia'ya döndü. «Bu yazıtların dinsel bir anlamı da var mı?»

«Evet, var. Üçgen şeklindeki bu taş, Mystery Hill'de güneş tanrısının tapınağında bulunuyordu. Üzerinde böyle oymalar olan taş tabletler genellikle adak olarak kullanılırdı. Tapınak çevresindeki rahipten bir tane satın alır, sonra da tanrıya bir armağan olarak bunu tapınakta bırakırdın.»

«Öyleyse köyde ya da en azından çiftlikte gerçekten bir tapınak olabilir.»

«Olabilir tabii. Ya da taş, yıllar önce ırmağın dibi taranırken çıkarılmış, binalardan birinin temeltaşı yerine geçmiştir. Kimse de kayanın yüzeyindeki oyukları görünce, bunlar nedir diye düşünmemiştir. Son zamanlara kadar herkes bu oyukların, sömürgecilik devrinin duvarcı ustaları tarafından matkaplarla oyulduğunu ya da Kızılderililerden kaldığını sanıyordu. Cindy'nin de, babasının da, bu köyden herhangi birinin de, işaretlerin ne anlama geldiğini bilebileceğini sanmıyorum ben.»

Sara alçak sesle, «Cindy biliyor,» diye cevap verdi. «Bildiği için çizdi. Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor.»

«Ama Sara, imkân yok buna. Cindy, Ogam alfabesini nereden bilecek?»

«Onu bilemem ben, çocuk bir şeyler açıklayabilmek için az kalsın kendini öldürüyordu. Ben de, anlatabilmesi için ona yardımcı olacağım.»

Marcia hemen, «Benim de seninle gelmemi ister misin?» dedi.

«Elbette. Yardımına ihtiyacım var.»

«Öyleyse önce Neil'i bir arayayım. Bu sabah Benjamin'i alıp kendi evine götürdü.» Marcia acı acı gülümsedi. «Boşu boşuna çocuğu oyalamaya uğraşıp duruyoruz işte.»

Tom, Sara'nın karşısına oturarak fısıldadı. «Cindy'nin bu cinayetler hakkında bir şeyler bildiğini nereden çıkardın? Sabah bana saçmaladığımı söylüyordun.»

Sara başını eğdi. «Ben yine de o çocukları Cindy'nin öldürdüğüne ya da saldırılara onun neden olduğuna inanmıyorum. Ama bu ölümler hakkında bir şeyler bilebilir.

Anormal derecede içine kapanık çocukların duyularüstü algılama güçlerinin inanılmayacak düzeyde olduğunu biliyoruz. Gaipen haber alma konusundaki örneklerin çokluğu da, hiç değilse istatistik açıdan, bu gücün tesadüfi bir şey olmadığını gösteriyor. Kız herhalde bana bildiklerini anlatmaya çalışıyor. Ne yazık ki ben anlamıyorum.»

Sara, Tom'un soru sormaya başlayacağını anlayınca, elini kaldırarak onu susturdu. «Sana anlamsız geldiğini biliyorum. Ama bırak, Cindy'yle konuşayım. Belki ona ulaşırım. Onu anlamamı istiyor.»

«Bu kız hakkında yanılıyorsun, Sara.»

«Bunu kendi bildiğim gibi yapmalıyım, Tom.» Sara gerçekten de bildiğini okumaya kararlıydı.

Adam ağır ağır, «Seni öldürmeye çalışıyor,» dedi. «Eğer ona yaklaşırsan, beynini mahveder.»

Sara ona baktı. Kararlıydı, evet. Gözleri de o pırıl pırıl ışıltılarını kaybetmiş, renkleri kurşuniye dönmüştü. Hem kendi bitkinliğiyle, hem adamın hoşnutsuzluğuyla mücadele ediyordu. Üstelik, çocuğun üstüne neden bu kadar çok düştüğünü mantıklı bir şekilde anlatamayacağını da farkındaydı.

Tom haklıydı. Aslında Cindy'yi kendi haline bırakıp, cinayetlerin çözülmesini de polisten beklemek gerekiyordu. Buradan ayrılabilir, evi satıp Boston'a dönebilirdi. Belki de oradan ayrılmakla, hatta Sam'ı terketmekle bir hata işlemişti. Birden içini bir Boston özlemi sardı. Cambridge'in serin, nemli parke taşlarını, Harvard'ın sarmaşıkları ile koyu renk tuğlalarını özlemişti.

Sonunda, «Bunu yapmam gerek, Tom,» dedi.

«Neden ama?»

«O çocuk ızdırap çekiyor. Neden bir iletişim kurmak için beni seçtiğini bilmiyorum... Belki de onun acısını kendi anlatamadığı halde anlayabildiğini seziyor. Niye olduğu da önemli değil. Ona yardım etmek istiyorum.»

«Doktorsun diye mi? Bunun Hipokrat yemini ile falan ilgisi yok ki! Sen tıbbi bir probleme değil, polisin işine karışıyorsun. Başka nedenlerle Cindy Delp'in peşindesin. Üstelik de bu nedenleri iyice gözden geçirdiğini hiç sanmıyorum.» Tekrar kanapeye oturarak, sert sert genç kadına baktı.

«Niye bu kadar kızılıyorsun? Benim namıma korkuyor musun, yoksa yalnızca sözünü dinlemediğim için mi öfkeleniyorsun? Hakkımda neyin hayırlı olduğunu senin bileceğini pek sanmıyorum.» Sara sesini yükseltmeden, sakın sakın konuşuyordu. Ama ses tonundan, Tom'un davranışına sinirlendiği belli oluyordu. Hayatının büyük bir bölümünü insanların tıbbi ve psikolojik davranışları konusunda çalışmalar yaparak geçirmişti. Cindy Delp'le, Tom'dan çok daha iyi başa çıkacağına kuşku yoktu.

Tom, onun düşmanca tavrını farketmemiş gibi, «O, bir katil,» dedi. «Ve evet, senin hayatından endişe ediyorum.»

«Niçin?»

«Seni sevdiğimi sanıyorum da ondan.»

«Oh, hayır.» Sara içini çekerek, başını çevirdi. Bir aşk ilanı beklemiyordu. Her şeyi karıştırmıştı bu. Ama yine de, şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu. Tom'un koluna dokun-

mak, ona herhangi bir şekilde sevgisini göstermek istedi. Ama tam o sırada Marcia, merdivenin üst basamağında belirince çabucak fısıldadı. «İnsanlara güvenmeyi sevmiyorum.» Bu itirafa, kendisi bile şaşırmişti.

«O kadar korkunç bir şey mi güvenmek?» Tom eğilip koluna dokunmuştu.

«Şimdiye kadar ne zaman birine güvendimse, mutlaka başıma bir dert açtım.»

Marcia'nın ayak sesleri yaklaşıncı, ikisi de irkilerek toparlandılar.

Tom, gereğinden yüksek bir sesle, «İşte Marcia da geldi,» dedi.

«Seni kaygılandırđığım için üzgünüm.» Sara ayağı kalkarak öteberisini topladı. Sonra diğerk kadına belli etmeden Tom'a gülümseyerek fısıldadı. «Yaramazlık etmeyeceğime söz veriyorum.»

Adam, «Harika bir şeysin sen,» diye cevap verdi.

Sara kalın haliya bakarak kızardı. Tom'un sözlerini duyunca, içini bir sıcaklık kaplıyor, arzu edildiğini hissediyordu. Konuşamayacağını anlayınca, başını eğerek cevap vermekle yetindi. Sonra antrede duran Marcia'ya doğru yürüdü. Sarhoş gibi, hafifçe yalpalıyordu.

Cindy Delp, çevresinde bir sürü büyükle mutfak masasının önüne oturmuştu. Ama hiç biriyle ilgilenmiyordu. Çocuk, sol elinin büyüüne kapılmıştı. Parmaklarını yüzüne yaklaştırarak, elini güzel, kara gözlerinin hemen önünde, bıkıp usanmadan, ağır ağır döndürüyordu.

Cindy kendi dünyasına dalmış gitmişken, babası hiç sesini çıkarmadan Sara Marks'ın anlattıklarını dinliyordu. Hepsi çiftlik evinin mutfağına doluşmuşlardı. Delp ve karısı Pearl, Sara, Tom, Marcia, Santucci ve iki resmi polis.

Masada yalnızca Bruce Delp ve kadınlar oturuyordu. Diğer erkekler mutfak dolaplarına yaslanmışlar, seslerini çıkarmaksızın Sara'nın söylediklerini dinliyorlardı. «Kızının bize yardımcı olmaya çalıştığını sanıyorum. Bana kalırsa o, bize bu çocukların öldürülmesiyle ilgili bir şeyler anlatmaya çabalıyor.»

Bruce Delp homurdanır gibi bir ses çıkararak, sabırsızca iskemlesinde kımıldandı. Bütün sabah dışarıda çalışmıştı. Sonra da Santucci onu tutup Sara Marks'la konuşması için çiftlik evine getirmişti. Güz havasına uygun bir şekilde giyinmişti adam: Kalın iş tulumu, pazen bir gömlek, kaba pamuklu ceket. Evin içine girince sırtındaki ceket çıkarmıştı. Ama Baltimore Orioles takımının beyzbol kepi, hâlâ başındaydı. Gözlerini saklamak ister gibi, kepin siperliğini neredeyse burnuna kadar çekmişti.

«Ben polislere Cindy'nin bu çocuklarla hiç bir ilgisi olmadığını söyledim. Siz de gözünüzle gördünüz. Benim kızımın kimseye zararı dokunmaz.»

Sara yumuşak bir sesle, «Biz de onun bu ölümlerden sorumlu olduğunu düşünüyor değiliz ki, Bay Delp,» dedi. «Ama Cindy'nin benim evime gelmesi için belirli bir nedeni olduğuna inanıyorum. Bana bir şeyler söylemeye çalışıyor.»

Pearl Delp eliyle kızını gösterdi. «Cindy inşaat alanına girmemesi gerektiğini bilmiyor ki! Hayatı boyunca bu tarlalarda oynadı. Onu evde tutmam çok zor oluyor, biliyor musunuz?» Kadın küçücük, gri gözleriyle suçlu suçlu Sara'ya baktı.

Delp, sözü karısının ağzından alarak, «Küçükhanım, onun, sizin evinize gelmesi bir şey ifade etmez,» dedi. «Ben günde bir ya da iki kez onu ya köyden ya da tarlalardan toplarım. Böyle işte, ne yapacaksınız. Emeklemeye başladığından beri böyle. Sizi rahatsız etmesine üzüldüm. Buradaki polisler, camlarınızı kırdığını söylüyorlar. Eh, buna da üzüldüm. Bugün öğleden sonra ilk iş, gelip oraya yeni cam takacağım. Akşama kadar bitmiş olur.» Başını kaldırarak Sara'ya baktı. Genç kadın da onun bakışlarına karşılık verdi. Adamın gözleri de karısınınkiler gibi küçük, ama süt mavisiydi. Üstelik bu gözlerde derin bir acı okunuyordu. Sara onun gözlerine bakınca, içinin üzüntüyle olduğunu hissetti.

Çantasını açarak Tom'un yaptığı çizimleri çıkardı. Kızın annesiyle babasına gösterdi. «Bu sembolün sizin için bir anlamı var mı? Çiftlikte herhangi bir yerde bunu gördünüz mü? Ya da kayalardan birinin üzerine oyulmuş böyle bir işarete rasladınız mı?»

Sara, Pearl Delp'in görebilmesi için çizimleri havaya kaldırdı. Genç kadının elinin ani hareketi Cindy'nin ilgisini çekti. Çocuk birden başını çevirerek baktı. İşareti görünce masanın üstünden tek hamlede atılarak, çizimi Sara'nın elinden kaptı.

Kâğıdı elinde, âdeta şefkatle tutuyordu. Parmakları okşarcasına çizgilerin üzerinde geziniyordu. Sonra kâğıdı mutfak masasına koyarak üstüne kapanır gibi eğildi. Kızın beklenmeyen tepkisinin uyandırdığı şaşkınlıkla, hepsi, tek kelime etmeden ona bakıyorlardı. Cindy kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başladı. Ninniye andıran basit, açık bir çocuk şarkısıydı bu. Kız çizimin üzerine eğilerek gü-lümsedi.

Pearl Delp, «Cindy, o resmi hanıma geri ver,» diye emretti.

Sara elini kaldırarak karışmaması için onu uyardı. Oda-da herkes susmuş, Cindy'nin, garip Bel sembolüne gösterdiği neredeyse marazi hayranlığı izliyordu.

Sara, alçak sesle ve ağır ağır konuşarak, «Cindy, bunun anlamı ne?» diye sordu. Soruyu sorduktan sonra bir süre, kızın kavrayabilmesi için bekledi. Birkaç saniye sonra yine sordu. «Cindy, bunun anlamı ne?»

Sanki bu basit İngilizce cümle yabancı bir dildi de, Cindy içinden ancak bir, iki kelimeyi anlayabiliyordu. Sara bekledi, dinledi. Sonra Cindy, büyük bir eziyet çekerek, yavaş yavaş bir şeyler söyledi. Ama cevabını anlamaya yine imkân yoktu.

Sara bir kez daha şansını denedi. «Ne dedin?»

Cindy yine konuştu. Genç kadın üzüntüyle başını salladı. Anlayamadığı için düş kırıklığına uğramış, sinirlenmişti. Tom ona yerinden kalkmamasını işaret ettikten sonra, yanına geldi.

Sony teybini kadına uzatarak, «Teybe almaya çalış», dedi.

Sara yine öne eğildi, teybi çocuğa doğru uzattı. Ama şimdi Cindy fısıldamıyordu bile. Oturduğu yerde kendi kendine gülümseyerek Bel'in monogramını sevgiyle okşuyordu.

Santucci ile polisler sıkıntıyla yerlerinde kıpırdadılar. Pearl Delp de, sanki kızını Sara ile teypten korumak istermiş gibi, çocuğun yanına geldi. Odadakilerin çabalarını engellemek istediklerini hisseden Sara, hepsine yalvarıyormuş gibi, tek tek baktı. «N'olur, bana birkaç dakika daha izin verin. Geri zekâlı bir çocuk değil bu. Ona ulaşılabildiğine inanıyorum. Cindy'ye birkaç soru sorup, zekâ düzeyini saptamaya çalışacağım...»

Sara birden sustu. Çocuğa bakarken yine onun eşsiz güzelliğinin etkisinde kalmıştı. Cindy gerçekten geri zekâlıya benzemiyordu. Yüz hatlarından hiç biri deforme olmamıştı. Çocuğun bu dünya ile ilişkisi olmadığı yalnızca, boş boş bakan gözlerinden anlaşılıyordu.

Sara küçük teybi çocuğa biraz daha yaklaştırmak ya da sordu. «Adın ne?»

Çocuk, bakışları hâlâ çizimde, cevap verdi. Tiz ve keskin bir sesle.

«Cindy, sana bazı sorular sormak istiyorum.» Sara bir

deftere sorularını, sırasıyla not etti. «Cindy, 8.346 kere 5.721 kaç eder?» Kadın susunca kız yine o ince tiz sesi çıkardı. Küçük, keskin bir çığlığı andıran sestten anlam çıkarmak mümkün değildi. Ama Sara, aynı yumuşak sesle sorularını sürdürdü. «Cindy, 1998 yılının hangi aylarının yedinci günü Çarşambaya gelecek?»

Cindy yine aynı tiz sesi çıkardı. Santucci'nin yanındaki polisler, çocuğun hastalığının bu kanıtını izlemekten sıkılıyorlarmış gibi, birbirlerini süzdüler. Ama Sara onların kuşklarına aldırmadı bile. Anormal derecede içine kapalı çocukların inanılmayacak akli becerileri olduğunu biliyor ve Cindy'nin yeteneğini denemek istiyordu. Sorular beş dakika daha sürdü. İş biten Sara teybi kapattı ve içini çekerek arkasına yaslandı.

«Ee?» dedi Santucci. «Siz şimdi buna zekâ testi mi diyorsunuz? Hiç bir normal çocuk bu sorulara cevap veremez.»

Sara başını salladı. «Size anlamsız geldiğini biliyorum. Ama ben bunların rasgele sesler olmadığına eminim. Teybi yeniden dinleyip bir şeyler anlamaya çalışacağım.» Sara Pearl Delp'e gülümsedi. «Cindy ile konuşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.»

Tom, «Saçma sapan şeyler bunlar,» dedi. Sara'nın evine dönmüşlerdi. Tom, Sony teybi çalışma masasının üstüne koymuştu. Tekrar tekrar çalışıyorlardı. Cindy'nin sesi açık seçik duyuluyordu. Ama söylediklerinden bir anlam çıkmıyordu.

Marcia, «Belki de başka bir dilde konuşuyordur,» dedi. «Yabancı bir dil bilmesi mümkün mü acaba?»

«Evet. Fransızca, İspanyolca, Japonca, Arapça ve İbranice konuştukları halde bir tek İngilizce cümleyi doğru dü-rüst söylemeyeyen altı yaşında anormal derecede içine kapanmış çocuklar var.» Sara başını salladı. «Ama bence, bu başka bir olay.»

Pencereye doğru giderek kollarını kavuşturup dışarı baktı. Soğuk bir gündü. Evin o tarafından. bayırın en üst kısmı ve köyün arkasındaki yabancı bitkilerle dolu tepe görülüyordu. Baharda orayı çamlar, cevizler ve huş ağaçlarından oluşan minik bir koru haline getirmeyi düşünüyorlardı. Oysa şimdi sadece uzun, başıboş otlar gözüküyordu. Dalgın dalgın, bu otların kesilmesi gerek diye düşündü. Yoksa yangın çıkabilir. Hele şimdi güz mevsiminin bu en kupkuru günlerinde. Sonra Tom'un sesini duydu. «O kıza ulaşmayı, onu anlamayı asla başaramayacağız.» Adamın sesinde yorgun ve yenik bir hava vardı.

Sara geriye dönerek ona itiraz etti. «Cindy kendi dalga-boyunda çalışıyor. Onunla iletişim kuramıyorsak, bu bizim sorunumuz.»

Adam, «Peki ama, ne yapmamızı istiyorsun?» diye sabırsızlandı. «Biz ona soru soruyoruz. O kalkıp tiz, acı acı sesler çıkarıyor.»

Genç kadın içini çekti. «Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Ben yalnızca uyumak istiyorum. Vücudum yorgunluktan kırılıyor.»

Marcia lafa karışarak, yumuşak bir sesle, «Tom,» de-

di. «Bana bir iyilik eder misin?» Muhabire tatlı tatlı gülümsedi. «N'olur, Neil'e gidip Benjamin'i al.»

«A, tabii.» Tom kadınlara baktı. Bilinmeyen bir nedenle hemen ayak altından çekilmesini istedikleri belli oluyordu.

Gönülsüz gönülsüz, «Siz yalnız kalabileceksiniz, değil mi?» diye sordu.

«Ah, tabii, bizi hiç merak etme.» Marcia genç adamı ön kapıya kadar geçirerek, Benjamin'i kendi evlerine bırakmasını söyledi. «Ben birkaç dakika sonra evde olurum. Beni bekleyin, e mi?» Kadın oturma odasına döndüğü zaman, Sara gülümsedi. «Anlaşılan biraz sonra bir saldırıya daha uğrayacağız.»

«Öyle sanıyorum. Eğer vakti doğru hesapladımca.» Kısa boylu kadının kahverengi gözlerinden korku okunuyordu.

Sara umutla. «Belki de olmaz,» dedi.

«Olacak.» Marcia, oturma odasını sinirli sinirli adım lamaya koyuldu. Yerinde duramayacak kadar huzursuzdu. Sanki top ateşine tutulacakmış gibi, saldırıyı bekliyordu. İlk orgazmlarda, garip de olsa, belli bir zevk duyuyordu. Oysa şimdi o zevkten eser kalmamıştı. Bir gece önceki son orgazmı çok şiddetli ve acı verici olmuştu.

«Gel, otur,» dedi Sara. «Daha kolay olur.»

«Hayır, olmaz.»

«Gevşek bırak kendini. Bırak, vücudun saldırıyı rahatça göğüslesin. O zaman insanı daha az sarsıyor.»

Marcia hızla ona döndü. «Bu aslında orgazm falan değil, değil mi Sara?»

Sara ne diyeceğini bilemeyerek bir an durdu. O da Marcia'dan fazla bir şey bilmiyordu ki. Ama daha ağzını açmaya fırsat olmadan, yoğun bir zevk ve acı dalgasıyla sarsıldı. Bir an soluğu kesildi. Marcia'nın bir iskemlenin arkılığına tutunarak dizüstü yere düştüğünü gördü. Kendisi de sendeleyip, halının üstüne yıkıldı. Bacakları lapa gibi olmuştu. Dizleri tutmuyordu.

Marcia, «Sara!» diye haykırdı. Ama genç kadının onun yanına gidecek hali yoktu. Gövdesi tir tir titriyor, her tarafından ter boşanıyordu. Sanki içinde büyük bir patlama olmuş gibi, bütün vücudu tek bir nabız halinde atmaya başladı. Bu işin artık en ufak bir zevki kalmamıştı. Sanki bütün beyni alev alev yanıyor gibiydi. Sara ızdırapla inleyerek, alevlerden kurtulmak istercesine başını tuttu.

Güçlkle ayağa kalkarak koltuğun kenarına ilişti ve, «Aman Allahım!» diye fısıldadı. «Başım! Başım çatlıyor sanki.» Aniden içinden bir dalga yükseldi. Kadın haliya kuşarak acıyla haykırdı. Kendini küçük düşmüş hissediyordu.

Toparlanan Marcia, ona güven vermek istercesine, «Geçti artık, Sara,» dedi. Bir koltuğa ilişmişti. Burun delikleriyle dudaklarında kan damlacıkları vardı. Sara'nın da yüzüne kan bulaşmıştı. Ama Marcia'yı korkutan kan değildi.

«Gittikçe daha beter oluyor, Sara,» dedi alçak sesle. «Gittikçe şiddetleniyor.»

Sara başını eğdi. Ağrıdan konuşacak hali kalmamıştı.

Ama saldırıların gittikçe şiddetlendiğinin o da farkındaydı. Bir dahaki sefere hiç biri, beyinlerine yönelik bu saldırıdan kurtulamayacaklardı.

ON SEKİZ

İlacın etkisiyle derin, sersemletici bir uykuya dalmış olan Peggy, duyduğu acıyla uyandı. Kadın sendeleyip yalpalayarak yataktan kalktı. Saldırı yine başlayınca, aklı bütünü karıştı. Sanki biri ensesinin dibinden bir kama batırıp, kafatasının tepesinden çıkarmıştı. Alnı ateş gibi yanıyordu.

Acıdan sarhoş gibi yıkıla yıkıla yürüyen Peggy, bebek odasının kapısını itip açarak Amy'nin odasına girdi. Şimdi gözlerinin önünde şimşek gibi parlak ışıklar, zikzaklar çizerek dansediyordu. Kadın önünü görmekten acizdi. Işıklar görüşünü engelliyordu. Birden kusacağını hissetti. Kapının pervazına tutunarak odanın içine kustu.

Ölmek üzere olduğundan emindi. Dayanılmaz acı, beyninin içinde kasırga gibi dönüyordu. Dengesini kaybeden kadın, bebek odasının duvarları ile mobilyalarına tutunmaya çalışarak, oradan oraya savruldu. Peggy sonunda yemlikten bozma beşiğe çarpıp, onu duvara doğru fırlattı. Ka-

dın, beşiğin yüksek kenarlarına can havliyle tutunarak yere kaydı. Ağzında kan tadı vardı. Tatlı ve ılık kan.

Derken acı kesildi. Peggy soluk soluğa, burnu kanayarak beşiğe dayandı. Artık görebiliyordu. Akşamüstünün loşluğu iyice çöken boş bebek odasını boydan boya süzdü. Bitmişti. Saldırı bitmişti. Güvenlikteydi, sağ kalmıştı. Beşiğin tahta latalarını destek yaparak kendini yukarı çekti. Yemliğin kenarına yaslandı.

O anda kızı gördü. Çiftçinin uzun bacaklı kızı, alçak beşiği besleyen yün örtülere kıvrılıp yatmış, başparmağını emiyor, kara gözlerinde anlaşılmaz bir bakışla, sanki görünmeyen bir şeyi izliyordu.

«Çık! Çık oradan dışarı!» diye bağırdı Peggy. Çocuk değil yerinden kalkmak, korkup sinmedi bile. Kendi dünyasında yitip gitmişti.

Genç kadın, «Ne istiyorsun sen?» diye haykırdı. Kız, Amy'nin beşiğine yatıp, babasının çiftliğinin kiri pası, pis kokusu ile beşiği mundar etti diye, öfkeden çılgına dönmüştü. «Çık git bu beşikten! Evimden defol!» Cindy'yi yakasından tutup kavrayarak yüksek tahta siperlikten dışarı çekmeye çalıştı. Ne var ki, kız bu iş için hem çok ağır, hem de uzundu. Keskin, acı bir çığlık atarak, onu beşikten çıkarmaya uğraşan Peggy ile dişediş mücadelesine etmeye koyuldu.

Cindy'nin gücü kadını şaşırtmıştı. Buna rağmen onun yakasını bırakmaya yanaşmadı. Çocuğu sıkıca yakalamış, oraya buraya çekiştiriyor, siperliğin üstünden aşırıya çalışıyordu.

Kız keskin, acı çığlıklar atıyordu. Kendini Peggy'nin mensesinden kurtarmaya çalışırken tiz, ince sesi kadının kulağında çınlıyor, ergenlik çağındakilere özgü, zayıf, uzun kollarını umutsuzca savurarak, kadının başının arkasına, omuzlarına vuruyordu.

«Allah belânı versin!» Peggy ani bir hareketle Cindy'ye şiddetli bir tokat attı. Darbenin hızından çocuğun başı arkaya gitti. Kızdan nefret ediyordu: Amy'nin beşiğinde yattığı için, hayatta olduğu için. İki eliyle onun boynunu yakaladı. İspazmoz geçirir gibi kasılan parmaklarını, çocuğun ince, yumuşak cildine bastırıyordu. Peggy biraz daha bastırdı. Güçlü elleri, Cindy'nin boğazı yoğrulacak yumuşacık bir hamurmuş gibi, boynu daha da sıkıca kavradı.

O anda Cindy saldırdı. Parmaklarını birden kadının yüzüne uzatarak, derisini yırttı. Şiş yanaklardan incecik çizgiler halinde kan süzölmeye başladı. Sonra Peggy'nin saçından yakalayarak kafasını bükte ve kadına dengesini kaybettirdi.

Kızın boğazını sıkıyan eller artık hedeften uzaklaşmıştı. Ama kadın yine ayağa kalkarak gövdesini yemliğe dayadı ve muazzam bir çabayla Cindy'yi tuttuğu gibi beşiğin si-perliğinden aşırıp dışarı çekti.

Altalta üstüste yere yuvarlandılar. Cindy kadının elinden kurtularak bebek odasının halısı üstünde sessizce yuvarlanıp uzaklaştı. Bitkin düşen, her yanı acıyan çocuk, yatak odasının öbür köşesine sürüne sürüne gitti, bacaklarını vücuduna çekip, yine tortop oldu. Tiz, ısrarlı çığlığı

kesilmişti. Bebek odasının karanlık köşesinde inleyip sızlamaya başladı.

Peggy bir süre hızla soluyarak halıda yattı. Dudaklarında kan vardı. Kanın tadı diline geliyor, ağzına yapışmış, giysisine sinmiş kusmukların kokusunu duyuyordu. Vücudunun her yanı acıyordu. Cindy ile itişip kakıştığı için kollarına da ağrılar saplanmıştı.

Genç kadın yuvarlanarak öte yana döndü ve gözüne, odanın karşı köşesinde büzülmüş oturan Cindy çarptı. Onu da öldürmesi gerekecekti, tıpkı kocasını öldürdüğü gibi. Kocasını nasıl öldürdüğünü gayet iyi hatırlıyordu. Apaydınlık bodrumda, havayı yararcasına bir kavis çizen bıçağın ışıltısı hâlâ gözlerinin önündeydi. Sonra hayal belirsizleşince Peggy, az önceki orgazmın etkisiyle ağrıyan başını salladı. Aklı karışmıştı. Dikkatini bir noktaya toplamaya, nerede olduğunu, ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı.

Amy'nin ona ihtiyacı vardı. Bebeğe meme vermeliydi. Peggy zorlukla dizlerinin üstünde doğruldu, yalpalayarak ayağa kalktı ve beşiğe doğru gitti.

«Efendim, canım benim.» Genç kadın güvercinler gibi dem çekerek, beşiğin dibindeki yün örtülerin oluşturduğu yığını kollarıyla sardı. Geceliğini sağ omuzundan kaydırarak yığını çıplak göğsüne yaklaştırdı. «Al, canım,» dedi. «İşte. Ağlama, hadi.» Bebeğin yüzünü öpmek için öne eğildi. Ve birden kucağında bebek olmadığını farketti. Örtünün içi bomboştu. Ağlamaya başladı. Yine kafası karışmıştı.

Arkasını beşiğe dönünce, köşede çömelmiş Cindy'yi gördü.

«Sen!» diye haykırdı Peggy. «Bebeğim nerede?»

Çocuğa doğru koşup, uzun, sarı saçlarını eline doladı ve yine keskin, acı ışıltısını koyuveren Cindy'yi, güvenli köşesinden çekip aldı. Öfkeden deliye dönmüş halde kıza bir tekme attı. Bağırmasını kesmeyen kız, dönerek kadının bacağını kavradı. Sol baldırından, kan çıkarana kadar ısırdı.

«Allah kahretsin seni!» Eğilerek çılgın gibi kıza vurmaya başladı. Bir yandan da avaz avaz bağırıyor, gözünü kırpmadan küfrediyordu. Kendine hakimiyetini tümüyle yitirmişti. Şimdi aklında kızı öldürmekten başka bir şey yoktu.

Cindy dayaktan kurtulmak için ellerini başına siper etti. Aynı tiz, içe işleyen sesle bağırıyordu. Tıpkı Cengel'deki tropik kuşlar gibi Peggy de vargücüyü karşılık verdi. «Amy nerde? Söyle, bebeğimi ne yaptın?» Bir tekme daha attı. Bu kez Cindy uzanarak Peggy'nin bacağını yakaladı ve onu boyluboyunca yere uzattı. Anında da tepesine çıktı.

Genç kadın başını kaldırıp bakınca, Cindy'nin boş gözlerinin şimdi şimşek gibi çakan renkli ışıklarla pırıl pırıl olduğunu gördü. Çocuğun yüz ifadesi de inanılmaz derecede değişmişti. O pasif, sıkıntılı belirsizlik, büyük bir süratle silinip gitti. Peggy, sanki hızlandırılmış bir filmi izler gibiydi. Cindy kızıyor, hırlıyor, homurdanıyor, sonra birden tatlı ve sevecen oluyordu.

Kızın garip, inanılmayacak kadar ani tepkisi Peggy'i şa-

şırtmış, gerçeğe döndürmüştü. O anda, kendisinin tehlikede olduğunu anladı. Ve çılgınca öfkesi de hemen korkuya dönüştü. Çocuğun bacaklarının arasından kurtulmak için çırpınmaya başladı.

Ne var ki, Cindy ona saldırmadı. Tam tersine, iki eliyle kendi başını tutarak acıyla iki büklüm oldu ve yine tiz bir sesle acı acı haykırmaya başladı. İfadesiz, masum yüz kasılıp şekil değiştirmişti. Kız ağlıyordu. Cindy tiz, sonu gelmeyen, yürek paralayıcı çığlıklarla sarsılıyordu.

Peggy bir kez daha onun elinden kurtulmaya çalıştı. Ama Cindy boğuluyormuşçasına kadının giysilerine sarılarak, çaresizliğin verdiği bir kuvvetle asıldı.

«Defol şuradan,» diye bağırdı Peggy. Çocuğa hızla vurdu. Çocuk, darbenin etkisiyle yere yuvarlandı. Ama yine de Peggy'yi bırakmadı ve tırnaklarını geceliğin eteğinin naylon kıvrımlarına geçirdi. Genç kadın geceliği bir hamlede beline kadar sıyırıp kalçalarından kaydırarak serbest kaldı. Panik içinde, Cindy'den kurtulmak için yana yuvarlandı. Kaçıp kendisini odasına kitleyecekti.

Ayağa kalktığı anda beyni bu sefer daha da şiddetli bir saldırıya uğradı. Beynine yıldırım çarpmıştı sanki. Dayanılmaz acı, aşağıdan yukarıya, başının arkasını taradı. Asıl beynin yumuşacık kitlesini yararak, yarımkürelerinden ikiye ayırdı ve hipotalamusun derinliklerine saplandı. Beyninin kavrulan hücre dokuları ile sinir liflerinin çıkardığı, yanan güz yapraklarını andırır koku, kadının burnuna doldu. Yaşamaya ilişkin son anısı da, burun deliklerine dolan ölüm kokusu oldu.

Kevin Volt, aşağıdaki laboratuvarında, akşamın erken saatlerinde ikinci kattan gelen boğuk sesleri duyarak, karısını kontrol etmek için yukarı çıktı.

Çalışmaktan yorgun düşmüştü. Işınla tam sekiz saat uğraştıktan sonra, yorgunluktan her tarafı uyuşmuştu. Yine de sorunu tam anlamıyla çözememişti. Oysa hafta sonuna kadar bazı sonuçlar elde etmesi ve bunları sergilemesi gerekiyordu.

İkinci katta, holün sonunda durarak kulağını kapıya dayayıp dinledi. Kendi kendine, hâlâ uyuyordur dedi. Sonra kapının kilidini açıp iterek, içeri girdi.

Alacakaranlığın çöktüğü odada Kevin, Peggy'nin yatağının boş olduğunu görerek irkildi. Hemen kapıyı ardına kadar açarak, duvara dayadı. Karısının kapının arkasına sinmiş, kendisini beklemediğinden emin olmalıydı. Sonra odaya girip, kapıyı arkasından kapayarak kilitledi. Sürgüyü de çekmeyi ihmal etmedi.

Sırtı kapıya dayalı, odayı dikkatle gözden geçirdi. Üzerinde bir Lakos tenis gömleği, hâki pantolon ve Nike jimnastik ayakkabıları vardı. Kauçuk altlı ayakkabılarla, odanın halısında çıt çıkarmadan yürüyebiliyordu.

Mutlaka buradadır, diyordu. Acaba kaçtı mı diye endişelenmeye gerek yok. Nasıl olsa kaçıp da olan biteni ötekilere anlatamaz. Hatta küçük oyunları eğlenceli bile oluyor. Onu disipline sokmak bayağı hoşuma gidecek.

Yine de, odanın ortasına, günün son ışıklarının iki kişilik yatağın üzerinde bir ışık battaniyesi oluşturduğu yere gitmekten kaçındı. Duvarı izleyerek, gömme dolaba doğru

yürüdü. Hızla düşünüyor, karısının nerede saklanmış olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Zaten saklanabileceği pek fazla yer de yoktu. Olsa olsa yatağın altında ya da banyodaydı. Ama en akla yakını gömme dolaba saklanması, dedi. Söz dinlemeyen bir çocuk gibi düzinelerce ayak-kabının arasına, karanlık bir köşeye çömelmiş duruyordu herhalde.

Plastik şırınga ile teskin edici ilacı tuvalet masasının üstünde bırakmıştı. Yarı karanlıkta ampulü kırarak şırıngayı doldurdu. Bir eliyle tuttuğu şırıngayı havaya kaldırarak, gömme dolabın kapısını yana kaydırıp rahatlıkla açtı.

Giysileri iki yana ayırıp, «Peggy, çabuk çık oradan!» diye emretti. Karanlık dolabın içindeki tek ses, karısını ararken askılıkta ileri geri ittiği elbiselerin çıkardığı hışırtıydı. Peggy dolapta yoktu.

Kevin dönüp yeniden yatak odasına bakınca, yaptığı hatayı anladı. Bebek odasına giden kapı açıktı. Şimdi iyiden iyiye telaşlanmıştı işte. Kendisi bütün gün bodrumdaki laboratuvara kapanıp kalmıştı. Ya Peggy saatlerce önce evden çıktıysa? Bir koşuda odayı aşarak, bebek odasının kapısına gitti.

Mobilyaların gölgeleri arasında, hayal meyal, karısının büyük beşiğe büzülüp yattığını seçti.

«Peggy! Allah aşkına!» Şırıngayı tuvalet masasına koyarak beşiğe doğru yürüdü. Düşünebildiği tek şey vardı: Hastalığı sandığından da ciddi.

Hızla beşiğin yanına vararak, onu beşikten çıkarmak için yüksek siperliklerin üstünden eğildi ve ancak o zaman

karısının çıplak olduğunu gördü. Kadın, yüzünü çaprazlamasına uzattığı kollarına gömmüş, yatıyordu.

«Peggy!» Kadının çıplak tenine dokununca, parmaklarına soğuk ve yapışkan bir ıslaklık geldi. «Peggy!» Biraz daha öne eğildi. Burnuna gelen keskin kokuyu hemen tanıdı: dışkı.

Kadının omuzları ile göğüsleri kana bulanmıştı. Kan, vücuduna çamur gibi yapışmıştı. «Aman Allahım!» diye fısıldayarak uzanıp onun saçını yüzünden çekmeye kendini zorladı. Uzun, kahverengi teller, üzerindeki kan kuruduğu için, Peggy'nin yüzüne yapışmıştı. Karısının yüzünü görebilmek için telleri hoyratça çekmesi gerekti. Peggy'nin gözleri açık kalmıştı. Çok şaşırmış görünüyordu. Sanki ona saldıran her neyse, kadını korkuya değil de hayrete düşürmüştü. Burun deliklerinden fışkıran kan, açık kalmış ağızına dolmuş ve kadını soluksuz bırakarak boğmuştu.

O anda Kevin burnuna gelen kokunun dışkı değil, kadının beyninin yumuşak hücre dokuları olduğunu farketti. Peggy Volt'un beyninin gri maddesi, yüzüne ve saçlarına sıvanmıştı.

Sara başını hafifçe çevirince, çalışma masasının üstündeki saati gördü. Altıyı birkaç dakika geçiyordu. Akşam olmak üzereydi. Altı saat süreyle kütüpanedeki divanda mışıl mışıl uyumuştur. Uyanır uyanmaz aklına gelen ilk şey, biraz sonra yeni bir saldırıya uğrayacağı oldu.

Yine de yerinden kımıldamadı. Biraz sonraki saldırıyı düşündükçe aniden felç olmuş gibi, tüm hareket yeteneği-

ni yitirmişti. Son saldırı ötekilerin hepsinden daha kötü olmuştu. Artık her saldırının, bir öncekinden daha şiddetli ve yıkıcı olduğunu biliyordu. Daha ne kadar dayanabileceğini merak etti.

Üzerindeki kalın yorganı iterek ayağa kalktı. Saat tam altıyı on geçeyi gösterirken, ayakları döşemeye değdi ve bu kez darbeyi arkasından yiyerek, acı içinde yere yuvarlandı. Başına dayanılmaz bir sancı saplandı. Beyni ikiye ayrılıyor gibiydi. Göremiyordu da. Göz kamaştırıcı, renkli çizgiler, gözlerinin önünde zikzaklar çiziyordu. Biraz sonra kusacağının da farkındaydı.

Olduğu yerde sessizce yatarak Cindy'nin ortaya çıkmasını bekledi. Çocuk mutlaka gene yine annesiyle babasının elinden kurtulup kaçmıştı. Evin yakınlarında bir yerde, belki de içindeydi. Keşke Tom'la kente gitseydim diye düşündü. Neden köyde kalıp bu acıyı çekiyorum, bilmem ki? Sonra, neden bu kızı kurtarmaya çalışıyordu? Derken bir darbe daha indi. Zihnini kasıp kavuran körletici bir ışık, kendinden geçmesine yol açmadan önce onu sersemleten ve körleten bir ışık.

Kendine geldiği zaman, parmakları halının uzun tüylerini sıkı sıkı kavramış, yerde yatıyordu. Yan dönerek derin bir soluk aldı. Bir şeyisi yoktu. Bir saldırıdan daha sağlam kurtulmuştu. Güçlülkle ayağa kalktı. Açık mavi halıda kan lekeleri vardı. Yüzünde ve saçında kan olduğunu da hissediyordu.

Sara, aşağı kattaki banyoda yüzünü yıkayıp, saçını temizledi. Tam mutfağa geldiği sırada telefon çaldı.

«Bir şeyin yok ya?» Arayan Marcia'ydı. Kadının sesi güçlükle çıkıyordu. A ladı ı belliydi.

« imdi yok.»

«Aman Allahım, Sara, imkânı yok bundan sonrakine dayanmam.» Kadın hı kır  hı kır  a lamaya koyuldu.

« z lme, Marcia. Bir sonrakinden önce tam sekiz saat vaktimiz var.»

«Hayır, Sara. Hayır. Yalnızca altı saat. Araları gittikçe azalıyor. Sonra da be  olacak! Derken dört...» Marcia'nın hıçkırıkları kesilmek bilmiyordu.

«Marcia! Yeter diyorum sana!» diye emretti Sara. Diğer kadının isteri krizine tutulması onu sakinle tirmişti. Birinin duruma hakim olması gerektiğinin bilincindeydi. «Bak, Marcia, herkese telefon et. Hepsini bir araya topla. Bir sonraki saldırıdan önce buradan ayrılıyorruz. En gerekli şeylerini bir çantaya koyup, ahıra gelsinler.»

Marcia, bir çocuğun uysallı ıyla, «Nereye gideceğiz?» diye sordu. Ne yapaca ının söylenmesi, onun yerine kararları başkasının vermesi, kadını rahatlatıyordu anlaşılan.

«Onu daha sonra düşünür, bir yerlere gideriz elbet. Burası olmasın da, neresi olursa olsun. Hadi  imdi telefonun başına geçip herkesi ara. Bir de sor bakalım, iyi miymi ler. Ben de hemen gelmeye çalışırım.»

«Hemen gel! Şimdi! Lütfen Sara, bu evde Benjamin'le bir başıma korkuyorum.»

«Gelirim canım.  nce yapmam gereken bir i  var. Sen ötekileri bul, yeter.  z lme, Marcia. Bir süre emniyeteyiz.

Hadi, güle güle.» Daha Marcia itiraz etmeye fırsat bulamadan, telefonu kapattı.

Genç kadın bir an durarak, etrafı dinledi. Kulağına herhangi bir gürültü çalınmıyordu, ama bu bir şey ifade etmezdi ki. Çocuk eve saklandığı zaman kedi gibi sessiz davranıyordu. Sara onun en sevdiği yerde, yukarı kattaki duş bölmesine büzülmüş beklediğini biliyordu.

Merdivenlerin dibinde durarak, kendine hakim olmaya çalıştı. Üstüste birkaç derin soluk alıp, deli gibi çarpan kalbini sakinleştirdi. Sonra yavaş yavaş, kendini zorlayarak, merdiven basamaklarını teker teker, duraklaya duraklaya çıkmaya koyuldu. Karanlık evin içinde Cindy'yi arıyordu.

Önce konuk odasına baktı. Oradan kendi odasına geçti. Bruce Delp daha camları takmamıştı. Yatak odası buz gibiydi. Kırık camdan içeri dolan rüzgâr, banyoda, dolaplarda ve yatağın altında çocuğu arayan kadını, iliklerine kadar titretti.

Bruce Delp'e telefon etmek için mutfığa indiği zaman, soğuk ve korkudan hâlâ titriyordu.

Pearl Delp, «Bruce evde yok, Bayan Marks,» dedi. «Dışarıda Cindy'yi arıyor. Tam yemeğe oturmaya hazırlanırken Cindy, ellerini yıkamaya gitti. Banyo penceresini açıp kaçmış.»

Sara içini çekti. Haklıydı demek. «Peki bu iş ne zaman oldu, Bayan Delp?» Hırsını belli etmemeye çalışıyordu. Cindy'nin annesi ve babasıyla yerel polisin salaklığa varan beceriksizlikleri, insanın tepesini attırmaya yeter de artardı bile.

«İki saat kadar önce. Kocam o komiseri aradı. Bir sürü insan tarlalara, Cindy'yi aramaya çıktı. Siz onu görmediniz, değil mi, küçükhanım?»

«Hayır, Bayan Delp. Ama kocanız bu öğleden sonra gelip camları takacağını söylemişti, gelmedi. Eve gelir gelmez beni ararsa iyi olur, anladınız mı? Bu evde kalamam ben.» Sara birden kadına bağırıldığının farkına vararak, sustu. Vücudu soğuktan, korkudan ve kızgınlıktan tir tir titriyordu.

Kadın, «O kız için üzüntüden deliye döndü, Bayan Marks,» diye cevap verdi.

«Evet, anlıyorum. Size bağırıldığım için de üzgünüm, ama Cindy'nin yüzünden hepimiz korkunç bir gerilim içindeyiz, biliyorsunuz.»

Pearl Delp yavaş sesle, «Hepsi benim kabahatim,» dedi.

Sara, «Kusura bakmayın,» diye söze başladı.

«Cindy'nin böyle olması benim kabahatim.»

«Sizin kabahatiniz değil, Bayan Delp. Bu iş herkesin başına gelebilir. Herkesin çocuğu anormal derecede içine kapanık olabilir. Her on bin çocuktan beşi böyledir.»

Çiftçinin karısı, «Cezamı çekiyorum,» diye inat etti. «Anlıyorsunuz ya, Bruce'la ben evlenmek zorunda kaldık. Cindy... yani bir aşk çocuğu o. Allah emrine karşı geldik için bizi cezalandırıyor.»

«Bayan Delp!» Sara, kadının ağlamasını bastırabilmek için sesini yükseltti. «Bunun sorumlusu siz değilsiniz. İnan bana. Ben doktorum, Bayan Delp ve emin olun, koca-

nızla siz'ne yaparsanız yapın, Cindy'nin anormal derecede içine kapanık bir çocuk olmasına yol açamazdınız.» Sara bir an durdu. Pearl Delp ağlamayı kesmiş, soluklanmaya çalışıyordu. Sonra kadın soğuk bir edayla, «Siz bilmiyorsunuz, küçükhanım,» dedi. «Doktor olabilirsiniz, ama buranın yabancısısınız. Benim ömrümün son on iki yılı o çocukla birlikte geçti. Normal değil diyorum size.»

«Evet, biliyorum. Anormal derecede içine kapanık.»

Kadın, «İçine kapanık falan değil,» diye haykırdı. Sesi boğuk ve kalındı. «Benim bu çocuğum normal değil. Hayvanları öldürüyor. Kendi gözlerimle gördüm. Ellerini onlara sürünce çılgına dönüyorlar, tarlalarda oradan oraya kendilerini atıp, ağaçlarla direklere vuruyorlar. Bana kızımı anlatmaya çalışmayın, küçükhanım. O çocukta bir bozukluk var. Katil o. İsterseniz doktor olun, yine de onun başkalarını öldürmesine engel olamayacaksınız.» Telefonu hızla kapattı.

Sara, titremesine engel olup sakinleşmek için, bir süre kıpırdamadan durdu. Sonra başını sallayarak, kendi kendine güvence vermek ister gibi yüksek sesle, «Hayır!» dedi. Sessiz evde kendi sesinin çınlaması onu bir an şaşırttı. Mutfaktan çıkarak, yeniden çalışma odasına döndü ve kapıyı içeriden kitledi.

Çalışma odasındaki paralel telefondan, kenti, Tom'u aradı. Adam sanki onun aramasını bekliyormuş gibi, daha ilk çalışta cevap verdi. Sara ona çabucak, kendisinin ve diğer kadınların başına gelenleri anlattı.

«Buradan ayrılmak zorundayız, Tom. Saldırıları her seferinde daha beter oluyor. Bir sonrakinden korkuyorum.»

«Kız nerede?»

«Evden kaçmış. Biraz önce Pearl Delp'e telefon ettim.»

«Deli mi bu insanlar? Santucci nerede peki?»

«Burada, köyde. Kızı arıyorlar.»

«Sara, bir saate kadar geliyorum. Sen nerede olacaksın?»

«Marcia'da Evde tek başına kalmaya korkuyormuş.»

«İyi. Eğer sen haklıysan ve Cindy kafasını sana taktıysa, oraya dönecektir. Hemen evden çık!»

«Tamam! Tamam!» Adamın heyecanı ve kaygısı onu daha da endişelendiriyordu. Birden Cindy'nin ona saldırmak için sinsice eve süzüldüğünü görür gibi oldu. «Yanıma bir iki şey alayım.»

«Alma!» diye haykırdı Tom. «Hiç bir şeye ihtiyacın yok! İşe gitmek için bir şeyler gerekliyse, yarın sabah ben senin yanındayken alırsın. Hemen çık evden!»

Sara, «Anladık, çıkıyorum!» diye bağırdı. Adamın böylesine dediğim dedik bir tavır takınmasına sinirlenmişti.

Tom, «Seni merak ediyorum,» dedi. Sesi yumuşamıştı.

«Özür dilerim, Tom. N'olur çabuk gel. Burada, yanımda olmanı istiyorum.» Gözlerine yaşlar dolmuştu.

«Mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim. Hoşçakal, sevgilim.»

«Güle güle.» Birden onu fena halde özlediğini farketti. Yanında olmasını istiyordu. Adamın onu bu kadar düşün-

düğünü bilmek için ısıtıyordu sanki. Sara için çekerek, telefonu kapattı.

Bir an yerinden kıpırdamayarak, koca, boş evin sessizliğini dinledi. Dışarısı karanlıktı. O da çalışma odasının ışığını açmamıştı. Uzanarak çalışma masasının üstündeki lambayı yaktı. Lambanın yumuşak ışığı, meşe kaplama odayı aydınlatacağına daha da fazla gölge verdi.

Genç kadın hızlı hızlı, eli ayağı birbirine dolaşarak masanın üstündeki yazıları toplayarak, kâğıtlarla kitapları evrak çantasına tıktı. Ertesi gün pazartesiydi ve o koca hafta sonunda tek satır okumamıştı. Bir hafta önce, Helen Severt'in, çoktan ölmüş olan kızını kollarında taşıyarak ona doğru koştuğu andan beri, işini hep geri plana atmıştı.

Sara başını kaldırarak, yanına alması gereken başka bir şey var mı diye çalışma odasına bir baktı. Birden gözüne, incelemek için Enstitü'den getirdiği, anormal derecede içine kapanık çocuklara ilişkin bir dosya dolusu malzeme çarptı.

Bu tezler, araştırmalar ve tıbbi çalışmalar arasında mutlaka bir şeyler olmalı diye düşündü. Cindy'ye nasıl davranmak gerektiğini gösterecek bir şey olmalı, çocuğa nasıl ulaşabileceğim konusunda yol gösterecek bir şeyler olmalı.

Ani bir kararla, çantasına evrakları tıkmaktan vazgeçerek, masanın üstündeki dosyayı eline aldı. Acele acele sayfaları karıştırdı. Belki bir hafta önce gözünden kaçmış bir ipucu bulurum diye, raporları hızla gözden geçirdi.

Hummalı bir okumayla geçen yirmi dakikanın sonunda, birden, Enstitü'nün bir dairesinden diğerine gönderil-

miş bir yazı gözüne çarptı. Hemen kâğıdı dosyadan çıkarak bir kez daha okudu.

Dün laboratuvarımda karşılaştığımız ilginç bir olaydan sizin de haberiniz olması gerektiğini düşündüm. Bu olay, Danny Riley ile ilgili. Gelişimini incelediğiniz için bilirsiniz, bu çocuk şimdiye kadar hiç konuşmamış, yalnızca hep tiz, keskin ve acı bir ses çıkarıyordu.

Laboratuvarımda başka bir çocuğun sesini teybe alırken, Danny de aynı odada oynuyordu. Onun ciyaklamayı andıran sesini de aldığımı, ancak bu sabah bandı yeniden dinlediğimde farkettim. Bu durumun benim işim açısından önemi yoktu. Ama teybi yanlışlıkla daha ağır bir devirle, saniyede 3.3 inç'lik bir hızla çalışınca, Danny'nin keskin ve acı çığlıkları birden açık seçik, anlaşılır sözlere dönüştü.

Çocuk bütün bu yıllar boyunca kusursuz bir İngilizce konuşuyormuş. Ancak, konuşması normalin iki ya da üç misli kadar hızlı.

Sara, küçük teybi alıp içinden kaseti çıkardı. Sonra kendi stereo setine giderek kaseti yerleştirdi ve çocuğa sorduğu ilk soruya gelen kadar geriye aldı.

«Adın ne?»

Sara makineyi durdurdu, saniyede 3.3 inç hıza ayarladı ve yeniden çalıştırdı. Parmakları titriyordu. Cindy açık,

kolaylıkla anlaşılır bir İngilizceyle cevap verirken, soluğunu tuttu. «77, K28, 16, 39, B11, 48.»

Sara teybi durdurarak hemen sayıları yazdı. Sonra hızı tekrar normale getirerek kendi sorduğu ikinci soruyu dinledi.

«Cindy, 8.346 kere 5.721 kaç eder?»

Sara yine makineyi durdurup hızı değiştirdi. Cindy'nin sesi duraksamadan cevap verdi. «47.474.466.»

Sara'nın bir sonraki sorusu, «Cindy, 1998 yılında hangi ayların yedisi Çarşambaya gelecek?»ti.

Cindy, «Ocak ve Ekim,» diye cevap verdi. Sesi, normalden ağır çalışan teypten, yumuşak ve çekingen bir edayla geliyordu.

Sara makineyi bir kez daha durdurdu. Elleri bu kez heyecandan titriyordu. Kitaplığa yaslanarak şimdi ne yapması gerektiğini düşündü.

Kaseti yanına alıp, Tom ve Marcia'ya dinletmeliydi. Cindy ile de konuşmaları gerekiyordu. Birden, çiftlik evinde Cindy'ye son bir soru sorduğunu hatırlayarak teybi çalıştırıp, son sorunun kayıtlı olduğu yere getirdi.

«Cindy, bu küçük kızları kim öldürdü?» diyen sesini duydu.

Sara teybi düşük hıza getirerek dikkatle dinledi. Tiz, keskin ve acı bir çığlığı andıran sesi, yavaş konuştuğu zaman farklılaşan Cindy'nin cevabını anlamamaya imkân yoktu. «Biz öldürdük.»

Cindy sakın sakın, «Biz öldürdük,» dedi.

Sara uzanarak teybi durdurdu. Sonra başını kaldırıp Tom'la Marcia'ya baktı.

Tom hemen, «Neden **biz?**» diye sordu. Sinirli sinirli Marcia Fleming'in oturma odasını adımlamaya koyuldu.

Marcia, «Belki de babasını kastetmiştir,» dedi. «O zaman ormandaki kızın, küçük kızın, hani kafası parçalananın esrarı da aydınlanmış olur.»

Tom, «Bırakalım da, bu esrarı çözme zahmeti artık Santucci'ye düşsün,» dedi. Hemen komiseri işe karıştırmak, Sara'yı da çiftlikten ve köyden uzaklaştırmak istiyordu.

Sara, «Bir dakika,» diye atıldı. «Tom, sence bu sayılar ne anlama geliyor?» Ona üzerine sayıları not ettiği kâğıdı uzattı.

77K281639B1148.

Adam kaşlarını çattı. «İkişerli gruplar halinde söylemiş sanırım. Bana, örneğin, yetmiş yediden sonra biraz durakladı gibi geliyor.» Sayıları yeniden, söylediği şekilde aralık vererek yazdı.

77, K28, 16, 39, B11, 48.

«Şimdi neye benziyor dersin?» Kâğıdı Sara'ya uzattı.

Kadın, sayılara bakarak başını salladı. «Telefon numarası ya da adrese benzemiyor.» O da kâğıt parçasını Marcia'ya verdi.

Marcia sayılara bir süre baktıktan sonra, «Evet, ama şu olabilir,» dedi. Sonra Tom'un dolmakalemini alarak sayıları bir kez daha değişik biçimde yazdı.

77 K28' 16.»

39 B11' 48.»

Tom başını kaldırdı. «Enlem ve boylam mı?»

«Öyle sanıyorum.»

«İyi de, on iki yaşında bir çocuğa 'adını sorunca, sana enlem ve boylamla cevap verirse, ne anlama gelir bu? Demek istiyorum ki, deli mi bu kız?»

«Ve eğer deli değilse,» diye devam etti. «Tek derdi normal hızın iki katı bir hızla konuşmaksa, o zaman cinayetler ne olacak? Sana o çocukları öldürdüğünü söylemiş. Ona inanıyor musun, Sara?»

Bu soruyu sorarken dikkatle Sara'ya bakıyordu. Kadının yüzünden, teypte duyduklarına inanmak istemediğini anlıyordu. Onu bu halde görmek, çocuk için ne kadar üzüldüğünü farketmek, adamın içine dokunuyordu. Evet, Sara, küçük kızla Tom'un sandığından çok daha fazla ilgileniyordu. İnşallah Cindy konusunda yanılmışımıdır, diye düşündü.

Sara başını salladı. Neye inanacağını o da bilmiyordu.

Tom, «Neyse, bizi ilgilendirmez. Zaten polisin işi bu,» dedi. «Hadi bakalım, hanımlar. Saat sekiz buçuğa geliyor.»

Sara sakın sakın, «Bırak da köyden ne zaman ayrılacağımıza biz karar verelim, Tom,» dedi. «Bu daha önemli.» Marcia'ya bakarak devam etti. «Cindy'ye 'Biz öldürdük'ten ne kastettiğini soralım.»

Tom sinirli sinirli lafa karıştı. «İyi de, ufak bir sorun var. Cindy nerede?»

Marcia, «Neil, çocuğun cevaplarına bir anlam verebilmemiz konusunda bize yardımcı olabilir,» dedi.

«Nasıl?»

«Bu sayılar... Yani enlem ve boylam, eğer öyleyse tabii. Evde onun haritaları var. İddiaya girerim ki, bu çiftlikle sayılar arasında bir bağlantı vardır.» Ayağa kalkmış telefona doğru gidiyordu. «Şimdiye kadar başımıza gelenlerin hepsi, cinayetler, saldırılar, hepsi daha önce Delp çiftliği olan arazide meydana geldi.» Marcia üzerinde sayılar olan kâğıdı havaya kaldırdı. «Bir bağlantı var... Nerede, nasıl? Bilmiyorum Ama Cindy ile bunun bir bağlantısı var.»

Irmaktan gelen rüzgârın büyük bir hızla eserek doğal amfiteatra dolduğu bu buz gibi soğuk gecede, kızın, yamaç boyunca uzanan ince patikayı izleyerek koşması zor oluyordu. Yine de kollarında, minicik bir kuzuyu taşıyarak, uzun bacaklarıyla koşmasını sürdürüyordu.

Tepede duyulan tek ses kuzunun melemesiydi. Ama bu ses, aşağıdaki köye ulaşmıyordu. Soğuk rüzgâr, meleme sesini evlerden uzağa, köy arazisinin dışındaki ormanlığa sürüklüyordu.

Yine de onların kendisini aradıklarını görüyordu. Bir sürü adam, köyü sokak sokak tarayarak ve sistemli bir şekilde tepeye yaklaşıyorlardı. Cep fenerlerinin ışığı, bir yaz semasındaki yıldızlar kadar parlaktı. Açık seçik düşünemediği halde, kendisini kısa sürede bulacaklarını, bu ya-

maçta kıştıracaklarını hisseder gibi oldu ve hızını bütün bütün artırdı.

Marcia oturma odasına dönerek, «Dediğim gibiymiş,» dedi. «Neil'in elinde köyün bir yüzölçümü haritası varmış. Bu haritada da, elimizdeki sayılar vadi yamacındaki bir noktayı işaret ediyormuş. Buraya gelerseniz size de gösteririm,» dedi.

Sara, «Benjy nasılmış?» diye sordu.

«İyiymiş, ama bitkin düşmüş. Neil onun bir saat kadar önce TV'nin karşısında uyuyakaldığını söyledi. Bu gece onu Neil'e bırakacağım.»

«Tamam, oldu.» Sara gitmeye hazır, ayağa kalkmıştı bile. «Hadi gidelim.»

«Orada ne kanıtlayacağınızı sanıyorsunuz?» Tom onların kararlarının yarattığı düş kırıklığının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Sara, «Cindy'yi bulacağız,» diye cevap verdi. «O da bize bilmek istediğimiz şeyleri anlatacak. Polis dışarıdan takviye de getirdi. İlçe polis kuvvetinin hemen hemen hepsi köyde onu arıyor. Ama bulamayacaklar. Cindy sorumuzun cevabını verdi bile. Onu yamaçta bulacağız.» Sara onun yine de kaşlarını çatıldığını görünce üsteledi. «Hadi Tom, bir kere denemekle bir şey kaybetmeyiz.»

«Sara tehlikede olan sizsiniz. Sen ve Marcia.» Sinirli sinirli saatine baktı. Sara'nın inadı ve kararlılığı canını sı-

kıyordu. Bu kadar başına buyruk kadınlarla pek ilişkisi olmamıştı.

Sara, gülümsedi. Onun kendisi için endişelenmesi hoşuna gidiyordu Ama yine de bildiğinden şaşmamaya kararlıydı. «Bize bir şey olmaz, Tom,» diye cevap verdi. Günlerdir ilk kez, söylediğine kendi de inanıyordu.

Çocuk koşarak Kızılderili gömütünün yanından geçip, ormanlığın kenarına vardı. Sonra daireyi bulana kadar, ağaçların arasında koştu. Orada, taşlardan oluşan halkanın tam ortasında, güz yapraklarının arasına diz çöktü. Korkudan titreyen hayvancık kaçmaya çalışıyordu. İncecik kara bacakları yerdeki tozu toprağı dövüyordu. Melemesi, sessiz gecede bir kez daha çınladı.

Çocuk, kuzuyu sıkı sıkı yakaladı, parmaklarını onun kısa, sık yününe geçirdi ve kucağına hapsetti. Sonra, öne arkaya sallanarak boş bakışlarını yukarı kaldırıp yıldızsız göğü, odak noktası ayarlanmış bir teleskop gibi taradı.

O anda başı ağrımaya başladı. Kocaman kocaman açılmış gözbebeklerinin önünde kopuk, kırık, parlak renkli ışık çubukları zikzaklar çizerek dolanıyordu. Işık çubukları beyine saplandı, asıl beyni sanki delip geçti ve başının içinde dönenmeye başladı. Kızın başı dönüyor, dizleri kesiliyordu.

Meleyen kuzuyu güçlükle başının üstüne kaldırıp orada dengede tuttu. Sonra, harcadığı çabadan soluk soluğa kalarak, küçük hayvanı son hızla yere, taşın sivri kenarına

çarptı. Kuzunun minicik kafasında açılan delikten fışkıran kan ve beyin parçaları, ormanlıkta geniş bir alana yayıldı.

Uzun parmakları, şimdi kanla ıslanmış olan yağlı yünlere yapışmıştı. Hayvan çırpına çırpına can verdi.

Cindy büyük bir saygıyla kuzunun leşini ıslak yaprakların üstüne yerleştirerek kanında sakın sakın ellerini yıkadı. Sonra avuçlarını bitıştırerek, kuzunun etrafa yayılmış son, ılık hayat sıvısını avuçladı ve ayağa kalkıp kurbanının kanını, ırmak kıyısının tepelerindeki yüzyıllar öncesinden kalma odaya doğru, bayır yukarı taşıdı.

Daha onlar evden çıkmadan telefon çaldı.

Tom, «Belki de Santucci'dir,» dedi. «Ona burada olacağımı söylemiştim. Telefona ben bakayım mı, Marcia?» Genç kadın başıyla onaylayınca Tom telefonu açtı. «Buyurun, Marcia Fleming'in evi.»

«Sen misin, Tom?» Santucci'nin sesinde kayıtsız bir ifade vardı. Tom artık, adamın kasıtlı olarak takındığı bu aldırma edanın, yeni bir dert anlamına geldiğini biliyordu.

«Evet, Joe. Ne oldu?»

«Bir cinayet daha.»

«Vay canına!» Tom içini çekti. Parmaklarını sık, siyah saçlarından geçirdi. Sonra antre masasının üstünde duran telefonu alarak dışarı çıktı.

Sara, «Yine ne oldu?» diye sordu. Oturma odasının kemerli kapısına gelmiş, duvara dayanmış duruyordu. Sanki o da kötü bir haber bekler gibiydi.

Tom eliyle telefonun ağız kısmını kapatarak ona fısıldadı. «Santucci arıyor. Bir cinayet daha olmuş.» Sara'nın gözlerinin korkuyla dolmasını izledi. Gece gündüz, dur durak bilmeden sürdürülen saldırılar ve çocukların ölmesi, kadını mahvetmişti.

Santucci ağzının içinde bir şeyler mırıldanınca, Tom sabırsızlıkla sordu. «Ne dedin, Joe?»

«Bu sefer ölen Peggy Volt. Kocasını cesedini, bebeğin beşiğine tıkmış halde bulmuş.» Sanki yüksek sesle bir gazete okuyormuş gibi, sakın, anlamsız bir ses tonuyla konuşmasını sürdürüyordu.

«Nasıl yani?» Tom bu soruyu komiserin kayıtsızlığını yıkmak istercesine bağırarak sormuştu. «Nasıl öldürülmüş?»

«Emin değiliz. Kadın çıplakmış. Başka bir yerde öldürölüp oraya getirilmiş de olabilir.»

«Ya kocası? Şüphe altında mı?» Tom bir defter çıkarıp komiserin cevaplarını not etmeye başlamıştı. Yine muhabirlik yanı ağır basmıştı. Görevini yerine getiriyordu.

Santucci, «Onu sorguya çektik,» dedi. «Sonra bir sır verirmiş gibi sesini alçalttı. «O yapmadı. Bu kez haklısın sanırım, Tom.»

«Ne gibi?» Tom, onun söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu.

«Haklısın galiba. Bence katil kız. Yatak odasında onun giysisinin bir parçasını bulduk. Babası da kumaş parçasını

tanıdı.» Komiserin canı çok sıkılmışa benziyordu. Hata ettiğini kabul etmekten hiç hoşlanmayan bir insandı.

«Burada başka deliller de var, Joe,» dedi Tom. Haklı olduğunu öğrenmek, hiç de içini ferahlatmamıştı. O garip, geri zekâlı çocuğun bir katil olduğunu düşünmek istemiyordu. Yine de, Santucci'ye teybi, Cindy'nin çocukları kimin öldürdüğü yolundaki soruya nasıl cevap verdiğini anlattı.

«O bandı ben de dinlesem iyi olur. Evden ayrılmayın. Geliyorum.»

Tom, «Hepsi bu kadar değil,» dedi. Santucci'ye sayıları ve Sara'nın, kızın şimdi yamaç civarında olduğunu tahmin ettiğini de söyledi.

«Oldu. Ben adamları alırım, projektörleri de getirip orada buluşuruz.» Santucci artık muhabire zıt gitmeyi bir yana bırakmıştı. Kız hakkında yanılmıştı. Tom Dine ise haklı çıkmıştı.

Adamın verdiği haberler karşısında âdeta nutku tutulan Tom, telefonu kapatarak ağır ağır içeri doğru yürüdü.

Sara, «Kimmiş?» diye sordu.

«Peggy Volt.» Kadının yüzüne bakmaya çekiniyordu.

«Demek Peggy de, öyle mi?» Sara ona arkasını döndü.

«Nasıl ölmüş?» Marcia da heyecanlanmıştı.

«Santucci bilmiyor. Peggy'yi bebeğin beşiğinde bulmuşlar. Çıplakmış... Beşiğe tıkılmış.»

Marcia, «Bizi öldürecekler,» diye fısıldadı.

Sara hemen, «Hayır, öldürmeyecekler,» dedi. Olumlu ve güçlü davranması gerektiğini biliyordu.

Tom, tarafsız olduğunu umut ettiği bir sesle, «Santucci, Voltların evinde Cindy'nin giysisinin bir parçasını bulduklarını söyledi.»

Sara onun sözünü kesti. «Katil o değil.»

«Ama bize onları öldürdüğünü söyledi, Sara!»

Marcia, «Bu saldırılara her kim yol açıyorsa,» diye araya girdi. «On iki yaşındaki bu kızdan da, onun çiftçi babasından da daha incelikli, gelişmiş biri olmalı. Bence, Bruce Delp kaba kuvvete başvurabilir, hatta cinayete bulaşır, ama böyle bir cinayete değil.»

Tom heyecanla, «Marcia haklı!» dedi. «Bence bu çocuğun olağanüstü birtakım ruhsal güçleri var. Onu samanlıkta kıstırdığım zaman gözlerinin nasıl alev alev parladığını, renklerle dolduğunu unutamıyorum.» Aniden Sara'ya döndü. «Sana söylediklerimi hatırlıyorsun, değil mi? Hani anormal derecede içine kapanık çocukların inanılmayacak bir güce, zihinlerini bir tek noktaya toplama gücüne sahip olduklarını söylemiştim.»

Sara başını salladı. «Evet, ama şimdi çok daha garip bir şey söylüyorsun. Sana kalırsa, kızın zihnini bir tek noktaya toplama gücü, bir, beynin hücrelerini ve sinir liflerini yakıyor ve iki, bu vahşi saldırılara neden oluyor.»

«Zihin kontrolü Zihnin doğrudan doğruya maddeyi etkileme gücü konusundaki araştırmalar, örneğin Uri Geller gibi kişilerin, salt zihinlerini bir noktaya toplayarak me-

talleri e ebildiklerini kanıtlamış. Eh, Cindy Delp’de de o g   var. Ne yazık ki, onunki katil bir beyin.»

Ormanlıkta, vadinin kıyısındaki incecik patikada, eski mezarın yakınlarındaki uzun yabancı otlar arasında kuzunun kanını akıta akıta gidiyordu.  ocuk, mezara gelince durup, çevresinde dolandı. Karanlıkta, odanın dar girişini kolaylıkla buldu. Yüzyılların ihmali bu girişi, soğuk taş b l-meye ancak sürüne sürüne, girebildi i k  uk bir tünele dönüştürmüştü.

Odaya girince do rularak, g z göçüne bakan dev yekpare taşı, ada ıyla işaretledi. Eğri çizgilerle, koca granite Bel’in gözünü kanla çizdi.

Tom önlerine düşerek onları köyden çıkardı ve tarlalardan geçirerek tepeye götürdü. Hepsinde el fenerleri vardı. Vadinin kenarında bir leke gibi yükselen g m t  çabucak buldular. Gerisinde geniş tarlalar ve ormanlık, hafif bir e imle uzanıyordu.

Ama, uzun otlar ve yüzyılların kiri ile örtülmüş bile olsa, bir kez orada olduğunu bildiniz mi, g m t  bulmak acemiler için bile sorun değildi. Neil Cohoe’nun evinde hepsi, adamın yüzölçümü haritasında işaretledi i noktaya, yamacın bir kesitine bakmışlardı. Sonra Marcia yavaşça, heyecanını bastırmaya çalışarak, «G m t,» demişti. «Benjy ve Debbie’nin o olayın meydana geldiği gün  i ek topla-

dıkları Kızılderili gömütü. Yamacın o kısmındaki bu nokta, yalnızca gömüt olabilir.»

Ne var ki, karanlıkta tünelin girişini bulmak daha zordu. Üstelik de, çevreyi rasgele ararlarken otları ezerek kendi işlerini kendileri daha da zorlaştırdılar. Sonunda, tüneli bulmak şerefi, bir maden ocağı ağzı bulmuş gibi, girişe takılıp sendeleyerek Sara'nın oldu.

Tom, otları temizleyerek, «Bana göre değil,» dedi. «Çok küçük.» Kadınların ikisini de süzdü.

Marcia hemen, «Ben oraya girmem!» diye itiraz etti. Hatta biraz geriye bile kaçtı. «İçinizde en ufak tefek olan benim diye..»

«Tamam, biz de Santucci'yi bekleriz.» Tom bu karardan pek memnun olmuşa benziyordu. Aslında ikisinin de gömüte girmelerini istemiyordu.

Sara, «Ben girerim,» dedi ve ceketini çıkardı.

Tom, «Sara, bu gerekli değil ki!» diye itiraz etti. «Eğer içeride Cindy yoksa, vahşi bir hayvan olabilir. Bu Santucci'nin görevi, senin işin değil.»

Sara sakın sakın, «Senin el fenerini alabilir miyim, Tom?» diye sordu. «Onun ışığı daha kuvvetli.» Sırtında yalnızca jean pantolonla, pazen bir gömlek vardı. Tepede, akşam serinliğinde iliklerine kadar üşümüştü.

«Sara, yapma!» Marcia arkadaşının karanlık tünele girmekten korkmadığını görünce, kendini suçlu hissetmeye başlamıştı.

«Artık ona nasıl erişeceğimizi bildiğimiz için, Cindy

ile konuşmak istiyorum.» Sara çok sakindi. «Eğer Santucci onu bizden önce eline geçirirse, cinayet suçundan tutuklar. Bana neler anlatmaya çalıştığını, asla öğrenemeyiz. Ve bu da benim tek şansım.» Kadın içini çekerek tepenin eteğini gösterdi. Karanlıkta bir düzine cep feneri ışığının birbirlerine yaklaşarak tarlalardan yukarı doğru tırmandığını, oldukları yere yaklaştığını görebiliyorlardı.

Marcia birden, «Öyleyse ben de seninle gelirim,» dedi. «Marcia. ne gereği var...»

«Hayır, seni yalnız başına yollamam. İçeride ne olduğunu bilmiyoruz ki! Bir tek şartım var.» Genç kadın derin bir soluk aldı. «Önden sen gir.»

Sara hemen dizüstü çökerek cep fenerinin ışığını dar, karanlık deliğe tuttu. Sonra sürünerek tünele girdi. Tünelin genişliği ancak geçmesine izin verecek kadardı. Kıvrılıp bükülerek, ayaklarıyla kendini itip hız alarak sonunda hücreye girdi.

Oda sandığından daha büyüktü. El fenerinin ışığını etrafta gezdirince, düzenli bir tavanarası gibi temiz ve boş olduğunu gördü. Sonra ışığı dar girişe tuttu ve Marcia'nın içeri girmesine yardım etti.

Marcia, fenerin ışığında odayı inceledikten sonra, «Burası bir Kızılderili mezarı değil,» dedi. «İnanılmaz bir şey, biliyorum, ama bana kalırsa, biz şu anda çok eskilerden kalma bir tapınak gözlemesinde bulunuyoruz.»

«Bir... ne?» Sara fenerin ışığını Marcia'ya çevirdi. Ka-

dın, kendi söylediğine kendi de inanmazmış gibi, ağzı bir karış açık, başını sallayıp duruyordu.

Marcia biraz sonra, «Akıl dışı bir şey gibi görüldüğünü biliyorum,» dedi. «O kadar da emin değilim, bazı ölçmeler yapmam gerek, ama bence bu oda, gerçekten de bir astronomik gözlemevi. Keltler bu gibi tapınaklardan yararlanarak gün tün eşitliğini ve yaz ile kış gündönümünü belirlerlerdi. Giriş noktası doğuya bakar. Druid rahipleri her yeni mevsimde güneş doğuşunu buradan gözlerlerdi. Sabah Smithson Enstitüsü'ne telefon edip bir arkeolog ve yazıt uzmanları grubunun buraya gönderilmesini sağlayacağım.» Marcia hızlı hızlı konuşarak işlerini planlıyordu.

Sara, «İyi ama, bütün bunlar Cindy konusunda bize yardımcı olmaz ki!» dedi.

«Biliyorum Sara, ama sen de anlamaya çalış. Şu anda belki de bundan üç bin yıl önce yapılmış bir Kelt tapınağındayız. Tepedeki bu nokta, Algonquinler, Apalaş dağlarına yerleşmeden önce, belki de Druidlere ait bir astronomik gözlemeviydi.»

«Çünkü tipik Kelt tapınağı tıpkı bunun gibidir. Doğuya bakan duvarın ortasında dar bir girişi olan, dikdörtgen şeklinde bir yapı. Duman çıksın diye sunağın üstünde açılan delik de batı duvarında bulunur. Pencere yoktur. Tek ışık kaynağı, giriştir.

«Bunların güneşe tapınmayı temel alan bir kültürleri vardı. Güneş onlar için her şeydi. Sıcaklık, bitkilerin yetişmesi ve kıştan sonra bahar, yabanıl hayvanların doğu-

şu. Güneşe hem taparlar hem de ondan korkarlardı. Bugün bizim için pek bir şey ifade etmeyen çeşitli yöntemlerle, onun hareketlerini izlerlerdi.»

Sara, karanlıkta ona biraz daha yaklaşıarak, «Öyleyse,» dedi. «Cindy'nin Bel monogramına olan aşırı düşkünlüğü ile Keltlerin güneşi gözlemesi arasında bir bağlantı olabilir mi?»

«Evet, ikisi birbirine bağılıymış gibi görünüyor. Ona adını soruyoruz, bu yerin enlem ve boylamını veriyor. Belki de bu güneş Tanrısının, Bel'in iradesine uygun olarak hareket ettiğini sanıyor.»

«Nasıl olur da Cindy, binlerce yıl öncesinden, tarih öncesinden kalma ayinlere bağlı olabilir?»

«Sara bugün bazı yerlerde çiftçiler hâlâ ekim işlerinin yeni ayın on beşinden öncesine, hasatın da dolunaydan sonraya raslamasına özen gösteriyorlar. Bu gelenekler, ister folklor, ister boş inanç de, hâlâ geçerli. Bana kalırsa böyle bir tahminde bulunmak, Cindy'nin, zihniyle doğrudan doğruya maddeyi etkilediğini söylemekten daha akıl dışı değil.»

«Kusura bakma, Marcia. Hırsımı senden almak gibi bir niyetim yoktu. Ama bu akşamki gerilim beni de etkiledi herhalde.» Sara içini çekti. «Hadi, çıkalım buradan.» Fenerinin ışığını etrafta dolaştırıp, dar girişi aradı. Kapkaranlık odada yönünü şaşırmıştı. Öfkeyle, «Nerede bu giriş?» diye sordu. Bir panik duygusuna kapılmak üzereydi. Boğazına sanki bir yumru takınmıştı. Uzun, dar mağaranın

duvarlarında fenerin ışığını çılgınlar gibi gezdirdi. «Marcia!» diye haykırdı.

«Buradayım.» Marcia gelip birden koluna dokununca Sara, elinde olmadan sıçradı.

«Hadi çıkalım buradan. Bu yer sinirime dokunmaya başladı.»

«Bekle bir dakika!» dedi Marcia. «Bir şey gördüm galiba.» Feneri alarak ışığını ağır ağır duvarda gezdirdi. «İşte orada!» diye bağırdı. «Şu işaretleri görüyor musun?» Marcia, fenerin ışığını tünelin üst kısmındaki koyu renk lekelerden ayırmadan, oraya doğru ilerledi.

Kapının üstündeki taşla çizilmiş ıslak, eğri çizgilere uzanıp dokunarak, «Yeni bunlar,» dedi. Sonra fısıltıyla ekledi. «Kan bu!»

Sara, «Bir anlamı var mı?» diye sordu. Marcia ile oda da yalnız olduklarını farkedince, içini yeniden bir korku dalgası sarmıştı.

Marcia kanla yapılmış işaretlere dikkatle bakarak, «Evet,» dedi. «Bu Ogam yazısı, hani sana daha önce sözünü etmiştim.»

Sonra hızla geriye çekilerek taştan uzaklaştı. Fenerin ışığı yüzünü gölgelere boğdu.

Genç kadının tepkisinden ürken Sara, «Ne diyor?» diye sordu.

Marcia, fenerin ışığını okuduğu her harfe tek tek tutarak, «Ne mi diyor?» diye cevap verdi. «G-L-N F-G.»

«Ne demek bu peki?»

«Bel'den sakının. Onun gözü güneştir.»

Sara'nın mutfağında tahta et masasında, Marcia ince patron kâğıtlarına basit şekiller çizerken, ötekilere de yaptıklarını anlatıyordu.

«Avrupa'da Bronz Çağı boyunca güneşe tapma, ortak bir dinsel uygulama olma niteliğini korudu. Güneşe tapınma törenlerinin yapıldığı yerler, güneşi temsil eden oyma şekillerle belirlendi. Bazen bir tekerlek, damataşı ya da merdivene benzer bir sembol.

«Astronomi yönünden belirli anlamlar taşıyan kayalar da yerleştirilirdi. Yıldızlara ve güneşin doğuşuna göre ayarlanmış kayalar olduğundan eminim, ama yüzyıllar boyunca bunlar ya çiftlik evlerini ya da ahırlarını inşa etmek için, oldukları yerden alındı.»

Tom, «Ben o taşlardan bazılarını gördüm galiba,» diye söze karıştı. Köyün küçük bir haritasını alarak masanın üstüne yaydı.

«Kızın cesedi, Neil'in evinin arka tarafında tam nerede bulunmuştu, göstere bana.»

Sara masanın üstüne eğilerek, 75'inci parselin arkasındaki ormanlık alanı işaretledi.

Tom çabuk çabuk konuşarak, «Kızın cesedinin yakının-

da muazzam kayalar vardı,» diye devam etti. «Şimdi düşünüyorum da, o meşe ağaçlarının dibinde bir daire oluştuyorlardı. O sıralarda buna önem vermemiştim, ama dinsel bir anlamları olabilir, değil mi?»

«Olur tabii. Taş Halkalar. Amerika'da bunlara pek raslanmadı. Ama İrlanda'da çok sayıda Taş Halka bulundu. Connecticut'ta da bulunmuş gerçi, bir yerde resimlerini gördüm. Ama Stonehenge gibi dev Taş Halkalar, yalnızca İngiltere'de var.

«Bunlara Druidlerin daireleri deniyor. Herhalde dinsel ayinlerle büyü törenleri için kullanılıyorlardı. O kız nerede öldürülmüştü?»

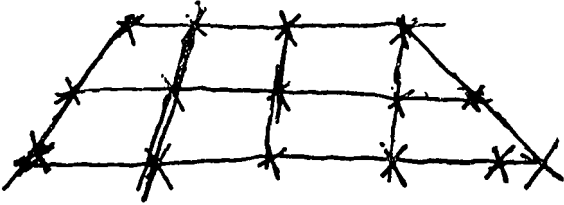
«İşte tam burada.» Adam eliyle haritadaki koyu renkli bir noktayı işaret etti.

Marcia, «Öbür X işaretlerinin ne anlamı var?» diye sordu.

«Ha, onlar mı, vakit geçiriyordum işte. Ölüm ve kadınlara yönelik saldırılar arasında grafik bir düzen kurulabilir mi diye merak ediyordum. Görüyorsun ya, bu çizgiler bir tekerleğin parmakları gibi Kızılderili gömütünü gösteriyorlar.»

Marcia, birkaç dakika Tom'un haritasındaki X işaretlerini inceledikten sonra, haritanın üstüne ince bir patron kâğıdı koydu ve siyah ispirtolu kalemle X işaretlerini bir-

leştirek şekli temize çekti. Sonra kâğıdı haritanın üstünden kaldırarak masaya koydu.

Tom, «Dama tahtasını andırıyor bu,» dedi.

«Evet, öyle. Güneşe tapınma sembolü.»

Sara içini çekerek, «İşte yine güneş sembolü çıktı karşımıza,» dedi. «İyi ama, bunların bir anlamı yok ki!»

«Neden olmasın, pekâlâ var. Gerçeği kabul etmek bize zor geliyor. Hepsi bu. Rönesans Köyü tam, bir zamanlar, diyelim ki 800 ya da bin yıl önce bir Kelt topluluğunun göklerin haritasını çözmek ve güneş tanrıları Bel'e tapınmak için yaptıkları kayalık odanın bulunduğu yere kurulmuş.

«Bu yamacın da, yeraltı geçitleri, dikine taşlar, tapınak odaları ve Bronz Çağı yazıları ile dolu ikinci bir Mystery Hill olduğundan eminim ben.»

«Peki, Marcia, sen daha önce hiç kimsenin, hatta uzmanların bile Mystery Hill'in esrarını çözemediklerini, yazıların anlaşılmadığını söylemedin mi?»

«Söyledim. Ama şimdi durum değişti. Şimdi elimizde yürüyen, konuşan bir Rosetta Taşı var.» Marcia'nın gözleri heyecandan ıslık ıslık.

«Cindy mi yani? Ama nasıl? Bu anıtlar, bu oda, taş halkası üç bin yıl öncesinden kalmış. Belki daha eski. Cindy nasıl anlar bunları?»

«Dili unuttun mu? Cindy, Ogam yazısını yazabiliyor. Gözünle gördün.»

«Olsun, bu bir şey kanıtlamaz ki! Anormal derecede içine kapanık çocuklar, olmayacak işlerin üstesinden gelebilirler. Bu işin kendi yaşantıları ile hiç ilgisi olmasa bile.»

«Bir yerde okumuştum. Çocuğun biri Walter Cronkite'ın haber programını, virgülü virgölüne, duraklamaları, yabancı dildeki haberler ve reklamları ile, baştan sona kadar tekrarlayabiliyormuş. Hem farklı sesleri taklit ediyor, hem de soluk aldıkça, fon müziğini mırıldanıyormuş. Bu tür anormal içine kapanma olaylarına çok raslanıyor. Hatta bu tür davranışın teknik bir adı bile var: 'Gecikmiş ekolalya' diyorlar.»

Marcia, «Böyle bir şey olması hoşuna giderdi, değil mi Sara?» diye sordu. «Cindy'nin garip davranışlarını açıklayacak inanılır, bilimsel bir cevap.»

«Kusura bakma ama Marcia, benim kafam seninki gibi çalışmıyor. Ben böylesine büyük hamlelerle, hayaller ülkesine dalamam. Arkeoloji hakkında daha fazla bilgim olsaydı, belki.» Sara omuzunu silketti. «Bu çocuğun İsa'dan

önce 800 yılında gemiyle Amerika'ya varan Keltlerle herhangi bir ilgisi olduğuna inanmıyorum.»

Marcia alayla, «Başka bir bedende yeniden doğmak mı?» diye sordu.

‘«Hadi Marcia, hadi!» Sara kollarını kavuşturarak masadan uzaklaştı. «Sen bilim adamısın, ruh göçlerine inanan biri değil.» Sonra, ufak tefek kadına dönerek, yılların tıp eğitiminin verdiği bir güvenle, kelimelerin üzerine basa basa konuştu. «Çocuk hasta. Cindy Delp, nörolojik ve biyolojik dengesizliğin yol açtığı anormal derecede içine kapanma hastalığına tutulmuş bir çocuk. Ama megavitamin tedavisi ve anti - allerjik bir rejimle iyileştirilebilir. Bu karabasan sona erer ermez, onun gereken tedaviyi görmesini sağlayacağım.»

Tom sakın sakın, «Bu karabasan sona erdiğinde çocuğun eğitimiyle ilgilenecek halin kalmayabilir,» dedi. Kadınların ikisi de hemen dönerek kendisine bakınca devam etti. «Bundan sonraki saldırının ölümcül olabileceğini söyleyen sendin.» Saatine bir göz attı. «Eh, göreceğiz bakalım.»

YİRMİ

Sara, «Çocuğun bana bir zararı dokunmaz,» diye cevap verdi. «İki stres dönemi sırasında da onun yanında-

dım ve bana saldırmadı. Onun zavallı gözlerindeki bakışı da gördüm ben. Bu kız bana ulaşmaya çalışıyor. Ondan kaçamam. Çiftliğin neresinde saklanıyor olursa olsun, bulacağım onu.»

«Sara, onun sana zarar vermeyeceğine inandığını biliyorum. Ben de seninle aynı fikirdeyim. Yani Cindy isteye isteye sana zarar vermez. Ama kendine hakim olamayabilir.» Tom durmadan konuşuyordu. Oysa kadının duruşundan, kollarını kavuşturup başını dikleştirerek çenesini azimli bir ifadeyle ileri çıkarmasından, onun çoktan kararını verdiğini anlamıştı. Bu karardan caymayacağını da biliyordu. Yine de devam etti. «Sara, bu kızın, senin beynini mahvedecek, o çocuklara yaptığı gibi beyninin hücre dokularını yakacak gücü var. Peggy Volt'a da aynı şeyi yaptığına eminim.»

«Bana bir şey olmaz, Tom. Cindy bana zarar vermeyecek.» Sara, Tom ve Marcia'ya korkmadığını göstermek, işleri biraz olsun kolaylaştırmak için gülümsedi.

Marcia, «Ben de kalıyorum,» diye atıldı.

Sara, «Olmaz, Marcia,» diye itiraz etti. «Senin de hayatını tehlikeye atman için hiç bir neden yok.»

«Siz ikiniz de delisiniz!» Tom birden sesini yükselttiğini farketti. Sonra da kol saatine çabucak bir göz atarak, «Yirmi dakikadan az vaktiniz var,» diye uyardı onları.

«Ahırını arayıp ötekilere bizsiz yola çıkmalarını söyleyeyim.» Marcia, hole telefon etmeye gitti.

Tom, «Hadi, inat etmeyin,» diye yalvardı. Korkmuş, hatta biraz paniğe kapılmıştı. «Sara, mecbur kalırsam, seni kucağıma alır, bu evden de çiftlikten de uzaklaştırırım. Aynı şey senin için de geçerli, Marcia.» Bacaklarını yana açmış, elleri kalçalarında, mutfağın ortasında dikiliyordu. Çok kızgın, kendine hakimiyetini kaybetmiş bir hali vardı.

Sara, bir iskemleye ilişerek ona, «Lütfen oturur musun?» dedi.

Tom hâlâ ayaktaydı. «On beş dakika kaldı.»

«Tom, buradan gitmiyorum. O çocuğu bulup bu esrarı çözeceğim. Neden saldırıya uğradığımızı anlayacağım.»

«Sara, öldürür seni.» Birden sesi yumuşadı. Kadının oturduğu iskemlenin yanına giderek diz çöktü. Kadın, bir jean pantolonla çizme giymiş, iskemleye de yanlamasına oturmuştu.

«Lütfen benimle dalaşma. Yardıma ihtiyacım var.»

«Dalaşmıyorum ki! Yalnızca seni kaybetmek istemiyorum, o kadar.» Elini tutarak parmaklarını öptü.

Sara onun üzgün, kaygılı ve harika göründüğünü düşündü.

«Beni kaybetmezsin,» diye fısıldadı. Eğilerek yavaşça dudaklarından öptü. O anda adamın kendine özgü kokusu burnuna çarptı ve sanki Tom, bluzunun düğmelerini çözüp, göğsüne dokunmuş gibi, ani bir ürperti hissetti.

Adam, «Seni bırakmayacağım,» dedi. «Eğer köyde kalıp o kızın peşinden koşmaya kalkışacaksan, ben de burada kalıyorum. Bana ihtiyacın olabilir.»

«Sana ihtiyacım var zaten.» Bir kez daha onun yanağına dokundu. Adam kafasını çevirerek onun parmağını ağzına aldı. Hafifçe dişleri arasında tutarak homurdandı.

Kadın gülerek, «Yapma,» dedi. Parmağını çekmeye çalıştı. Ama Tom bırakmıyordu. Adam bir kez daha homurdandı. Gözlerindeki soğuk, sıkıntılı bakış dağılmıştı. Onunla oyun oynamak hoşuna gidiyordu. Tanıştıklarından beri bir an olsun birlikte gülüp söylemediklerini düşündü.

«Lütfen, Tom. Geç kalıyoruz.» Parmağını yine çekti. Bu sefer Tom ağzını açıp, parmağı serbest bıraktı. Tam o sırada Marcia mutfağa gelerek ahırdaki kadınların, Washington D.C.'ye gitmek için çoktan yola çıkmış olduklarını haber verdi.

«Yani bir tek ikimiz kaldık, Sara.»

Tom, «Bir de Cindy Delp,» diye ekledi.

«Evet, Cindy Delp.» Sara iskemlesinden kalkarak, «Saniyorum kendimizi saldırıya karşı koruyabiliriz,» dedi. Çalışma odasından doktor çantasını alıp mutfağa döndü. Çantayı açarak iki şırınga ile iki küçük ampul çıkardı.

«Bu ampullerde, içinde klorhidrik asit tuzu da bulunan birçok ilaçtan oluşma bir karışım var. Tepkilerimizi yok etmesi gerekiyor. Tehlikesi de olabilir. Ama içinde bulunduğumuz koşulları gözönüne alınca, bunun, bir sonraki saldırıyı sağ salim atlarmak için çok çabuk ve belki de etkili bir yol olduğunu söyleyebilirim. Bir şırınga daha hazırlıyorum, Tom. Eğer sok geçirirsek, sen de bize bundan 20 cc'lik birer iğne yap.»

«İyi ama, Sara. nasıl yapılacağını bilmiyorum ki!»

«Hadi, hadi.» Kadın ona gülümsedi. «Koca delikanlı oldun artık. Düşün ki, bütün tehlikeyi Marcia ve ben göğüslüyoruz. Hazır mısın, Marcia?» Şırıngaya sıvı ilacı doldurdu.

Marcia derin bir soluk aldı. «Herhalde. Yani demek istiyorum ki...» Omuzunu silkti. «Ne yapmamı istiyorsun? Eğileyim mi?»

«Yok canım, yalnızca sol kolunu sıva da alkolle sileyim. Gerçek dünyadan, geçici bir süre için kesin olarak uzaklaşacaksın. Vücudun uyuşacak. İkimizin de duygularımızı beş ilâ on dakikalık bir süreyle yitirmemiz gerekiyor»

«Aslında ilaç, merkezi sinir sistemi ve beyindeki bazı sinir iletkenlerini geçici olarak durduruyor.» Omuzunu silerek gülümsedi. «Hiç değilse, farelerde öyle oluyor.»

Tom, «Altı dakika,» diye uyardı.

«Hadi, Sara.» Marcia kolunu kaldırarak, beyaz, yumuşak tenini şırıngaya uzattı. Sonra da ince, mavi damara kolaylıkla giren iğneyi görmemek için başını öteye çevirdi.

Sara, Marcia'nın tepkisini görebilmek için bir dakika bekledi. Yavaş bir sesle ve ağır ağır, kadına, ilacın onu nasıl etkilediğini anlattı. Oturmasını, rahat etmesini söyledi. «Karşı koymaya çalışma, Marcia.»

Tom sabırsızlıkla, «Üç dakika kaldı, Sara,» dedi. Sinirli sinirli mutfağı adımlamaya başlamıştı.

Genç kadın sakın bir ifadeyle, «Tamam, tamam,» dedi. Daha vakti olduğunu biliyordu. İkinci şırıngayı özenle

hazırlayarak kendi sol kolunu da alkolle sildi. «Denemek ister miydin, Tom?»

Adam, «Yapamam, Sara,» diye itiraz etti. Sonra da geriye kaçtı.

Sara gülümseyerek, mutfak iskemlesinde başı arkaya kaymış ve gözleri kapalı oturan Marcia'ya baktı.

«Kendini nasıl hissediyorsun. Marcia?»

«İyi.» Kadın yavaş yavaş, alçak sesle cevap vermişti.

Sara kolunu kaldırarak kauçuk turnikeyi sıkıştırdı, sonra iğneyi damara sokarak ilacı ağır ağır kan dolaşım sistemine aktardı. Daha şırıngayı yerine koymadan başı dönmeye başlamıştı. Kauçuk turnikeyi güçlkle gevşetti.

Tom, «Bir şeyin yok ya?» diye sordu.

«Yok.» Diliyle kelimeyi şekillendirmek bile bir meseleydi sanki.

«Yavaş. şekerim.» Adam arkasına geçmiş, onun iskemleye oturmasına yardım ediyordu.

Sara'ya birden hava dayanılamayacak kadar ağırlaşmış, vücudunu eziyor, kemiklerini kırıyor gibi geldi. Bitkin bir halde iskemleye çöktü. Zorlukla soluk alıyordu. Tom'un sesini hâlâ duyuyordu. Ama bu ses öylesine uzaklardan geliyordu ki! Aralarında koca bir okyanus var gibiydi.

Tom uzağa bakıyor, mutfak penceresini eliyle işaret ediyor ve anlaşılan avaz avaz bağıırıyordu. Kadın yavaş yavaş, büyük bir çaba harcayarak başını çevirdi ve adamın

işaret ettiği yöne baktı. Orada, karanlık camın önünde, burnunu pencereye yapıştırmış, Cindy Delp duruyordu.

YİRMİ BİR

Tom mutfak kapısını açıp dışarı çıkana kadar, Cindy arka bahçeyi aşmış, Sara'nın arazisinin hemen dışındaki kayalık sırta yönelmişti bile. İzlenen bir yabanıl hayvanın vahşi, uzun adımlarıyla, hızla koşuyordu.

Tom bir anda onun nereye yöneldiğini anladı. Kız, bayırdaki kapkara ağaçların oluşturduğu perdeye sığınmaya çalışıyordu. Terastan atlayarak onun yolunu kesti.

Bahçenin sonunda kızın üzerine çullanarak, tıpkı Amerikan futbolunda topu taşıyan hasmı tutup indiren oyuncular gibi, onu yere yatırdı. Kız o keskin, acı çığlıklarını atıyor, bir yandan var gücüyle tekme savuruyordu. Islak çimlerde yuvarlandılar. Ama bu kez Tom kollarını sıkı sıkıya onun ince vücuduna dolamış, kızı kurtkapanına almıştı. Bu sefer elimden kaçamayacak, diye düşündü.

Cindy sonunda boyun eğdiği zaman, ayakta duracak hali kalmamıştı. Tom onu kolundan yakalayarak, acı çığlıklar atan çocuğu bahçeden geçirdi ve eve getirdi.

İçeriden vuran ışıktaki, Sara ile Marcia'nın kapıda dur-

dukalarını gördü. Surat asan çocuğu önü sıra içeri iterek, «İyi misiniz?» dedi.

İkisi de halsiz halsiz başlarını salladılar. Ayaklarının üzerinde zor duruyorlardı. Sara, «Bilmiyorum ilaçtan mı?» dedi. «Belki de bu sefer saldırıya uğramadık.»

«Uğradınız, hiç kuşkun olmasın. Ya da, hiç değilse, kız şansını denedi.» Yere yığıldı yığılacak haldeki çocuğu kabaca yakalamış, sanki ibret olsun diye gösterir gibi, kendinden bir kol boyu uzaklıkta tutuyordu. «Yoksa burada ne işi var?»

Sara, «Lütfen, Tom,» dedi. «Çocuğun canını acıtıyorsun. Kolunu bırak.»

«Bırakırsam kaçır.»

«İyi ama ona ne yapmayı düşünüyorsun ki?»

«Birkaç soru soracağım. Artık bu kız hakkındaki gerçeği öğrenmenin zamanı geldi.» Kızı önü sıra çalışma odasına doğru iteledi. «O çocukları nasıl öldürdüğünü, sizlere nasıl saldırdığını bilmemiz gerek.»

«Bir kez daha dene,» dedi genç adam. «Bu sefer değişik bir hızla çal bakalım.»

Sara koca makarayı yeniden teybe yerleştirerek, «Şimdi saniyede 3.3 inç hızla çalışıyorum,» dedi. Sonra Cindy'nin keskin, acı çığlıklarını içeren bantı çalmak için düğmeye bastı. Kız, kelimeleri yine ağzında geveliyor gibiydi. Yine hiç bir şey anlaşılmıyordu.

Marcia, çocuğa bir göz atarak, «İsterseniz tekrar kayıt yapalım,» dedi. Cindy yere oturmuş, elinde siyah bir ispirtolu kalemle, bıkip usanmadan Bel'in gözü monogramını kâğıtlara çizerek, sessiz sessiz oynuyordu.

Tom, «Bir de daha hızlı çal istersen,» dedi. «Belki de sorun budur.»

Sara, teybin hızını yeniden ayarladı. «Şimdi de sanide 15 inçlik bir hızla çalışıyorum. Yani normal hızın iki katı.» Düğmeye basınca Cindy'nin sesi açık seçik duyuldu.

«2244504.5.»

Genç adam, «Hey Allahım, yine sayılar!» diye içini çekti. «İçinizde bunların ne anlama geldiğini bilen varmı?»

Marcia başını iki yana salladı. «Bir sürü anlamı olabilir. Ne olduğunu yalnız o biliyor.»

«İyi ya, ona soralım öyleyse. Bize bu sayıları belli bir nedenle verdi. Eğer Sara'nın dediği gibi bir iletişim kurmaya çalışıyorsa, ne olduğunu da bize açıklar.» Makineye yeni bir makara taktı.

Sara, ani bir hareketle Cindy'yi tedirgin etmemeye özen göstererek, çocuğa yaklaştı. Yanına oturdu ve alçak sesle onun dikkatini çekerek, resim yapmayı bırakıp elindeki sayılara bakmasını sağladı.

«Cindy, sana bu sayıları kim verdi?»

Çocuk, Sara'nın kulağı dibinde, tiz, keskin bir ses çıkardı.

Sara, yüzü hâlâ Cindy'ye dönük, «Aldın mı, Tom?» diye sordu. Gözleri çocuğun kapkara gözlerinde, bu bakışlarda bir anlam bulmaya çalışıyordu. Ama kızın bakışları bomboştu.

Arkasında Tom, teybi geriye alarak çalıştırmıştı bile. Cindy'nin sesi, «Küçük köpek,» diye cevap verdi.

«Cindy, küçük köpek nedir?»

Tom teybi geri alıp yeniden çalıştırdı ve Cindy'nin sesi, yine bir dizi sayı sıraladı.

Tom sayılara bakarak, «Hiç ilerlemiyoruz ki!» dedi. «Galiba en iyisi Santucci'yi arayarak ona Cindy'yi bulduğumuzu haber vermek.» Kadınlara baktı.

«Bekle. Daha değil, Tom.» Sara ikisine birden döndü. «Birisi size, 'küçük köpek,' dese, aklınıza ne gelir?»

«Belki de kendi köpeğidir. Olayı aileye bağlayan bir şey,» diye cevap verdi Tom. «Delp'e telefon edip, Cindy'nin köpeği olup olmadığını soralım.»

«Yok canım, Cindy'nin köpeği falan yoktur. **Küçük köpek** deyiminin ya da bu adın bir anlamı vardır.» Sara akıldışı bir tahminde bulunmaya çalışmıyordu. Aklına bir şey takılmıştı.

Marcia başını salladı.

Tom, «**Küçük köpek** bir astronomi terimi değil mi?» diye sordu. «Küçük Ayı ile Büyük Ayı gibi.»

«Öyle tabii.» Marcia yerinden fırladı. «Canis Minor, küçük köpek. Ursa Major ve Ursa Minor gibi. Bir sürü gezegenle yıldız kümesine hayvan adı verilmiştir zaten.» Heyecanla parmaklarını şaklattı. «Neil'i çağırmalıyız. O da bu işe karışsın. Neil bir astronomi uzmanı. Bize Cindy'nin neden söz ettiğini açıklayabilir.»

Neil Cohoe **American Ephemeris**'i açarak, yıldız atlasını Sara'nın çalışma odasındaki masaya yaydı. «**Küçük köpek**'ten söz ederken Cindy'nin size verdiği sayılar neydi?»

Sara ona listeyi uzattı. «İşte.»

Bir süre sayıları inceledikten sonra, «Eğer küçük köpek sözünü bu sayılarla ilgili olarak söylemişse, o zaman durum açık. Bunlar bir yıldızın ilkbahar gün-tün eşitlik noktasından doğuya doğru açısız uzaklığı ile, Kuzey Kutbu ve pusulanın kuzey yönü arasındaki açıdır,» dedi. «Gökteki gezegenlerle yıldızların konumunu bu şekilde saptırız. Yerkürenin enlem ve boylamları ile eşdeğerdirler. Başka sayı var mıydı?»

«Evet, bu liste var. Tom onu eve getirdiği zaman da bu sayıları söylüyordu... 2244504.5.»

«Bunun da astronomik bir değer olduğunu varsaymak zorundayız ve...» Başka bir astronomi kitabı açarak, upuzun veri cetvelleri ile dolu sayfaları karıştırdı. «Bu sayı, Jül Sezar takvimine göre bir tarihi gösteriyor olsa gerek.

Günlerin astronomik olarak sayılması yani. Bizim kullandığımız Gregoryan takviminin, yani Miladî takvimin aksine, Julyen takviminde günler İsa'dan önce 4713 yılı Ocak ayının birinden bu yana sırayla sayılır. Bu da...» Durarak bir sütunu parmağıyla izledi. «2244504.5, 22 Eylül geliyor.» Diğerlerine bakarak ekledi. «Yani sonbahar noktası, gütün eşitliği. Bu yıl, ayın yirmi ikisine geliyor.»

Marcia, «Yarın,» diye fısıldadı.

«Evet, yarın güneş doğarken.»

Sara söze karıştı. «Bir anlamı olmalı. Yani hepsi bir araya geliyor sanki. Ölüm, bize yönelik saldırılar, gütün eşitliğine göre ayarlanmış tarih öncesinden kalma o odayı bulmamız ve Cindy'nin bütün o garip sayıları, enlemler ve boylamlar. Ama niye olduğu hakkında hiç bir fikrimiz yok.» Gözlerini odada gezdirdi.

Neil, «Ona soralım öyleyse,» dedi. «Ona her soru soruşunda cevap verdi, değil mi?»

Başlarını salladılar.

«Eh, öyleyse bakalım neler biliyor.»

Neil bir kâğıda alelacele bir şema çizdi. «Bu şema, gezegenlerin hareketleri ve diğer astronomik verileri saptamada kullanılan temel bir kürevî trigonometri formülünü gösterir. Eğer Cindy bu formülü açıklayabilirse, referans noktası olarak gezegenlerle ilgili bilgileri kullandığını anlarız.» Şemayı havaya kaldırarak sordu. «Bu formül nedir, Cindy?»

Çocuk bir an, formülle hiç ilgilenmiyormuş gibi davrandı. Boş bakışlarını şemaya dikip baktı. Sara, böyle bir şemayı Cindy'ye ya da başka bir çocuğa göstermeyi düşünmenin ne kadar saçma olduğunu aklından geçirdi. Sonra Cindy'ye alkolü kalemını alarak, kâğıda yaptığı karalamaların üzerine eğildi. Bir an, rasgele bir şeyler yazdığını sandılar. Sonra Sara onun beyaz kâğıdın en altına dikkatle şunları yazdığını gördü.

« $\cos a = \cos b \cos c + \sin b \sin c \cos A$.»

Neil hemen, «Cindy, Gaus Yerçekimi Sabit Sayısı nedir?» diye sordu.

Çocuk beyaz kâğıdın altına yine aynı özenle yazdı.

«0.01720209895.»

Neil diğerlerine baktı. «Biliyor. Bunlar, astronomi ile ilgilenen herkesin bildiği basit şeylerdir. Eğer gerçekten anormal derecede içine kapanmış bir çocuksa, buna da şaşmamak gerekir. Birkaç kitap okumuş, bir yıldız atlasına bakarak bunları öğrenmiş, ezberlemiş olabilir.»

Sara hemen, «Ona bir şeyler daha sor,» dedi. «Bu sayılarla astronomik verilerin ne anlama geldiğini sor. Anormal derecede içine kapanmış çocukların çoğu akıl yürütemez. Yalnızca bilirler. Bakalım düşünebiliyor mu?»

Neil başını sallayarak çocuğa döndü. «Cindy, sana bu sayıları kim söyledi?»

Cindy keskin bir çığlık attı. Cevabını teypten dinlediler. «Küçük köpek.»

«Küçük köpek kim?»

«Bel'in gözü.»

Cevaptan kafası karışan Neil, şaşkınlıkla ötekilere döndü.

Marcia, «Devam et, Neil,» dedi. «Sana sonra anlatırız.»

«Bel nedir, Cindy?»

Cindy başını kaldırmaya çalıştı. Kafası, sanki kendine hakim olamıyormuş gibi yana düştü. Derinlikten yoksun bakışlı kara gözleri bir an çukurlarında yuvarlanır gibi oldu. Gördüklerine inanamayan Sara, gözlerini kırıştırdı. Cindy'nin gözleri önce çılgınca bir hızla dönmüş, sonra da rengârenk, parıldamaya başlamıştı. Marcia, Sara'nın kolunu kavrayarak fısıldadı. «Görüyor musun?»

«Evet.» Sara yere diz çökerek, döşemede oturan çocuğa doğru sürüne sürüne ilerledi. Belki de fazla üstüne vardık, diye düşündü. Cindy tepki gösteriyor, nöbet geçiyordu.

Neil, yüksek sesle, «Bel nedir?» diye sorusunu tekrarladı. Sara hızla ona dönerek durmasını, küçük kızın şok geçirdiğini işaret etti. Cindy yeniden onlara baktığı zaman solgun, ince teni korkudan kıpkırmızı olmuş, gözleri büyümüşü. Gözbebeklerinde pırıl pırıl, menekşe rengi bir ışık zikzak çizgiler çiziyordu. Kız keskin ve acı bir çığlık attı.

Bir daha, bir daha. Sesi gittikçe yükseliyor, tizleşiyor, korkunçlaşıyordu. Hepsi bu çılgının altında ezilip kalmış gibiydiler.

Sara haykırmaya başladı. Neil'e susmasını söylüyordu. Sonra Cindy'ye koştu. Dehşete düşmüş çocuğu bağrına bastırarak, dış dünyanın ürkütücü gürültüsünden uzaklaştırdı.

Cindy sakinleşip yeniden sessiz, esrarlı haline dönmüce Tom, «Dinleyin,» dedi. Teybi çalıştırarak, kızın söylediklerini dinlediler.

Neil, bir bloknota kızın söylediği yeni sayıları, enlem ve boylamı yazdı.

Sonra kaşlarını çatı.

Onun yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Marcia, «Ne var?» diye sordu.

Neil başını sallayarak atlası açtı, sayfaları karıştırdı ve sonra Tom'dan teybi bir kez daha çalmasını istedi. Ancak ondan sonra cevap verdi. «Bilmem ki! Verdiği sayılar doğru, yani doğru bir konumu belirtiyorlar. Matematiksel olarak, güneş sistemimizin hemen dışında böyle bir nokta gerçekten var.» Onların görmeleri için kitabı çevirerek Oğlak burcuna yakın bir noktayı gösterdi. «İşte burada, Pluto ve Neptün'ün yörüngelerinin dışında, Oğlak burcuna dahil, güneşten yaklaşık olarak 3.666 milyon mil uzaklık-

ta. Sorun şu...” Neil, onların dikkatini çekmek istemiş gibi bir an duraladı. «Şu atlasta işaret ettiğim noktaya, Cindy’nin bize verdiği gezegen enlem ve boylam noktalarının belirttiği noktaya bakınca, ne görüyorsunuz?»

Sara, «Hiç bir şey,» dedi.

«Evet, haklısın. Gezegen yok, yıldız da nebula da yok.» Neil büyük yıldız atlasını kapatarak, bir yana itti.

Ötekiler önce birbirlerine baktılar. Sonra Marcia, «Peki, ne demek bu?» diye sordu. «Neden bu sayıları verdi öyleyse?»

Neil omuzunu silkerek gözlüklerini düzeltti. Sessiz duran çocuğu dalgın dalgın süzdü. «Geceleri göğe baktığımızda belki bin ya da iki bin yıldız görürüz. Ama uzayın görkemini, büyüklüğünü zerre kadar anlamayız. Uzayda 250 milyar kadar yıldız olduğunu biliyoruz, belki de bir iki tanesini atlamışızdır...»

Ötekiler, odaya göz gezdirdiler.

«Yani ne demek istiyorsun sen?.. Cindy uzayın sınırı dışındaki bilinmeyen bir yıldız ya da gezegenle herhangi bir şekilde ilişkili mi?»

Neil, yerde oyun oynayan çocuğu gösterdi. «Demek istemiyorum. Öyledir diyorum. Bunlar da onun yer küresel konumu, hiza çizgisi.»

Elindeki kanıtları gösterir gibi, üzerinde sayılar yazılı bloknotu havada salladı.

Marcia, «İnanılmaz bir şey!» diye fısıldadı.

Sara hemen, «Aman Allahım!» diye itiraz etti. «Olur mu hiç?» Sonra yerden kalkarak odada sinirli sinirli dolaşmaya başladı.

Tom, «Neden söz ediyoruz biz?» diye sordu. «Başka dünyalardaki hayattan mı?»

Neil, önce ne diyeceğini bilemezmiş gibi omuzunu silketti. Sonra ağır ağır konuşarak cevap verdi. «Birisini bu kıza, astronomik sayıları vermiş. Bir an için, dünya dışında hayat olduğunu varsayalım.» Gruba bakarak, «Sandığınız kadar da akıl dışı bir şey değil,» dedi. «Galaksimizdeki yıldızların yüzde birinde hayat için gerekli koşullar olsa, 2,5 milyar gezegen ya da yıldızda, bizimki gibi teknolojik bir uygarlık olabilir demektir.

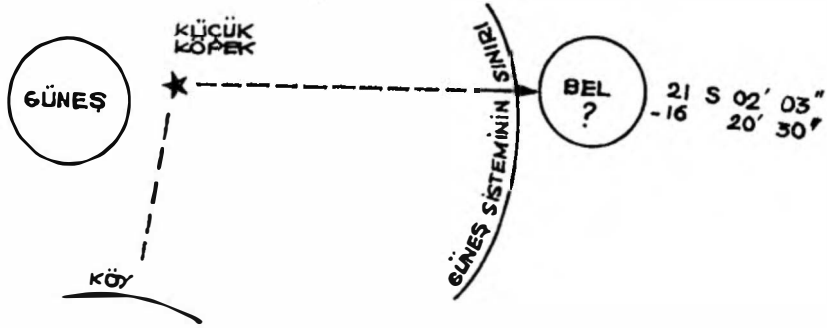
«Şimdi, biz bu uygarlıkların bir tür uzay gemisiyle, diyelim ki bir uçan daireyle bizi ziyaret edeceklerini sanıyoruz. Ama kazın ayağı öyle değil.

«Carl Sagan ve daha başka astrofizik bilginleri, ilk iletişimin bir tür uzay sondası ile, yerküresel bir radarla ya da bir mikrodalga ile, örneğin bir ultraviyole lazer ışını ile olabileceğinden emin görünüyorlar.

«Hatta başka bir ileri uygarlığın çoktan dünyaya varmış olması ve şimdi bizi izleyerek veri toplayıp, bunları tekrar uzaya iletmesi de mümkün.»

Tom, «Bir tür röle sistemi mi?» diye sordu.

«Evet, onun gibi bir şey. Bakın, şöyle olabilir.» Neil, beyaz kâğıda kabaca bir şekil çizdi. «Bilgiler dünyadan, bu köyden güneşin yaklaşık olarak dört milyon mil uzağında, güneş sistemimiz ile Oğlak burcunun sınırında yer alan Bel'in gözüne, ki şimdilik bunun Canis Minor yıldızı olduğunu varsayıyoruz, varabilir.»

Marcia ağır ağır, «Onun gözü güneştir,» dedi. «Tanrım, inanılmaz bir şey bu!»

Neil sözlerine devam etti. «Biz hep, diğer uygarlıkların bizi, ancak uzayda hayat olabileceğini farkettiğimiz sıralarda keşfettiğini düşünürüz. Ama çok daha akla yakın bir ihtimal var. Diğer uygarlıklar milyarlarca yıldan beri, belki de dünyada canlı adına yalnızca denizanası gibi basit organizmaların var olduğu çağdan bu zamana, bizi izlemiş olabilirler.»

Marcia, Neil'in sözünü ağzından alarak, «Bu da ilkel insanın neden hep güneşe bağlı kaldığını açıklar,» dedi.

«Güneşe o kadar yakın olan bu ‘göz’ün onlar için bir anlamı vardı. Diğer galaksilerle, yıldız ve gezegenler arasındaki boşlukta tek bağlarıydı bu. Üstelik de, bunun niçin böyle olduğunu anlayacak teknolojileri ile bilgileri de yoktu.»

Neil, «Ama bugün biz bu teknolojiye sahibiz,» diye cevap verdi. «Bizi nasıl gözlediklerini biliyoruz.» Olaylar hakkında akıl yürütürken iyice heyecanlanarak, öne eğilmişti.

Tom kaşlarını çatarak, «İyi ama, nasıl?» diye söze karıştı. «Siz ikiniz belki bunun nasıl yapıldığını anlıyorsunuz, ama ben anlamıyorum.»

Neil hemen, «Bir veri bankası,» diye cevap verdi. «Dünyada, düşman hatlarına yakın bir dinleme noktası gibi yerleştirdikleri bir kompüter. Uzaydaki bu ileri uygarlığın ilerleyişimizi izlemek, dünyadaki faaliyeti görmek için uyguladığı bir yöntem.» Geriye çekilerek başıyla Cindy’yi işaret etti.

«Durun bir dakika!» Sara tekrar grubun yanına gelmişti. «Ne demek istiyorsunuz siz?» Önce Neil’e, sonra Marcia’ya baktı.

Neil alçak sesle, «Cindy işte bu,» dedi. «Çocuğun bey-nine bir veri bankası yerleştirmişler.»

Tom yavaşça, «Buraya bizi öldürmek için mi gönderildi dersin?» diye sordu. Neil de aynı tonda cevap verdi.

«Yo, hayır. Buraya gönderilmedi. Bana kalırsa, kız, herhangi bir nedenle seçildi, beyni değiştirildi. Herhalde kimyasal olarak bir yeniden düzenlemeye gittiler. Sonra da bu ‘Bel’in gözü’ için kompüter görevini yerine getirmeye başladı.»

Sara, «Susar mısınız siz!» diye bağırdı. «Bu kozmik bağlantı laflarından bıktım usandım.» Artık iyiden iyiye kızmıştı. «Bir de bilimadamı olacaksınız. Sen Marcia, sen Neil! Nasıl olur da bu kadar saçma cevapları bir araya getirebilirsiniz? Söylediklerinizin kurgubilim romanlarından farkı yok. Cindy anormal derecede içine kapanmış bir çocuk, yoksa bir uzay akıncısı değil. Böylesine akıldışı tahminlerle ona da, kendimize de yardımcı olamayız. Üstelik de, birazdan yine saldırıya uğrayacağız. Vakit geldi sayılır.»

Ama Tom ona bakmıyordu bile. Marcia ile Neil de. Cindy ayağa kalkarak çalışma masasından uzaklaşmış, oda da bir daire çizerek Sara’ya yaklaşmaya başlamıştı. Ağır ağır, garip bir şekilde, ayakları birbirine takılıp, tökezleyerek yürüyordu.

Çocuğun tehdit edici bir hali yoktu. Uzun boylu, zayıf, ergenlik çağı öncesindeki gençlerin çoğu gibi, leylek bacaklı bir çocuktü. Mermer kadar cansız, solgun, ama çok güzel bir yüzü vardı.

Ne var ki, bu boş bakışlı gözler şimdi bir noktada birleşiyordu. Kara gözbebekleri Sara'ya dikilmiş ve kısılmıştı. Ağır, ama emin adımlarla, kesinlikle Sara'ya yönelerek, başka her şeyi bir yana itip, onu diğerlerinin dışında bırakmış halde, yürüdü.

Sara birden geri çekilmeye başladığını hissetti. Sendiyor, geriliyor ve yavaş yavaş dehşete kapılıyordu. Cindy yine de ani bir harekette bulunmadı. Güzel, melek gibi yüzü, sanki çok uzaklardan gelen bir sesi dinliyormuş gibi, yukarı dikilmişti yalnızca. Ama kara gözlerinin kopkoyu, iğne gibi, lazer gibi odaklaşmış bakışları, bir tüfek namusunun hedefe doğrultulması misali, Sara'ya dikilmişti.

Sara, Cindy'nin bakışından kaçmaya çalışırken, «Tom,» diye fısıldadı. «Tom, lütfen!» Genç kadın sesini yükselterek; sırtını odanın meşe kaplama duvarına dayadı.

Gözlerini onun bakışlarından kurtarmak, Tom'a bakmak istiyordu. Ama bakışlarını çocuğun gözlerinden çekmeye korkuyordu. Cindy şimdi bir kol boyu uzaklıktaydı. Sessizce yaklaşıyordu. Sara, göziünün ucuyla Tom'un hızla Cindy'nin arkasına dolandığını, hazır durumda beklediğini gördü. Kendi kendine, artık bir şey olmaz, diye düşündü. Güvenlikteyim. Tom beni korur. Birden, o ana kadar soluğunu tuttuğunu da farketti. Tam o sırada Cindy fırlayarak genç kadını omuzlarından yakaladı ve duvara çarptı.

Tom hemen ileri atılarak Cindy'yi belinden yakalayıp geri çekti. Bir süre boğuştular. Sonra Tom'un ayağı haliya

takıldı ve ikisi birden yere düştüler. Genç adam, kızı elinden kaçırınca, Cindy hemen yana doğru fırladı.

Kız, önce yerinde fırlıdak gibi döndü. Kafası karışmış, nerede olduğunu unutmuşa benziyordu. Denge duyusu işlemez hale gelmiş gibiydi. Sonra kara gözleri Sara'yı seçti ve bakışlarını ona dikti. Sanki, duvara dayanmış korkudan tir tir titreyen Sara, onun dünyasında, gerçekte kendisi arasındaki tek bağlantıydı. Bir kez daha ileri atılarak Sara'yı omuzlarından yakaladı, tırnaklarını gövdesine batırdı ve keskin, acı bir çığlık kopardı.

Çığlık genç kadının kulak zarını patlattı sanki. Tom kendine gelip bir kez daha Cindy'ye sarılıp geri çekerken, Sara bu sestten kaçmaya çalıştı.

Cindy'nin neler söylediğini anlamak için teybi çalıştırmayı ancak birkaç dakika sonra akıl ettiler. Cindy haykırıyor, dehşete düşmüş bir çocuğun sesi ile Sara'ya yalvarıyordu: «Bana yardım et, Sara. Seni öldürmek istemiyorum.»

YİRMİ ÜÇ

Sara, ötekilere bakarak, «Ona nasıl yardım edebilirim ki?» diye sordu. Sesi yumuşamıştı. Yine korkuyordu. Ama bu kez Cindy Delp'e yardım edemeyeceğinden korkuyordu.

Tom hemen, «Santucci'yi bul,» dedi. «Onu bir yere kapattırılım. Hastaneye yatması gerek bu çocuğun.»

Marcia yavaşça, «Bu yardım değil ki, Tom!» dedi. Dönüp Neil'e baktı. «Bir fikrin var mı?»

Neil başını salladı. «Belki de Sara haklı. Belki çocuk yalnızca anormal derecede içine kapanık. Bu durumda hiç birimiz bir şey yapamayız.» Omuzunu silkti. Gözlüklerini çıkararak camlarını sildi. Bir yandan da yine eline kâğıtları almış, Bel'in esrarlı monogramını çizen Cindy'ye bakıyordu.

Marcia, iskemlesinde öne doğru eğilerek, «Ya içine kapanık falan değilse?» diye sordu. «Ya gerçekten uzaydan kontrol ediliyorsa ve beyni de bir veri bankasıysa? Nasıl emin olabiliriz?»

Neil birden heyecanla yerinden fırladı. «Tabii yahu! Kızın beyni aslında bir kompüter.»

«Eee?» dedi Sara.

Adam bir an duraklayarak, çabucak bir plan yaptı. «Bu durumda... bu durumda onu, kızı değerlendirebilecek düzeyde bir kompütere bağlarız, olur biter.»

Tom, «Peki, böyle bir şey yapılabilir mi?» diye sordu.

«Yapılabilir elbette. Sara, onun beyin dalgalarını bir kompütere bağlayabilir misin?»

Sara ağır ağır başını salladı. Onlara yardımcı olmayı isteyip istemediğini bilmiyordu. «Evet, yapılabilir. Harvard' da beyin travması geçirmiş hastalara uyguladım bunu. Bir

elektroansefalograf kanalıyla kompüterle bağlanıyorlar. Böylece sinirlerdeki hasarın derecesini saptayabiliyoruz. Ama nasıl yapacağız bunu? Hem nerede?»

«Deniz Kuvvetlerinin Gözlemevi. O kompüterde uzaya ilişkin her türlü bilgi var. Cindy'yi Washington'a götürürüz...»

Tom, «Bunu aklınızdan çıkarın,» diye söze karıştı. «San-tucci köyün bütün çıkışlarına polis koydu. Köye gelirken beni de durdurdular. Bu zinciri yarıp dışarı çıkabileceğimizi hiç sanmıyorum. Tabii, Cindy yanımızdayken.»

Marcia, «Ya Kevin Volt'un kompüteri?» dedi. Dönüp Neil'e baktı. «Hatırladın mı bize evindeki kompüteri göstermişti.»

«Olabilir. Eğer yeterince gelişmiş bir kompüterse, telefonla onu Deniz Kuvvetleri Gözlemevi'ne bağlarım. Sonra da sonuçları Kevin'in terminalinde okuruz.» Heyecanla başını salladı. «Ne dersin, Sara?»

Sara hâlâ itiraza yeltenirken, Marcia araya girdi. .

«Sara, hepimiz Cindy'ye yardımcı olmak istiyoruz. Burada neler olduğunu, bize kimin saldırdığını da bilmek istiyoruz.»

«Ama Marcia, adam çocuğu ile karısını daha yeni kaybetti. Şimdi biz de kalkıp, peşimizde Cindy ile onun evine dalacağız, öyle mi? Polis ise, kızı katil sanıyor. Şu anda bile onu arıyorlar!»

«Eğer Cindy katilse, birazdan öğreniriz. Çocuğun bey-ni, bizi öldürmek üzere programlanmış bir kompüterse, onu

da öğreniriz. Hadi, artık bu çocuğun aklında neler olduğunu bilmenin vakti geldi.»

YİRMİ DÖRT

Kevin Volt'un evinin bodrumundaki laboratuvarı, Sara, çabuk çabuk çalışarak, elindeki malzeme ve tıbbi aletleri ile, elektrodları kızın kafasına takmaya uğraşıyordu.

Kevin ve diğerlerine, «Şimdi,» diye açıklamada bulundu. «İğneleri iki yanlı olarak, yaklaşık bir santimetre arayla, parasajital düzlemlere yerleştiriyorum. Göz çukurlarının üstünde, kemikle kasların yapıştığı sahanın iki santimetre kadar yukarısına, bir çift anteryor elektrod koyacağım. Akım, anteryor elektrodan sol posteryor elektroda geçtiği zaman, beyin dalgalarını almamız ve beyinde bir veri bankası varsa, saptamamız gerekir.»

Kevin, «Orada ne var sanıyorsun sen?» dedi. «Bir bilgisayar elemanı mı?»

Sara, Peggy'nin kocasından hiç bir zaman hoşlanmamıştı. Öyle olduğu halde, adamın o gün öğleden sonra evinde meydana gelen trajediyi bir anda unutarak, deneyleriyle bu kadar yakından ilgilenmesine şaşmaktan geri kalmadı.

Neil, Sara'nın birden uysallaşan çocukla uğraşmasını izleyerek, «Sanmam,» dedi. «Beynine kompüter elemanı koymamışlardır. Olsa olsa, beyninin kimyasını yeniden düzenleyerek, hücrelerine veri bankası görevi yüklemişlerdir. Sen ne dersin, Sara? Sen Harvard'da ilaçların akıl üzerindeki etkisine ilişkin araştırmalar yapmıştın, değil mi?»

«Eğer beynini bir kompüter veri bankası olarak yeniden düzenlemişlerse, sinir iletkenleri kullanmışlar demektir. Bunlar, hücreler arasında sinir akımlarını taşıyan kimyasal maddelerdir. Ancak oldukça esrarlı bir nitelikleri olduğunu söyleyebilirim. Bu sinir iletkenlerinin yüzde beşinin bile işlevlerini bilmiyoruz.» Sara, bir adım atarak kızın yanından çekildi ve başıyla Neil'e işaret verdi. «Tamam, artık hazır.»

Neil, telefonun almacını kompüter şaryosuna yerleştirerek, Deniz Kuvvetleri Gözlemevi'nin numarasını çevirdi.

«Birazdan bağlanırsız! Aslında bir kızın beynini, Deniz Kuvvetleri Gözlemevi kompüterine bağlıyoruz. Kompüter, Cindy'yi deneyecek, ona bir dizi soru soracak.

«Lütfen terminalini açar mısın, Kevin.» Hepsi dönüp ekrana baktı. Yalnızca Sara, Cindy'nin yanında oturmuş, kızın elini tutuyordu.

Neil, «Biz soruları duymayacağız,» diye devam etti. «Ama terminal ekranında Cindy'nin, daha doğrusu veri bankasının verdiği cevapları göreceğiz.» Birden ekranda bir dizi sayı ve formül belirdi.

Neil, duyduğu heyecandan sesi kısılarak, çabuk çabuk, «Bunlar Kepler yasaları,» dedi. «Astronominin temel yasaları yani. Dünya gezegenine ve onun güneş çevresindeki hareketine ilişkin yasalardır.

«Gözlemevi kompüteri muazzam bir astronomik veri deposudur. Şimdi onu rasgele sorguya çekerek, zekâ düzeyini saptamaya çalışıyor.»

Ekranda daha başka cevaplar ve upuzun, garip denklemler belirdi. Neil ekrana doğru eğilerek, dikkatini bir araya toplamaya çalıştı.

Kevin yavaşça, «Videoyu da çalıştırdım,» dedi. «Kayıt yapıyoruz.»

Neil başını eğdi. Sonra gözlerini ekrandan ayırmayarak, onlara durumu aktarmaya çalıştı.

«Phobos'un yörüngesel hızını açıklıyor. Yani Phobos'un Mars çevresindeki açısız hızını. Teoriye göre, bu hız artmaktaymış. Şimdi, bunları anlayıp açıklayabilmesi için, Cindy'nin en azından astronomi doktoru olması gerekir.»

Sara önce ekrana, sayılara, çocuğun inanılmaz düşünme sistemine baktı. Sonra Cindy'ye döndü. Kız, sessiz sessiz oturuyordu. Solgun yüzü boş ve pasif bir anlama bürünmüştü. Kapkara gözleri etrafındaki dünyayı görmüyor gibiydi.

Kevin, «Mantıklı bir açıklama olmalı,» dedi. Şimdi tüm dikkatini ekrandaki görüntülere vermişti. Çiftçinin kızına bakarak düşündü. 'Kim bu çocuk?'

Neil, sesinde büyük bir şaşkınlıkla, «Güneş sisteminin kökenine ilişkin soruları cevaplıyor,» dedi. «Isısal yapı, gezegenlerin manyetik alanları gibi sorulara cevap veriyor.» Eliyle ekranı gösterdi. «Çok özür dilerim. Ben astrofizikten o kadar anlamam. Tabii bunların hepsini sonra kompütere iletip, cevaplarının tamamen doğru olup olmadığını öğrenebiliriz.»

Kızın yeteneğinden kendi de şaşkına dönen Tom, «İyi ama neden?» diye sordu. «Bu kızın beynine niçin bir veri bankası yerleştirmişler?»

Marcia, «Yerin konumu yüzünden herhalde?» diye lafa karıştı. «Bu köy yani. Tapınaktan ve Bel'e tapınılmasından anlaşıldığına göre, Potomac kıyısındaki bu nokta, neden olduğunu bilmedikleri halde, insanlar için hep önem taşımış. Son üç bin yıl içinde burada kaç tane 'anormal derecede içine kapanık' çocuk yaşadığını bilmiyoruz ki! Biz yalnızca Cindy'yi tanıyoruz.»

Tom, «O da bizi öldürmeye çalışıyor,» dedi.

Neil, «Öldürmeye çalışan Cindy değil,» diye cevap verdi. «O yaptıklarından sorumlu değil. Bu ölümlerin başka bir nedeni olmalı.» Aniden her şeyi anladı. «Şuraya bakın!» Neil parmağıyla terminal ekranını gösteriyordu.

Hepsi birden ekranda rasgele yanıp sönen sayıları gördüler. Sara yine dönerek Cindy'ye baktı. Çocuk eskisi gibi, iskemlesinde, sessiz, etkilenmemiş bir şekilde oturuyordu.

Neil, «Veri bankası,» diye fısıldadı. O ve Kevin ne olup

bittiğini hemen anlamışlardı. «Hatalı çalışıyor. İşte mesele bu! Cindy'ye ulaşmaya, veri bankasını düzeltmeye çalışıyorlar.»

Diğerlerine döndü. Heyecandan sesi tizleşmişti. «Çocuğu bulmaya, beynini düzeltmeye çalışıyorlar. İşte çocukları öldüren de, sizin saldırılarınıza neden olan da bu. Uzaydan gelen sondalar. Sondalar, köyü bir radar gibi tarıyor olmalı. Ama birtakım nedenlerle, belki de veri bankası bozuk olduğu için onu bulamıyorlar.»

Marcia, Neil'in teorisini kavramıştı. «Elbette. Evet, evet, sondalar da bir dışının hipotalamusunda olduğu için yalnızca **bizler** saldırıya uğruyoruz. Benjy hiç bir zaman gerçekten tehlikede değildi.» Marcia durarak bir an çocuğa baktı. Sonra yavaşça ekledi. «Hayır, Neil, yanılıyorsun. Cindy'nin beynini düzeltmeye çalışmıyor onlar. Beynindeki veri bankasını yok etmek, onu yok etmek istiyorlar.»

Bir an kimse konuşmadı. Dönüp tekrar kompüter terminaline, ekran üzerinde tekrar tekrar görünen, yanıp sönen sayılara baktılar.

Tom, «Ne olacak şimdi?» diye sordu.

Neil omuzunu silkti. «Marcia haklıysa, ki korkarım öyle, aramaya devam edecekler. Gittikçe daha sık aralarla hem de. Ta ki, veri bankası yok olana kadar.»

Sara, «Yani çocuk ölene kadar,» dedi.

Tom, kaşları çatık, kuşkuyla ötekilere baktı. «Bir şey yapamaz mıyız? Onu kurtaramaz mıyız?»

Neil, «Nasıl?» diye sordu.

Sara, «Onun beynini yeniden programlayabiliriz,» dedi. Cindy'nin beyindeki kimyasal bileşimi ve sinir iletkenlerini değiştirirsek, teorik olarak, onun beynini kontrol etmek için kurdukları hücre bağlantısını da kesmiş oluruz.»

Marcia, genç kadına yaklaşıp, «Sara, mümkün mü bu?» diye sordu.

«Evet, teoride mümkün. Kimyasal maddeler sinirler arasındaki boşlukları ortadan kaldırıyor. Eğer Cindy'nin beyni bir kompüter gibi çalışıyorsa, teorik olarak, biz de ona psikotropik ilaçlar şırınga eder, bilincini farklılaştırır ve veri bankalarını tahrip ederek çocuğu kurtarabiliriz.

«Kolin, lesitin, vazopresin ve başka maddelerin zekâyı geliştirdiğini, buna karşılık skopolamin gibi bir ilacın öğrenme kusurlarına yol açtığını biliyoruz.»

Bir an durarak telaşla, Enstitü'de yaptığı deneyleri aklından geçirdi. Maymunlarda asetilkolin faaliyetinin azalmasına neden olarak, hafıza kaybını gerçekleştirmişlerdi. Sonra da eski asetilkolin düzeyine varıp hayvanları normale döndürmek için, dimetilaminoetanol ile p-asetamido-benzoat kullanmışlardı.

«Biz bunu laboratuvarındaki hayvanların üzerinde denedik,» dedi. «Veri bankası silinince de, çocuğun zekâsını tekrar normal düzeye çıkarmak için kolin ve lesitin uyguladım.»

Kevin, «Bir dakika!» diye araya girdi. «Demek istiyoy-

rum ki, neden bunları yapacaksın?» Bir an diğerlerine baktı. Sonra büyük bir güvenle konuştu. «Bakın, bu çocuğun dünya dışındaki bir güçle olan bağı, kendinden de önemlidir. Deney meney yapamazsınız. Hey Allahım, elinizdekinin ne olduğunun farkında değilsiniz galiba! Hadi, Neil, kendine gel, bu yalnızca hasta bir çocuk değil.» Eliyle terminal ekranını gösterdi. «Onun neler yapabildiğini gördüm. Büro onu koruyabilir, bu hayat kaynağına ulaşmak için onu kullanabilir.»

Kevin hızla konuşarak, plan yapıyordu. Bu çocuğun bulunuşunun, köyde yürüttüğü gizli kapaklı işlerden çok daha önemli olduğunu hemen anlamıştı. İstihbarat Bürosu, köyde bir mikrodalga ve lazer ışını dinleme tesisi kurması için gereken izni ona vermişti. CIA, Beyaz Saray'da ve Dışişleri Bakanlığı'nda çalışanların hepsinin özel hayatlarına girmek istiyordu.

Kevin daha önceleri, Peggy'nin bu durumu herkese anlatacağından çekinmişti. Adamın komşularını gizlice dinlemesi, kadını korkutmuştu. Ama diğerlerinin tesadüfen buldukları şeyin yanında, bu dinleme işi çocuk oynacağı kalıyordu. Uzayla, başka bir gezegenle bağıntısı olan bir çocuk! Onu Langley'e götürebilirse, hayatı tamamen değişirdi.

«Hayır, Kevin. Bekleyemeyiz. Bu riski göze alamayız.» Sara konuşurken bir yandan da çocuğun kompüterle olan bağlantısını kesiyordu. «Nasıl anlamazsın, Kevin? Sen aile-

ni, onların Cindy'ye yapmak istediği şey yüzünden yitirdin.»

Kevin birden ayağa kalkarak bağırdı. «Bu çocuğun sorumluluğunu ben üzerime alıyorum!» Cindy'yi yakaladı, çekerek Sara'nın ellerinden kurtardı. Ötekilerin yanından geçip hızla kapıya doğru giderken, kızı da yanısıra sürüklüyordu.

Onu durduran Cindy oldu. Kız olduğu yerde topaç gibi dönerek adamın elinden kurtuldu ve laboratuvar masasına çarptı. Kevin onu tekrar yakalayınca, bakışlarını onun gözlerine dikti. Kocaman, kapkara gözlerin bir tek noktaya dikildiğini ve pırıl pırıl ışıkların gözbebeklerinde yanıp söndüğünü hepsi görüyordu. Kevin ellerini bir hamlede yüzüne kapadı, sendeleyerek uzaklaştı ve acı bir çığlıkla yere yığıldı.

Onun yanına ilk olarak Tom vardı. Adamın gövdesi yerde titreyip, ispazmoz geçirirken. Kevin'i tuttu. Sonra bu gövde dondu kaldı. Tom adamın ellerini yüzünden ağır ağır, binbir zorlukla çekebildi. Kevin'in gözleri, sanki tanrısal bir ilhama tanık olmuş gibi açılmıştı. Burun deliklerinden boşanan kan, açık kalan ağzına dolmuştu.

YİRMİ BEŞ

Sara, Cindy'nin tekrar laboratuvarın köşesine dönüp yere kayışını, sonra çömelerek, izlenen bir hayvan gibi, boş bakışlarıyla onları tarayışını izlerken, «Bir katil o,» diye fısıldadı.

Neil, «Hayır,» dedi. «Cindy yalnızca onların elinde alet olmuş. Anlaşılan kızı, tehdit edilirse şiddetli bir tepki gösterecek şekilde programlamışlar. Beyinleri mahvetme yeteneği, zihnini bir noktaya toplayacak gücü var.»

Tom, «Tıpkı ormandaki küçük kıza yaptığı gibi,» diye ekledi.

«Ve Peggy Volt'a.»

«İyi ama, ya bebek? Bebeği öldürmeye ne gerek vardı?»

Neil başını salladı. «Artık hiç bir şeyi kesin olarak bilemeyiz. Ama ben onun çocuğa zarar vermek istediğini sanmıyorum. Bana kalırsa o yalnızca kendisini tehdit ettiğini sandığı insanlara saldırıyor. Debbie ve bebek, köyü taradığı sırada, sondanın etkisiyle öldürülmüş olsalar gerek. Sen, Marcia ve diğer kadınlar bu saldırılara karşı koyacak kadar güçlüydünüz. Oysa Amy ile Debbie değildi.»

Sara yavaşça, «Gittikçe yaklaşıyor,» dedi. «Saldırıların onun için sıklaştı. Bu sonda, güdümlü mermi gibi. Hedefi kendi buluyor.»

Neil, birden onun sözünü keserek, «Tabii!» diye haykırdı. «Sonbahar noktası! İşte Eylülün yirmi ikisi, beyninde onun için programlanmıştı.»

Ötekiler onun yüzüne bakarak, bir açıklama yapmasını beklediler.

«Bu sabah, sonbahar noktasında, yani gün - tün eşitliğinde, dünya, bu vadi, Bel'le aynı hizaya geliyor olmalı. Güneş doğarken birkaç dakika için, orada, köye açılan bir pencereleri olacak. Sonda doğrudan doğruya Cindy'nin beyinine saplanabilecek. Onu araya araya, vadiyi taramasına gerek kalmayacak. Yani veri bankasını doğrudan doğruya yok edecek.»

Sara, Cindy'nin yanına gitti. Çocuğu korumak istiyordu. Ama çocuk hiç de telaşa kapılmışa benzemiyordu. Her zaman olduğu gibi boş bakışlarını odada gezdirerek oturuyordu. Birden Sara bunun ne anlama geldiğini kavradı. Söyledikleri ve yaptıkları her şey yükselen güneşe, Bel'in gözüne aktarılıyor, oradan da 3.666 milyon mil öteye, evrenin sınırına gidiyordu.

Evet, onların hayatları ve Cindy'nin hayatı bu bilginin oraya varması, bu ileri uygarlık tarafından anlaşılması ve onların öldürücü cevaplarının Dünyaya ve köye varması için ne kadar zaman gerektiğine bağlıydı.

Sara, «Çabuk olun!» diye emir verdi. «Onu benim evime götürmeliyiz. İlaçlarımın hepsi evde. Bu bağı koparmalı, veri bankasını yok etmeliyiz. Hem de güneş doğmadan önce.» Hemen Cindy'nin yanına gidip uzun boylu kızı şefkatle yerinden kaldırdı. Bir yandan da, diğerleriyle konuşuyordu. «Eğer onu kurtarmak istiyorsak, çok yüksek dozda psikotropik ilaç vermeliyiz.»

Tam merdivenlerden inip Voltların evinin arka bahçesine varmışlardı ki, köye ilk darbe indi. Tom bulundukları yerden aşağı doğru baktı. Günün ilk cılız ışıklarında, alev alev yanan bir kızıl ışık topunun, doğu göklerinde kaybolmuş bir meteortaşı gibi geldiğini gördü. Alev alev top, tıpkı bir yaz yağmurunda düşen beklenmedik yıldırım gibi eve çarpmadan önce, bağırıp onları uyaracak zaman bile bulamadı. Kükreyen enerji topu, dam ve tavanda büyük bir delik açarken camlar kırıldı. Alev topu yine dönüp, bomboş gökte süzülerek uzaklaştı.

Arkasından bir tane daha geldi. Top, bulutsuz gökten gelerek ahşap evde daha başka delikler açtı, bir alev cümbüşü halinde evin içinden geçip, atmosferde gözden kayboldu. Voltların evi cayır cayır yanmaya başlamıştı bile.

Sara, «Ne yapacağımızı biliyorlar,» diye haykırarak, çocuğu bağrına bastırdı. Orada, köyün tepesinde durmuş, daha başka birçok alev yumağının uçsuz bucaksız göklerden süzülerek köye çarptığını, renkli oraklar gibi sokakları taradığını, meydanlıktaki evlere vurduğunu görüyordu. Tepenin daha aşağı taraflarında başka evler de yanıyordu. Sabahın ilk ışıklarında şimşek gibi beliren bu ateş toplarının rengi değişiyor, lacivertken turuncu, sonra menekşe rengi oluyorlardı. Her ışık, göğü yarıp gelen ince, uzun bir bıçak gibiydi. Bir renk bıçağı. Sırayla evlere çarpıyor, odaları dilimlercesine içlerinden geçiyor, sonra yine bomboş göğe süzülerek yükselip, gözden kayboluyorlardı.

Sara komşularının, sırtlarında gecelikleri ve pijamala-

rıyla evlerinden sokağa boşandıklarını gördü. Çocuklarını önleri sıra ite kaka koşturuyorlardı. Göklerden bir ışık demeti kopup, yoluna çıkan her şeyi yakarak vadinin üstüne inerken, onların yere yattıklarını gördü.

Marcia, ateşin bir meydanlıktan diğerine sıçrayışını görünce, «Benjy'yi bulmalıyım,» diye haykırdı.

Tom, «Onunla git, Neil,» dedi. «Sara'da buluşuruz.» Cindy'nin öteki kolundan da o tuttu. Üçü, parlak ışık demetlerinin insanı ürküten homurtusu her yanlarından duyulurken, koşmaya başladılar.

Sara kendi mutfağına varınca, aceleyle bir sürü şırıngaya laboratuvarından aldığı sıvı halindeki kimyasal maddeleri doldurdu. Sonra bunları tahta et masasının üstüne sırayla dizdi.

«Sen de bana yardım etmek zorundasın, Tom,» dedi. «Hepsini birden tek başıma yapacak vaktim yok.» İki küçük şırıngayı ona uzattı. «Bacağının üst kısmına batır yeter. Orada önemli bir hasar yapma ihtimalin daha az. Kaslar da ilacı emer zaten.»

Sara çocuğun üzerine eğildi. Yavaş sesle sakinleştirici şeyler söyleyerek, kolunu tuttu. Sara, onun kolunu alkollü pamukla siler ve iğneyi batırırken, çocuk ilgiyle onu izliyordu. Tom, elinde bir şırıngayı hazır tutuyordu. Genç kadın bir bakışta onun bu işi beceremeyeceğini anladı.

Şırıngayı onun titreyen parmaklarından sökercesine

çekip alarak, «Boşver, ben yaparım,» dedi. Cindy'nin zayıf kolunda ikinci bir damar buldu. Şırıngaya 50 cc klorpromazin ve haloperidol doldurmuştu. Bunlar sancıları ve kronik psikoza hafifleten, sinir akımlarının başlıca iletkeni dopamini engelleyen ilaçlardı.

Cindy birden kolunu kaçırarak Sara'nın elinden kurtuldu. Genç kadın, üçüncü iğneyi hazırlarken kızı baktı. Çocuğun gözleri yine bir noktaya yöneliyordu. Bakışlarını Sara'ya dikmişti.

Sara, «Tom, yakala onu!» diye bağırdı. Sonra Cindy'nin kirli eteğini kaldırarak, sağ bacağının üst tarafına iğneyi sapladı.

Cindy hızla ona saldırdı. Başının yanına vurup, boyundan yakaladı. Tırnaklarını kadının boğazına batırarak kan çıkardı.

Sara şırıngaları elinden düşürerek Cindy'nin bileklerini tuttu. Güçlü elleri boğazından çekmeye çabaladı. Cindy'nin şaşkınlıkla bakan gözlerini, ağtabakada zikzak çizen pırıl pırıl çizgileri görüyordu. Kız beni öldürecek diye düşündü.

Tam o sırada Tom, Cindy'yi yakaladı. Kızın ellerini Sara'nın boğazından çekerek, onunla boğuşmaya başladı. İki si birden yere düştüler. Tom, boyu posu ve ağırlığıyla kızı hakim olmayı başarmıştı.

On beş saniye kadar, birbirlerine geçip kilitlenmiş gibi o durumda, yerde yattılar. Sonra Sara, «Tamam, onu bırakabilirsin,» dedi. Artık, kimyasal maddelerin, kızın kas-

larını, sinirlerini ve beynini tam anlamıyla etkilemesine birkaç saniye kaldığını biliyordu.

Tom, yere yayılmış yatan kızın üstünden kalkınca, Cindy sendeleyerek doğruldu. Tökezleye tökezleye odada dolaşmaya başladı.

Tom, «Öldürecek bizi!» diye haykırdı.

«Yo. hayır, öldürmeyecek. Skopolamin kısmi felce yol açar. Ona emredilenleri yerine getiremeyecek. Kaslarını kontrol edemiyor ki!» Sara ileri atılmaya, onlara doğru gelmeye çalışan Cindy'den gözlerini ayırmıyordu. Öldürmenin gerekliliği, çocuğun veri bankası beyninde hâlâ programlıydı.

Derken kız, mutfak iskemlesine çarptı, yere düştü - düşecek gibi sallandı ve duraksayarak birkaç adım attı. Tom ile Sara, geri çekiliyor, çocuğa hareket edecek alan bırakmaya özen gösteriyorlardı.

İlaç verilmiş çocuğun halini izlemek, Sara'yı üzüyordu. Cindy'ye, laboratuvaradaki beyaz farelerden biriymişcesine iğneler yapmış, ilaç vermişti. Acaba bir hata mı yaptım diye korkmaya başlamıştı bile. Acaba deneye tabi tutulmamış muazzam dozda psikotropik ilaç bileşimleri çocuğu öldürecek miydi?

Cindy, mutfağın tam ortasında durdu. Bacaklarını iki yana açmış, dengesini sağlamaya çalışıyordu. Birden ellerini başına götürerek, sıkı sıkı kavradı. Konuşmaya çalışınca, ağzından keskin, acı bir çığlık çıktı.

«Aman Allahım!» diye düşündü Sara. Birden gücünün

kesildiğini hissetti. Yine başarısızlığa uğradım. İşte kur-taramadığım bir çocuk daha.

Bir alev topu eve çarptı. Kükreyerek gelen bir parlak ışık demeti evi bir baştan bir başa tarayarak duvarlarda koca delikler açtı. Sonra mutfağa daldı ve her tarafa cam-lar, tahtalar ve badana saçarak arkadan çıkıp gitti.

Sara haykırarak Cindy'ye uzandı, korkmuş çocuğu kol-larına aldı. Başka bir ateş demeti eve çarparken, çocukla birlikte kendini yere attı. Alev topu duvarları parçalayıp, tavanı ve damı yarıp dışarı çıktı. Sara, binanın ikinci katı göçüp, mutfağa yıkılırken, kollarında Cindy ile yuvarlana-rak tahta et masasının altına girdi.

Cindy bir isteri krizine tutulmuş gibi ağlıyordu. Ama Sara onun bir şeyi olmadığını anladı. İkisi de yaralanma-mıştı. Birden Tom aklına geldi. Heyecanla adama ses-lendi.

Tom ondan biraz uzaktaydı, mutfak tavanının bir bö-lümünün altına sıkışıp kalmıştı. Sara, Cindy'yi zorla ken-disinden uzaklaştırarak, sürüne sürüne adamın yanına git-ti. Harabeye dönmüş evin içinden, parlak renkli bir enerji topu daha geçti. Yapının sağlam kalan kısımlarını da o yıktı. Sara, alev topunu görmemiş gibi, Tom'un yüzündeki döküntüleri temizlemeye çalışıyordu.

Adamın yaralarından kanlar akıyordu ve baygındı. Ama yaşıyordu. Yardım istemeliyim diye düşündü. Bu kereste-leri tek başıma kaldıramam.

Ateş topu yeniden süzülerek gelip eve girdi. Arkasından alev alev yanan ölümcül bir çizgi bıraktı. Hâlâ Cindy'yi arıyordu.

Sara, çocuğu burada tutamam, diye düşündü. Cindy'yi köyden uzaklaştırmalıydı. Tom'u ve diğerlerini kurtarmanın tek yolu buydu. Cindy bir kez köyden giderse, ateş topları da orayı terkederdi.

Tom'u çabucak dudaklarından öperek, sürüne sürüne geri döndü. Cindy'yi çekeleyerek, masanın altından ve enkaz haline gelmiş evden çıkardı.

«Vargücünle koş, Cindy,» dedi. Çocuğu elinden tutarak arka bahçeyi geçti, yamaca ve Bel'in taş tapınağına doğru tırmanmaya koyuldu. İlaçların etkisi altında kalmış, yönünü şaşırmış çocuk, koşarken sendeliyordu. Sara, kızı bayır yukarı yarı çekerek, yarı taşıyarak götürmek zorunda kaldı.

Şimdi daha da fazla tehlikede olduklarını biliyordu. Ama ateş topları hâlâ aşağıda köye saldırıyorlardı. Tepenin doruğundan kükreyen pırıl pırıl ışık fısıkiyelerinin rasgele ve düzensiz olarak saldırmadıklarını, tam tersine, sistemli bir şekilde yeni evleri yok ettiklerini gördü. Toplar, belli bir düzen içinde çiftlik yolundan yukarı, yeni meydanlıklara doğru hareket ediyorlardı.

Chaucer Drive ile Montesi Court'taki evler ateş almıştı bile. Yanan ahşap evlerden yükselen alevler, sitenin arkasındaki tarlanın uzun, kuru otlarına sıçramıştı. Uzun

ötesinden gelen bu saldırının, kükreyen rüzgârlarının kö-rüklediği yangın, yamacın üst kısmına doğru yokuş yukarı hızla yayılıyordu.

Alevler, tarlalarda bir ateş duvarı meydana getir-mişlerdi. Gömütün yanında duran Sara, tepenin doruğun-dan Potomac kıyısına kadar tüm Rönesans Köyü'nü alev-lerin sardığını gördü.

Parlak, nabız gibi atan ışık demetleri, yine de köyün sokaklarında zikzaklar çizerek dolaşıyorlardı. Sara uzakta, Petrarch Court'taki komşularından bir kısmının, alev alev yanan evlerinin arasında, meydanlığın tam ortasında bir yerde büzülmüş, durduklarını da gördü. Bir tek, kavisler çizen tek bir turuncu ışık demeti, göklerden koparak geldi. Uzun, zarif bir hareketle köye indi ve büzülmüş duran in-san yığınının içinden geçerek, onları dört bir yana sa-vurdu.

Kadın, «Aman Allahım!» diye bağırarak çocuğu yakala-dı ve eski tapınağın dar girişinden içeri doğru itti. İlk ışık demeti gömütün tepesine çarptı. Alevler, yüzyıllar boyu taştan tapınağı saklayıp kaplamış otlarla toprakta, bir de-lik açtı. Sara, toprağın titrediğini hissetti. Sonra da şok ertesinin kavurucu sıcaklığı geldi. Kadın, çocuğu hızla ile-ri doğru iterek büyük odaya soktu.

Gökten, yan yatmış bir ışık demeti daha süzüldü ve tapınağın bulunduğu gömüte çarparak, hem toprakta bir delik açtı, hem de uzun, dikdörtgen biçimindeki uzun ya-pının damını oluşturan granit parçalarına vurdu. Odanın

içinde Sara ayağa kalkmaya çalıştı. Ama şok sonrasının ikinci dalgası, onu bir kez daha yere yuvarladı.

Cindy bir çığlık attı. Sara yanına giderek çocuğa sarıldı. Şimdi, tapınakta saklanmanın bir hata olduğunu anlıyordu. Burası da yıkılacaktı elbet. Koca granit parçalarının altında kalıp, ezilerek öleceklerdi. Sonra Cindy'nin fısıltıdadığını duydu. «Sara, bu ağrıyı geçir.»

Sara, hasta çocuğu kendinden uzaklaştırarak onun boş bakışlı, kapkara gözlerine baktı. İlaçlar biraz işe yaramış, Cindy'nin konuşma sorununu çözümlemişti. Ama veri bankası hafızası, hâlâ programlanmış haldeydi. Yoksa Cindy, Sara'nın kim olduğunu hatırlayamazdı. Yolunda gitmemiştii. Çocuğun zihnini temizlemeyi başaramamıştı.

Ve uzayda milyonlarca mil uzakta, son bir enerji ateş topu, köyü hedef aldı. Veri bankasının gittikçe hafifleyen sinyallerine kendini ayarladı. Galaksilerden hızla geçerek, kalın atmosfere çarptı, iyonosferi çatırdayarak aştı. Dünyaya yetmiş beş milden daha az bir mesafede, türlü renge bürünmüştü.

Sara, çocuğu hâlâ sıkı sıkıya tutarak, tapınaktan dışarı sürüne sürüne çıktı. Yangın yamacı sıyrıp geçmiş, toprağı yakıp kavurmuştu. Aşağıda köy, açık havada yakılan bir ateş gibiydi. Ama bir şenlik ateşi değil de, yok etme ateşi. Her şey bitti diye düşündü, bir an sonra her şey bitmiş olacak

Birden, dünyaya doğru, programlanmış son görevine

doğru, bir kuyruklu yıldız gibi inen son ateş topunu gördü. Sara, ikimizi de yok edecek, diye düşündü. Yine de çocuğa sarıldı.

Havayı hızla yaran parlak kırmızı ışık, yer düzeyine indi ve güneşin cılız ilk ışıkları ufukta görünürken, Potomac kıyılarını yalayarak geldi. Kadın, sonbahar noktası diye düşündü ve gözlerini yumarak bekledi.

Çocuk sevinçle, «Oh, bak!» diye bağırdı.

Sara gözlerini açtı. Başlarının üstünden parlak ateş topu, zararsızca süzülerek geçiyordu.

Cindy, kara gözleri heyecan dolu, neşeyle Sara'ya gülümsedi. «Ne güzel, değil mi?» diye sordu.

Sara dönerek, uzaklaşan ışık topunu izledi. İlaçlar zamanında etki göstermişti. Cindy özgürdü artık. Bel'in gözünün penceresi kapanmıştı.

«Evet, canım, çok güzel,» diye fısıldadı Sara ve çocukla birlikte, renkli, güzel ateş topunun eski vadinin yüksek yamacından geçişini ve güzün ilk parlak sabahında kayboluşunu izledi.

İlkbahar, 1981

Sara yoğun trafikte Mount Auburn Sokağını geçerek, hızla Ferdinand'a doğru yürüdü. Öğle yemeğine gidiyordu. Mahsus erken gelmişti, ama Sam masaya oturmuş bekliyordu bile. Genç kadın kendi kendine alayla gülümseyerek, Sam'ın nasıl davranacağını asla önceden tahmin edemeyeceğim, dedi. Dakikliği bir kusur derecesine vardırان Sam, Sara'nın avantajını peşinen elinden almıştı.

Adam hemen ayağa kalkıp, onu yanağından öperek, «Yuvaya hoşgeldin,» dedi. Sara onun sesinden, gerilim içinde olduğunu, bu ilk karşılaşmanın ona da zor geldiğini anladı.

Yerine otururken, «Zayıflamışsın,» dedi. Sonra adama uzun uzun, âdeta değerlendirmek istercesine baktı. Sanki adamı bıraktığından beri kendine iyi bakıp bakmadığını anlamak istiyordu.

«Ve... ve sen de.» Sam gülümsedi. «Her zamanki gibi... güzelsin.»

Utanan Sara, gözlerini onun ısrarlı bakışlarından kaçırdı. İltifat etmek Sam'a yakışmıyordu. Ona çok zor gelen bir şeydi bu. Sara bunun karşılığında adamın ne beklediğini farketti.

Sam nereden başlayacağını bilemeyerek, «Olanları

okudum,» diye söze girdi. «**Globe**'da uzun bir yazı vardı. TV haberlerinden bazılarını da izledim. Kaç kişi öldü aslında?»

«Yüzden fazla.»

«Bu kadar çok tahribat olması inanılmaz bir şey. Bütün bir site. Bir köy!» Sam başını sallayıp duruyordu. San-ki bu işte kendisinin de sorumluluk payı varmış gibi, kaygılanmış görünüyordu. «**Globe**, bir tür meteorolojik olay olduğunu söyledi.»

«Aslında hasarın çoğu çalılıkların ateş almasından doğdu. Evlerin hepsinin tahta kaplama damları vardı. Alevler bir meydanlıktan diğerine sıçradı. Üstelik köy, en yakın kasabaya en az beş mil uzaklıkta. İtfaiyenin yetişmesi yarım saati buldu.» Sara içini çekti. Bu sessiz aldatmaca onu yormuştu. Rönesans Köyü'nde gerçekte neler olduğunu açıklayamayacağını biliyordu. Ama gerçeği gizlemekten de hoşlanmıyordu. Hele Sam'den.

«Tanrıya şükür, hiç değilse sana bir şey olmamış.» Uzandı ve âdeta kendiliğinden bir hareketle, kadının elini tuttu. Sonra bir karşılık, onun için kaygılanmasının kadının gözünde bir anlam taşıdığını belirtecek bir işaret beklercesine, gözlerini yüzüne dikti.

«Ah, evet, ben iyiyim.» Sara yavaşça elini çekerek hemen yemek listesine uzandı. «Ya sen nasılsır Sam? Kitap nasıl gidiyor?»

«Eh, oldukça iyi sayılır. Daha fazlasını beklemiyordum zaten. Malum araştırma sorunları, biraz hızımı kesti. Bilirsin ya, hiç bir yere varmayan, sonuç vermeyen deneyler. Aralıkta yanlış enzimleri saptayarak, tam bir ay ziyan ettim.»

Sara bu kez başını kaldırıp ona baktı. Adamın tükenmiş gibi bir hali vardı. Sara ondan ayrıldığı zaman saçına beyaz düşmemişti, diye düşündü. Şimdi adamın şakaklarında gümüşü teller görünüyordu.

Sam, «Ulusal Sağlık Enstitüleri ne alemde?» diye sordu.

«Ha, orası mı? Ayrıldım. Yılbaşından az önce istifa ettim. Virginia'da, Culpeper'in dışında küçük bir çiftliğe taşındım. Kasabadaki yaşlı bir doktorla birlikte çalışıyorum.»

Sam'e bakınca, söylediklerinin adamı şaşırttığını anladı.

Adam, «Oldukça uzak bir yere benziyor,» dedi. «Kendini yalnız hissetmiyor musun?»

«Yo, birisiyle birlikteyim. Daha önce **The Washington Post**'ta çalışmış bir yazar. Şu sıralarda, köyde başımıza gelenleri konu alan bir kitap üzerinde çalışıyor.»

«Ciddi mi, bu ilişki?»

«Evet, ciddi.» Bunu söylemek bile güzeldi. Sara birden, burada Harvard'da, eski bir aşkın onu bekleyen haya-

letiyle karşılaşmayacağını anladı. Bu güven dalgasına kapılarak, konuşmasına devam etti. Tom'u ilk kez nasıl tanıdığını, Rönesans Köyü'nde aslında neler olduğunu anlattı. O, hızlı hızlı konuşurken, Sam, şaşkınlıktan gözleri açılmış, genç kadını dinliyordu.

«Cindy'nin annesiyle babası saldırıda öldü. Devlet de çocuğun vesayetini bana verdi. İşte o sıralarda, Cindy'nin Enstitü'deki işimden daha önemli olduğuna karar verdim. Çocuğun, her şeyden önce, güvenlik içinde yaşamaya, huzurlu bir çevreye ihtiyacı vardı.» Sara omuzunu silkti. Sonra dayanamayarak ekledi. «Sanırım bana da gerekli olan buydu. Kalktım, Blue Ridge dağları yakınlarında bir yer aramaya gittim.

«Cindy şimdi çok iyi. Tom'la ben ona mümkün olduğu kadar çok zaman ayırıyoruz. Oradaki kolejde okuyan bir öğrenciyle, Cindy'ye ders vermesi için anlaştık. Henüz normal okula gidecek durumda değil. Eğitiminde muazzam boşluklar var.»

Sam, hâlâ kuşkucu, hâlâ her zaman olduğu gibi muhalif, «Peki, kızın başına gelenlerin hiç mi izi kalmadı?» diye sordu.

«Başlangıçta onun tamamen kurtulduğunu düşünmüştüm. Aslında kurtuldu da. Yani artık tehlikede değil. Ama bazen bakıyorum, örneğin bir matematik problemini şaşılacak bir rahatlıkla çözüyor. Artık beyin hücrelerinden çı-

kartılıp atılmamış, hafızasına kazınmış bir bilgi mi, yoksa sadece kızın üstün yeteneği mi, bilemiyorum. Kesin cevap vermek için henüz çok erken.»

«Bu, inanılmaz bir şey, Sara! Eğer bu çılgın hikâye doğruysa, onun üzerinde daha çok araştırma yapabilirsin.» Sam, küçük masanın üstünden genç kadına doğru eğilmiş, sesi heyecandan tizleşmişti.

«Hayır! Cindy kendi haline bırakılmalı. Yeterince ızdırap çekti. Çok uzun bir karabasan yaşadı. Başına gelen dehşet dolu olaylara, onu gerisin geri sürüklemeyeceğim.»

Sara'nın patlaması, Sam'i hem şaşırttı hem de susturdu. Kadın da daha önce görmediği bir kararlılık ve kendine güven vardı. Gözlerinde, kısılan dudaklarında görüyordu bunu.

«Peki öyleyse, arkadaşının kitabı seni kaygılandırmıyor mu? Dikkati senin ve kızın üzerine çekmeyecek mi dersin?»

«Hayır, Cindy'i koruyabiliriz. Hepsini düşündük. Virginia'da oturmanın avantajlarından biri de bu. Tom'un kitabı önemli. Bize yardımı olabilir. Başkalarına da yardımı olabilir.»

«Başkalarına mı? Ne demek istiyorsun?»

«Diyorum ki... Yani diyoruz... Bizce, başkaları da var.» Sara sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi sesini alçaltmıştı.

«Başkaları mı? Yani Cindy gibi programlanmış başka çocuklar mı demek istiyorsun?»

Sara başını eğdi. «Bu iş üzerinde çalışan bir grubuz... Smithson Enstitüsü'nden bir yazıt okuma uzmanı olan Marcia Cohoe var. Sonra kocası Neil, o da Deniz Kuvvetleri Gözlemevi'nde çalışıyor. Anormal derecede içine kapanma hastalığı olan, özel algılama sorunları olan çocukları inceliyoruz. Belki onlara da, tıpkı Cindy'ye olduğu gibi, ulaşmışlardır. Henüz bir şey söylemek için çok erken, ama ilk bulgularımıza bakılırsa, olumlu yolda olduğumuz öne sürülebilir. Bundan sonraki adımımız, geniş kapsamlı bir soruşturma olacak. Ne yazık ki bunu kendi imkânlarımızla gerçekleştiremiyoruz. Bunun için Boston'a geldim zaten. Buradaki vakıflardan biri bize araştırma için para verir mi diye bakacağım.»

Sam, başını sallayarak, «Sen söylediklerine gerçekten inanıyorsun, Sara,» dedi. «Bu anormal derecede içine kapanık çocuğun uzaydan gelmiş bir veri bankası tarafından kontrol edildiğine gerçekten inanıyorsun, değil mi?» Şaşkınlıkla, inanmaksızın başını sallıyordu. «Yani, Sara, şimdi bu...»

Sara başını salatasına eğdi. Adam vızıldar gibi monoton bir sesle boyuna konuşurken, hikâyeyi ona anlatmanın korkunç bir hata olduğunu düşünüyordu. Tom'la ikisinin başına gelenleri anlamasını nasıl beklerdi ki?

Birden, «Sam, kimseye anlatmayacağına söz ver,» di-

ye adamın lafını kesti. «Hele burada, Harvard'da. Buna inanıp inanmaman, hatta inanamaman beni ilgilendirmiyor. Ancak, şu sıralarda yaptığımızın bilinmemesi çok önemli. Bunun ne kadar merak uyandırıcı, ne kadar inanılmaz bir şey olduğunun sen de farkındasın mutlaka. Herhangi bir şekilde duyulması, bizim için çok zararlı olur. Sana yalnızca dostum ve bir bilim adamı olduğun için anlattım. Anlayacağını sanmıştım.» Öne doğru eğilmiş, gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Gözlerindeki bakış, adama onun son derecede ciddi olduğunu kanıtladı.

Sam başını sallayarak dalgın dalgın çatalını eline alıp, yemeğini yemeye koyuldu. Bir an ikisi de sessiz kaldılar. Sonra Sam sordu. «Eğer bunların hepsi doğruysa, Sara, eğer bu kız gerçekten bir veri bankası ise... Yani, idiyse... önümüzdeki güz mevsiminde ne yapacaksın?»

Sara duraksayarak Sam'e baktı. Adamın ne demek istediğini anlamamıştı.

Sam, «Sonbahar noktası,» dedi. «Gün-tün eşitliği. Dünya dışındaki bu hayata giden uzay penceresi yine açılmayacak mı? Cindy'yi aramaya gelmeyecekler mi? Ve eğer beyin hücrelerinde gerçekten bir veri kalıntısı varsa, onu bulmayacaklar mı?»

«Hayır, bulamayacaklar.» Sara başını salladı. «Artık vadede oturmuyor ki! Bel'in gözü de dünya ile temasını o noktada, Delplerin sonradan çiftlik kurduğu yerde gerçek-

leştiriyor. Amerika'ya ilk yerleşenler de bunu keşfetmişlerdi. İşte tapınağı onun için bu vadide inşa ettiler.»

Sam, atalıyla bıçağını bırakarak Sara'ya baktı. «Ama sen az önce, tıpkı Cindy gibi, başka anormal derecede içine kapanık çocukların da kontrol ediliyor olabileceğini söylemiştin. Demek ki, Bel'den gelen g, dünyanın **diğer** yerleriyle de bağlantı sağlıyor. Başka **birçok** yerle. Nereler olduğunu da, kaç tane olduğunu da bilemeyiz. Her yere girip, herkesin beynine saldırabilirler ve dünyanın neresinde olursa olsun. Cindy'yi yine bulabilirler.» Birden sustu. Kadının gözlerinin korkuyla irileştiğini görmüştü.

«Bir şeyin yok ya, Sara?..» Sam onun elini tutmak için uzandı. Ama Sara korkuyla titreyerek geri çekildi. Sonra birden ayağa kalktı. Paltosu ile evrak çantasını alarak, koşa koşa lokantadan ıktı.

Sanki Sam'in sorusundaki gerçek arkasından kovalıyormuş gibi, önüne bakmadan kendini sokağın ortasına attı. Ancak, boru gibi klakson sesleri ile araba lastiklerinin keskin gıcırtılarını duyunca, yeniden gerçeğe döndü.

Sara, yoğun Cambridge trafiğinde, nereye gideceğini bilmiyormuş gibi, topaç misali döndü. Sonra durarak, Boston'un tepesindeki pırıl pırıl ilkbahar gğne baktı. Sam haklıydı. Cindy'yi aramak için yine geleceklerdi. Kuzey Yarımkresi'nin Bel'in gözü ile aynı hizaya geldiği yılın gz mevsiminde, Cindy'yi öldürmeye geleceklerdi. ocuğunu öldürmek için yine geleceklerdi.

- **ŞAHİN**

WILBUR SMITH

- **GERÇEĞİN MEZARI**

EVELYN ANTHONY

- **HEDEF**

JEFFREY ARCHER

- **HAYAT HER YAŞTA GÜZEL**

SUSANNA KUBELKA

- **MÍRAS**

ROBERT LUDLUM

- **KAN ÇANAĞI**

PAUL WILSON

- **YALNIZLAR ŞÖLENİ**

CYNTHIA FREEMAN

- **ALTIN MADENİ**

WILBUR SMITH

- **RASLANTILAR**

BELVA PLAIN

KELEBEK
YAYINLARI

WAHŞİ DOYUMLU

John Coyne

Önce çocuklara, sonra da
kadınlara yönelen kayıtsız
belirsiz saldırılar kasabanın bu
zurunu götürmüştü.
Bir dehşet yaşıyorlardı şimdi.
Yarı acı, yarı zeuk veren
anlaşılmaz bir dehşete dönmüştü her şey.
Şiddetini her geçen gün daha da
arttıran saldırılar kurbanlarını doyuma
ulaştırırken kasaba halkı tüyler
ürpertiri olaylar yaşıyordu.
Olağanüstü güçlerin
şaşırtıcı olayların birbirini
kütlediği bir gerilim romanı.

YAYINLARI